

Röck Gyula

Szűz Mária ismeretlen élettöredékei

TANULMÁNY
APOKRIF EVANGÉLIUMOK GYŰJTEMÉNYE

A mi Imádott Urunk és Istenünk a JÉZUS KRISZTUS
és a Boldogságos Szűz Mária dicsőségére!

Ajánlva MATTYÓK ALADÁRNÉ
született: LIPICZKY ANNA nagyságos asszonynak
hálám és szeretetem jeléül!

Bagó Mihály Könyvkiadó Vállalata
Dombóvár
1943.

TARTALOM

Bevezetés

Szűz Mária az Ó-szövetségben

Szűz Mária az Új-szövetségben

Szűz Mária a hagyományokban

Szűz Mária a szent irodalomban

Szűz Mária az apokrif evangéliumokban

Mária születésének evangéliuma

Ál-Máté: Mária születésének és az Üdvözítő gyermekének története

Az ács József története

Szűz Mária a látnokok írásában

Máriáscsodák

Szűz Mária az „eretnek” irodalomban

Mária imádás...

MOTTÓ

„26. A hatodik hónapban pedig küldeték Gábiel angyal az Istentől Galileának városába, melynek neve Názáret,

27. egy szűzhöz, ki egy férfiúnak vala eljegyezve Dávid házából, kinek neve vala József; és a szűz neve Mária.

28. És bemenvén az angyal hozzája, mondván: Üdvözlégy, malasztal teljes, az Úr van teveled, áldott vagy te az asszonyok között.”

(Szt. Lukács ev. I. r.)

„14. És az Ige testté lőn és miköztünk lakozék, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyetlenegy szülöttének dicsőségét, telve malasztal és igazsággal.”

(Szt. János ev. I. r.)

Szűz Mária állítólag hiteles arcképe

Ezt a képet Szent Lukács evangélista festette...

Így szól a szájhagyomány...

Annyi bizonyos, hogy a Szent Szűz leírása szerint ez a kép a leírásnak megfelelően szép és nemes...

Szebb minden más Mária-képnél, én eredetinek érzem és hiszem, amiért is nagyon nagy tisztelettel veszem körül és íróasztalomon tartom, mint házunk Édesanyját és Háziasszonyát, Akinek mindennap újra s újra felajánlom házunkat és magunkat azzal, hogy házunk - azaz lelkünk és testünk - háziasszonyi gondozását és édesanyjai nevelését fogadja el és irányítsa.

Bevezetés.

Ezt a könyvet Szűz Mária dicsőségének, illetve a „máriás igazságok” terjesztésének érdekében írtam, mert fáj, hogy ezt az egyetlen női Ideált, s az Urnák legkedvesebb és az Úrhoz legközelebb álló Személyt, részben nem ismerik, másrészt pedig nem tisztelik és nem értékelik annyira, mint amennyire megilleti!

A tudatlanság és a közönyösség, illetve hitetlenség elleni harc egyik fő célja, hogy az Úr mellett a boldogságos Szűz Mária élete és egyénisége feltárassék. Ideje, mert ha korunk annyira előrehalad a mulandóság és értéktelenség megismerésében, miért ne az örökkévalókéban is.

* * *

Amit nem írtam meg e kötetben, azt, mivel Jézussal kapcsolatos dolgok, jelen kötet testvér-kötetében, „Jézus ismeretlen élettörédei”-ben, - mely Jézus Krisztusra vonatkozó apokrif evangéliumok gyűjteménye, - fogom feldolgozni és kiadni. E két kötet együtt olvasandó, mivel, hogy külön se választhatók s annak, ki teljes fényt akar e téren, mindkettőt el kell olvasnia.

Végül kérem, hogy aki teheti, terjessze ezt a két könyvet, ajándékozzassa oda mindenféle könyvtárnak, hogy az apokrif evangéliumok és hagyományok épp olyan közkincsek legyenek, mint a többi szent könyvek és kánoni evangéliumok.

* * *

A protestáns testvéreimnek pedig az alábbi mesét mesélem el, amit Eötvös József ref. lelkész mesélt el nekem, mint megtörtént dolgot.

Ketten ültek egymás mellett a lakodalmi asztalnál, a két rokon, de egyik katolikus pap volt, a másik református pap. A hosszú este alatt alkalom jött egy-két vallási kérdés megérítésére is. Az ebből lassan kifejlődő beszélgetést a következő szavakkal zárta le a katolikus pap:

- Testvérem, hiszed-e, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia volt?
- Hogyne hinném, - felelt a református pap.
- Hát azt hiszed-e, hogy Szentlélektől fogant, meghalt, felment a mennybe és üle az Atyaisten jobbára?
- Hiszem.
- Akkor azt a többi kis különbséget is, amely még köztünk van, - a máriás kérdéseket - elhiheted...

* * *

Nem vagyok elfogult, többet ér nekem egy hívő protestáns, mint egy hitetlen katolikus, - de ugyanakkor erkölcsileg elvárhatom, minden protestáns testvéremtől, hogy többet érjen neki is egy hívő katolikus, mint egy hitetlen protestáns.

Ha pedig a hitnél vagyunk már, akkor inkább a több, a pluszba lendült hit, mint a kevesebb, a mínuszba maradt hit az „üdvözítőbb”... Mindent megmondtam...

Azzal pedig ne vádoljanak, hogy téríteni akarok. Isten ments. Sőt még nagyon sok félkatolikust kitennék az Egyházból, mert inkább volnának mennyiségre kevesebben, de minőségre jobbak, mint így - mindenkit befogadva - mennyiségre sokan, de minőségre gyengén...

Nem téríteni akarok, hanem csak kiemelni azt a katolikus igazságot, hogy a máriáskultusz, a kereszténység egyik fele, a keresztény hit, tanítás és hagyomány ama ideálisan szép és nemeseítő fele, amely nélkül teljes és hiánytalan világnézethez, vagy hithez soha senki sem juthat sem hittani, sem erkölcsani szempontból!

Sőt annyira nem akarok téríteni, hogy egy „hitnélküli vallást” javasolok azok részére, akik nem hisznek, hanem csak mint báránybőrbe bujt farkasok, lézengenek, valamelyik egyház kebelén belül - rontani és blamározni a kereszténységet! Többet ártanak ezek a kereszténységet és Krisztust-Máriát blamározó álhívek így, mint ártának akkor, ha valamiféle modern-pogányság szektájába tartozva, egyházon kívüliek volnának, látnánk rajtuk a halálfejes márkát és nem sokat adnánk se cselekedeteikre, se világnézetükre. Igazán lelki, Istentől megvilágosult, bibliás ember szinte szenved ezeknek az embereknek kereszténységblamározó beszéde és cselekedete alatt. Isten ments ezeket visszatartani, vagy pláne áttéríteni valamely egyházból... Balga volna, aki kavicsokat akarna drágakövek közé - gyűjteni... Sőt, kidobálni kéne...

Engem se gyűjtési mánia sarkal, hanem az az igazság, amelyet Jézus-Mária kegyelméből rendkívüli módokon megismertem és így kötelességemnek tartom azokkal közölni, akik nemcsak teológiai tudással, hanem lelkiséggel, Szentlélekkel vannak áthatva...

Így tudnánk, hogy ki keresztény, míg így, ahogy ma van nem tudjuk, mi van a báránybőr alatt.

* * *

A hitet illetőleg pedig tudni kell, hogy - nem szabad hinni!!! Azaz nagyon meg kell válogatni, hogy kinek és mit hiszünk el!... A hit titka az, hogy - csakis Jézusnak hiszünk és annak, aki, vagy ami Vele összhangban áll, pl. az Egyháznak, nem pedig mindenféle modern eretnekségnek, amely ma úgy átszötte már a kereszténységet, hogy alig akad igazi Krisztus-hívő...

Tehát nem az a fő, hogy higgyünk, hanem az, hogy Jézusnak higgyünk. Ez a kereszténység szegletköve!!!

* * *

Az Úrnak pedig csak az hihet, aki a Szentírásnak hisz. Már pedig, amint a mottóban idéztem, a Szentírás szerint Jézus és Mária „ugyanazt a jelzést” kapta... Jézus Szent Jánostól, Szűz Mária az angyaltól...

Ne kételkedjünk tehát, hanem higgyünk nekik úgy, amint írták és mondták: malasztal teljes mindkettő.

* * *

Azt mondja az Úr, hogy: „Ha a ti igazságotok, (tudástok, ismeretetek, világnézetetek, erkölcsiségtetek, stb.) nem több, mint az Írástudók és Farizeusok igazsága, (azaz mint a világ tudományának és filozófiájának az igazsága), akkor semmiképpen nem mehettek be az Isten országába.” Mert az Isten országához két előfeltétel kell, hinni Jézusnak, illetve szavait hordozó Szentírásnak, és megtartani az ő igazságait, vagy legalább is vezérelvünké tenni. Mert ha nem ez a mi vezérelvünk, más igazság nem visz az Isten országába ezek nélkül soha.

Hit és erkölcs, nem pedig csak hit, s nem pedig csak erkölcs, mert e kettő egymás nélkül olyan, mint test lélek nélkül, vagy lélek test nélkül...

De, mondhatják ellenvetésül, a keresztény hit és a máriás-mesék képtelenségek...

De vajon nem-e képtelenségnek tetszik az egész Hiszekegy? Hisz minden szava, mintegy emberfeletti képtelenségekről szól: Meghalt, feltámadt, mennybement, stb... S mégis! - ez a keresztény lelkiület! - mi hisszük ezt, mert érezzük, hogy sokkal több dolog lehetséges, mint lehetetlen! Ezt jól jegyezzük meg, sokkal több dolog lehetséges, mint lehetetlen...

Én se vagyok hiszékeny ember, sőt, inkább kételkedő, mint hívő, de tanulmányaim alatt, mely a sátánizmustól a krisztianizmusig mindenre kiterjedt! - rájöttem arra, hogy a katolikus igazságok nem kitalált mesék, hanem reális valóságok!

* * *

A Szentlélek elleni bűnök bűne az egyoldalúsítás, azaz az igazságnak a magunk szájíze szerint való feltálatása. Én nem ezt akarom, hanem azt, hogy lássuk egyszer Szűz Máriát úgy, ahogy az egyházi és világi irodalomban megvázolták!

Nem egyoldalúsítani akarok, hanem csak felrázni arra, hogy sokkal több érv van a mária-tisztelet mellett, mint ellene, amiért is ezt azoknak, akik még erre nem eszméltek fel, pótolni kell annál inkább, mert ebben a században egy világkorszakot zárnak le az égiek s aki ebből kimarad - egy örökkévalóságra marad ki...

Igyekezzünk tehát visszakerülni, vagy bekerülni abba az akolba, amelyben teljes, nem pedig részleges hitet és erkölcsiséget nyújtanak.

Szűz Mária az Ó-szövetségben.

A Példabeszédek könyvének VIII. r. alábbi 22-32 verseit az Egyház „a boldogságos Szűzre, a tisztaság és tökéletesség példányára is alkalmazza.” (Káldi Gy. Jegyzetek) Eme versek szerint a Szent Szűz „eredete” vagyis „ős-léte” oly mélységekbe nyúlik vissza, amelyre kellő feleletet csak ama idézetek adnak, amelyeket majd a szentek mondásaiból idézünk.

22. Az Úr bírt engem utai kezdetén, mielőtt valamit teremtetett kezdettől.
23. Öröktől fogva elrendeltem, és régóta, mielőtt a föld lett. (Más ford. Öröktől fogva felkenettem fejemen, mint királyné.)
24. Még nem voltak a mélységek és én már fogantattam vala, még a vizek kútforrásai ki nem fakadtak;
25. még a hegyek nagy tömegben meg nem állapodtak, a halmok előtt születtem én.
26. Még a földet nem teremtette, és a folyó vizeket és a földkerekség sarkait.
27. Mikor az egeket készíté, jelen voltam, amikor bizonyos törvénnyel kerítést vont a mélységek körül,
28. mikor az egeket ott fenn megerősíté, és megmérte a vizek kutait,
29. mikor a tengernek kimérte határait, és törvényt adott a vizeknek, hogy át ne menjenek határaikon, mikor a földnek alapokat vetett,
30. Óvele voltam, mindeneket elrendezvén és gyönyörködtem naponkint, mulatván (örvendzván, gyönyörködván) előtte minden időben (játszva végezvén),
31. mulatván a föld kerekiségén, és gyönyörűségem az emberek fiaival lenni.
32. Most tehát fiaim, hallgassatok engem: Boldogok, akik megőrzik utaimat.

* * *

Ama kétely eloszlatására, hogy ez nem Szűz Máriára vonatkozik, hanem a bölcsességre, vagy Jézusra, megfelel majd az újszövetségi idézetek ama része, mely a „malasztal teljes” mivoltát tárgyalja, amit már a mottó is sejtet.

II.

Ézsaiás VII. r. 14. „Azért az Úr maga ad jelt nektek: íme egy szűz méhében fogan és fiat szül, és neve Emánuelnek fog hivatni.”

III.

„14. És mondá az Úr Isten a kígyónak (kígyó: ördög) Mivelhogy ezt cselekedted, átkozott vagy a földnek minden állatai és vadai között, melleden fogsz járni és földet enni életed minden napjain.

15. Ellenkezést vetek közted és az asszony között, a te ivadékod és az ő ivadéka között, ő megrontja fejedet, és te sarka után leselkedel.” I. Mózes III. r.

Ez az „Ő”, ki megrontja a kígyónak nevezett sátán fejét: Szűz Mária, amint azt a Jelenések XII. r. 1. versétől kezdve látni fogjuk.

Szűz Mária az Új-szövetségben.

A János jelenéseinek XII. része így kezdődik: „1. És nagy jel tűnt fel az égen: Egy asszony, kinek öltözete nap vala, lábai alatt a hold, és fején tizenkét csillagú korona.”

Ki ez?

Ennek a szimbolikusnak tetsző, de alapjában Szűz Máriáról szóló versnek a mélysége adja meg az összes máriáskérdésre a megfelelő és észszerű feleletet.

Menny királynője? Miért? Mert kiválasztatott? Mért éppen ő és nem más? Vagy, az a sok „más” miért kevesebb érték és miért sikerületlenebb lény, mint ő?

Mert ő a menny királynéja - öröktől kezdve... Mielőtt - XIII. Leó mondását idézve - magára kellett öltönie az emberi természetet, - illetve Damjáni szent Péter szerint, - a világ teremtése előttől...

Mert, úgy látszik, a szent Szűz épp oly valami emberfeletti „kezdetkori” valaki, mint az Úr...

Hogy ezek a feltevések nem egészen túlzások, hogy az újabb máriás elgondolások, nem egészen alaptalanok, ha azt mindjárt eretnekeknek nevezett bibliakutatóktól halljuk is, azt igazolja a Szűz Máriával kapcsolatos egész és összes újszövetségi, illetve evangéliumi rész is.

Lássuk ezeket a részeket és az azok ellen felhozott ellenvetéseket is.

Szent Lukács evangéliumának első és második részében van megírva a Szűz Máriával kapcsolatos dolgok legszebb és legnagyobb része. Nem idézzük, mert azt ott kell elolvasni annak, aki a Szent Szűzet meg akarja ismerni. Itt csak egy-két töredéket emelünk ki, az ő emberfelettségének bemutatására.

* * *

26. A hatodik hónapban pedig küldték Gábriel angyal az Istentől Galileának városába, melynek neve Názáret,

27. egy szűzhöz, ki egy férfinak vala eljegyezve Dávid házából, kinek neve vala József, és a szűz neve Mária.

28. És bemenvén az angyal hozzája, mondá: Üdvözlégy, malaszttal teljes, az Úr van teveled, áldott vagy te az asszonyok között.

29. Ki, amikor ezt hallotta, megháborodék az ő beszédén és gondolkodék vala, minemű köszöntés ez?

30. És mondá az angyal neki: Ne félj, Mária! mert kedvet találtál Istennél.

31. Íme, méhedben fogansz és fiat szülsz, és az ő nevét Jézusnak hívod.

32. Ez nagy lesz, és Magasságbeli Fiának fog hivatni és neki adja az Úr Isten Dávidnak, az ő atyjának székét és országolni fog Jákob házában mindörökké,

33. és az ő országának nem lesz vége.

34. Mondá pedig Mária az angyalnak: Miként leszén ez, holott férfit nem ismerek?

35. És felelvén az angyal, mondá neki: A Szentlélek száll tereád, és a magasságbelinek ereje megárnýkózz téged, és azért a Szent is, mely tőled születik, Isten Fiának fog hivatni.

36. És íme Erzsébet, a te rokonod, ő is fiat fogant vénségében, és ez hatodik hónapja annak, ki magtalannak hívatik;

37. mert Istennél semmi sem lehetetlen.

38. Mondá pedig Mária: Íme az Úr szolgáló leánya, legyen nekem a te igéd szerint. És elméne tőle az angyal.

Két nagy dolog van itt, egyik a malaszttal teljesség kijelentése, mit az angyal közöl vele, másik az ő alázattal telt, a szégyenletességet vállaló megnyugvása: Legyen nekem a te szavad szerint.

* * *

Üdvözlégy Mária, malaszttal teljes... Ezt még soha senkinek nem mondták a próféták közül, csak Neki... Az angyal mondja...

Ugyanezt írja Jézusról Szent János ev. I. r. 14. verse, írván: „És az Ige testté lőn és miköztünk lakozék, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyetlenegy szülöttének dicsőségét, telve malaszttal és igazsággal.”

Ketten vannak „malaszttal teljesek”, - Jézus és Mária. Mit értsünk e fenséges jelzők alatt, az vitatható, sose fogjuk megtudni, hogy mit értett az angyal, és mit értett János, evangélista. De annyit tudunk, hogy mindkettő ugyanazt a jelzőt kapta... S ez kell, hogy elég legyen ahhoz, hogy Szűz Máriát Jézus után mint első nagy és szent Lényt tiszteljük és szeressük! Mert logikusabb és erkölcsibb ez, mint az, hogy ilyen jelzés után, illetve az istenség ilyen birtoklása után ne tiszteljük első személyként az Úr után.

Malaszttal, kegyelemmel teljesek, ami azt is jelenti, hogy nincs olyan nagy bűn, amelyre ne volna hatalma kegyelmet adni, kegyelmet gyakorolni... Vagyis „jogkörében” oly teljességét bírja a kegyelmeknek, amely teljesség kimeríthetetlen: kegyelemmel teljes. Persze ez csak egyik értelme a szövegnek, feltételezése, de mélységes értelem az, hogy az isteni erőnek a tulajdonosa, eszerint Mária is... Ezt majd az apokrif evangéliumok ama részében fogjuk látni, ahol a kisded Jézus Egyiptomi élete van leírva. „Jézus ismeretlen élettörédei”-ben.

* * *

A másik fenséges az Ő válasza: Legyen nekem a te igéd szerint...

Óriási lelkierő kell ehhez, átérteni, hogy egy világ megvetése, egy életen át tartó szégyen jár az isteni küldetéssel: áldottnak lenni, házasságon kívül... Vajon ki hiszi el, hogy - Szentlélektől fogant?... Vajon mi menti meg a megkövezéstől?... Hiszen halálos bűn volt ez a félig már hűtlenségnek látszó áldott állapot... Tiltakozik is, hogy férfit nem ismer... Megvilágosul és meghatja nemes, szolgálatkész lelkét, átengedi életét, vállalja a megalázást, a szégyent, a kivettetést, mindent...

Legyen, amint akarsz, vállalom, tűröm a mennyei kitüntetés terhét...

A legszebb mondat, amit egy anya lányának, egy férj feleségének erényül tűzhet ki: Legyen az Úr akarata szerint!

A nőiségének szavakba öntött idealizmusa ez! A gyöngéd és mégis erős női lélek mártír-ságának az elfogadása...

A női kereszt vállalása - ártatlanul... S vitte, tűrte, viselte haláláig, mert - amint látni fogjuk a Nikodémus evangéliumának a másik kötetben leendő ismertetésekor, - mindenkor és mindenütt szemére hányták az isteni kegyet úgy, mint sátáni bűnt...

Oly szép, oly nemes a Szent Szűz ebben a gondolatkörben, oly ideálisan nő, oly eszményien fenséges, hogy hacsak közönséges nő volna is, mint egyes lelkifinomság nélküli mondja, akkor is magáért ezért a női eszményiségért tiszteletreméltóbb minden közönséges, átlag, testi és világi nők összességénél!

Nincs még egy nő, akit mint női ideált állíthatnák oda a túrni és szolgálni teremtetett nő elé - Ideálul!...

Aki nem őt mintázza, nem is lehet ideál, fennkölt nő, hanem csak asszony...

* * *

Senkinek a lelkébe nem látni be jobban, mint beszédein és cselekedetein át. A Szent Szűz beszédét, imáját tehát külön kell megfigyelnünk, hogy az ő lelkifinomságát és fennkölt gondolkodását megérthessük. Ez az ima Szt. Lukács ev. I. r. 46-55. v.-ben van megörökítve.

„És mondá Mária: Magasztalja az én lelkem az Urat, és örvendez lelkem az én üdvözítő Istenemben. Mert megtekintette szolgálójának alázatosságát, íme mostantól boldognak hirdet engem minden nemzetség. Mert nagy dolgokat cselekedett velem a Hatalmas, kinek szent az ő neve. És az ő irgalmassága nemzedékről nemzedékre száll az őt félőkön. Hatalmas dolgot cselekedett az ő karjával, elszélesztette a szívök szándékában kevélykedőket. Levetette a hatalmasokat a fejedelmi székből és felmagasztalta az alázatosakat. Az éhezőket betöltötte jókkal és a gazdagokat üresen bocsátá. Oltalmába vette Izraelt, az ő szolgáját, megemlékezvén irgalmasságáról, amint szólott atyáinknak, Ábrahámnak és az ő ivadékának örökre.”

Íme a Szent Szűz „örömkötése”... Mily más örömkötés ez, mint amit a mindennapi lelkek-nél tapasztalunk... S hozzá, egy olyan fiatal korban lévő leányé, amely korban más leánynak még érzéke is alig van az isteniekre... Neki köszöni örömét és - neki ajánlotta önmagát, mikor - Legyen nekem a Te szavad szerint - kijelentésével eszközül adta magát arra a szerepre, amelyért halálig kell túrnie ellenségeinek rágalmozását, a szűzenfogadásáért.

* * *

Midőn a 12 éves Jézust harmadnap a templomban vitatkozva megtalálták a rabbik körében, a következő párbeszéd fejlődött ki Jézus és Mária között:

48. ...És anyja mondá neki: Fiam! Miért, cselekedtél így velünk? Íme atyád és én bánkódva keresünk téged.

49. És mondá nékik: Mi dolog az, hogy engem kerestek? Nem tudjátok-e, hogy amik az én Atyáméi, azokban kell lennem?

50. De ők nem értik az igét, melyet nekik szólott.

Nem a tiszteletlenség hangja ez, hanem az atyai dolgokhoz való ragaszkodásé.

A mondat célja az önkijelentés volt, közzéadja, hogy neki az Atya dolgaival kell foglalkozni... Ebből sehogy sem hozható ki a hidegség, a közöny, hanem csak az atya dologhoz való nagy ragaszkodás... Ezt tehát máriaellenesek sehogy se használhatják fel, legalább is jogosan és logikusan nem - máriaellenes érveikhez.

* * *

A máriaellenesek két dolgot szeretnek idézni az evangéliumból annak a kimutatására, hogy Jézus nem szerette Szűz Máriát. Az egyik a mennyegzői jelenet, a másik pedig a rokonság megtagadása... Lássuk a két részt egyházi megvilágításban.

3. És elfogyván a bor, mondá Jézus Anyja neki: Nincs boruk.

4. És mondá neki Jézus: Mi közöm nekem és neked asszony! még nem jött el az én óráim. (Szt. János ev. II. r.)

A történészek szerint „A héberben” e megszólítás „Asszony” oly tisztességes, hogy a királynők is megelégedtek vele, a gyermekek pedig rendszerint így nevezték anyjukat.

Ebből a tényből tehát nem azt kell kimagyarázni, hogy Jézus rideg volt, hanem azt, hogy tiszteletteljes! Ha nem lett volna gyengéd Szűz Máriához, bizonyára nem bízta volna őt legkedvesebb tanítványára, Szt. János apostolra, mondván a keresztfán: Ember! Íme a te Anyád!

Ne csak a mennyegzői, hanem a golgotai kijelentést is jegyezzük meg s akkor nem kisebbíteni, hanem emelni fogjuk a máriatiszteletet!

A zsidóknál a leányzóság szégyen volt, mint ma is egyes falukon, mert a leány célja a férjhezmenetel volt... Mikor valakit asszonynak szólítottak, akkor már megtisztelték vele, mert ezzel ki lett fejezve, hogy kiválasztott...

* * *

A másik vád a következő: „Midőn még szólott a seregeknek, íme az ő anyja és atyafiai, kint állanak vala, akarván vele szólni. Mondá tehát neki valaki: Íme anyád és atyádfiai kint állanak, keresvén téged. Ő pedig felelvén a vele szólónak, mondá: Ki az én anyám és kik az én atyámfiai? És kinyújtván kezét tanítványaira, mondá: Íme az én anyám és atyámfiai. Mert aki Atyám akaratát cselekszi, *ki mennyekben vagyon* az az én atyámfia, húgom és anyám.” (Szt. Máté XII. r. 46-50. v.)

Itt nem az anya megtagadása, hanem a lelki összetartozandóságnak az anyai és rokoni kapcsolatok fölött való elsőbbsége és a küldetés mindenekfelettsége van kiemelve!

Ki az én anyám! Nem azt mondja, hogy nem ez az én anyám, hanem kérdi, ki az én anyám. Itt tehát nincs az anya érintve!

A másik mondatban pedig, hogy íme az én anyám és atyám fiai, - vagy az az én atyámfia, aki - stb. szintén nem érintik az anyát, hanem csak „a földi” anyai fogalmak fölé helyezi azokat, akik világnézetileg egyek velünk. S ez igaz is. Mert hiába minden vérbeliség, anyaság vagy bármi, akiket az ész szétválaszt, azt a szív nem tartja már össze. Az az anya, aki nem úgy gondolkodik, mint a fia, távolabb áll fiától, mintáz az idegen, aki vele egy világnézetet vall. De ezzel még nincs érintve a Szent Szűz személye, se a „Jézus-Mária anyasága”, hanem csak ama emberi, a földi anyaság, amelyet a világ túlértékelte minden időben, holott, Jézus szerint itt kisebb érték, mint a világnézeti egység!

* * *

Mindezeknek igazolására idéznem kell a golgotai részt is, ahol eme félreértések tisztázódnak.

Jézus legkedvesebb tanítványa Szt. János volt. Ifjú és szűz! Ő volt, ki Jézus keblére hajtotta fejét az utolsó vacsorán, ami a benső bizalmasság jele volt.

Mikor Jézus a kereszten volt, utolsó végrendeletét adta le, midőn eme két kijelentést mondá:

„25. Állanak vala pedig Jézus keresztje mellett az ő anyja és anyjának rokona, Mária, Kleofás felesége és Mária Magdolna.

26. Jézus tehát látván anyját és az ott álló tanítványt, kit szeret vala, mondá anyjának: Asszony! Íme a te fiad!

27. Aztán mondá a tanítványnak: Íme a te anyád! És azon órától a tanítvány őt magához vevé.” (Szt. János ev. 19. v.)

Íme, itt is úgy szól édes anyjához, mint a mennyegzőn, hogy: Asszony! Mert ez volt a tiszteletteljes és szokásos megszólítás.

Itt a golgotai nagy pillanatban, mikor halála előtt áll az Úr, bizonyára a tisztelet, szeretet és jóakarat hangján adja át a Szent Szüzet legkedvesebb tanítványának. Már maga az, hogy a legkedvesebb tanítványra s nem az ott álló asszonyokra bízta, azt mutatja, hogy nagyon gyöngéden, féltőn szerette Szűz Máriát! S a megbízatás se egyoldalú, hogy: Íme, a Te Anyád! Hanem kettős: Íme a te fiad! Miért, mert mindkettőt nagyon szerette s így az anyának fiút ad, a fiúnak - anyát.

Mit se törődik a többi asszonnyal, se másokkal, de két személlyel törődik: az anyjával, kivel vérségi és szellemi, és legkedvesebb tanítványával - Jánossal -, kivel világnézeti kapcsolatok fűzik össze.

Azonban ha mélyen nézzük, a nagyobb gondoskodás Szűz Máriáért van! Ugyanis Jánosnak van anyja, de Szűz Máriának már nincs fia s ezt akarta pótolni az Úr elsősorban és inkább. De bárhogya is van, annyi bizonyos, hogy azt a fennkölt és isteni személyt, - akit a Szentlélek ereje telít el, akit malasztal teljesen mond az angyal, aki 30 éven át együtt élt fiával, - csak szerethette. Az, aki maga a szeretet forrása, maga a tiszta szeretet volt: Jézus!

Nincs a Szentírásban semmi olyan, ami legkevésbé is kisebbítené Szűz Máriát, sőt az apostolok cselekedeteiben írtak szerint, valamint a hagyományok szerint, az Úr mennybemenetele után is együtt voltak vele az apostolok.

„14. Ezek mindnyájan állhatatosak valának egy akarattal az imádságban az asszonyokkal és Máriával, Jézus anyjával és az ő atyafiaival.” (Ap. csel. I.)

* * *

Némelyek azért nem tisztelik Szűz Máriát, mert mint mondják, közönséges asszony volt, mint a többi asszony, akinek több gyermeke volt, a Jézus testvérei...

Megint a tudatlanság és rosszakarat találkozása; mindig ezek viszik távol az embereket az Úrtól.

Jézusnak soha nem volt testvére. De akkoriban, még pár száz éve is, mikor még az „unokatestvér” szót nem találta ki a magyar nyelvújító, a magyar is úgy hívta az unokatestvéreket, hogy „testvérgyerek”... Megkülönböztette ettől a „testvérgyerektől” az „édes testvért”, amely alatt az egyapától-egyanyától való testvéreket, az édestestvért értette. Még ma is mondják félreeső vidéken, hogy édestestvér, testvérgyerek, stb.

Nahát Jézusnak így voltak testvérei; atyafiai; de nem voltak édes testvérei!

Igaz, hogy ez nincs a Szentírásban, de az sincs, hogy voltak édestestvérei, csak atyafiai.

De ha lettek volna, akkor nem kellett volna Szűz Máriát Szent János apostolra hagynia, hanem a többi gyerekeire... De mivel nem voltak gyermekei, így lett Szűz Máriának gyermek adva a kereszten: Asszony, íme a te fiad... íme a te anyád...

Itt is a valószínűbb a katolikus igazság, hogy Szűz Máriának nem volt több gyermeke, csak egyedül a szűzen fogant és szűzen szült Jézus Krisztus...

Amin igazán nincs mit csodálkozni, ha megértjük és elhiszük, hogy Jézus: az Ige...

Voltak azonban az apokrif evangéliumok szerint mostoha testvérei Jézusnak, József első házasságából származó négy fia és két leánya, amiről a „József története” c. apokrif írásban számolunk be.

Szt. Márk VI. r. szerint: „2. És amint eljött vala a szombat, tanítani kezde a zsinagógában és sokan, akik őt hallák, elálmélkodnak vala, mondván: Honnét vannak ennél ezek? És mily bölcsesség az, amely neki adatott, hogy ily csodadolgok is történnek általa? 3. Avagy nem ez-é az az ácsmester, Máriának a fia, Jakabnak, Józsefnek, Júdásnak és Simonnak pedig testvére? És nincsenek-é itt közöttünk az ő nőtestvérei is? És megbotrátkoznak vala őbenne. 4. Jézus pedig mondá nékik: Nincs próféta tisztesség nélkül csak a maga házában és a rokonai között és a maga házában.”

Jézus eme négy testvére és két nővére - tény! Csak az a vitás, hogy ezek édes testvérei voltak-e a Mária fiának, vagy csak „szokás-mondásból” mondták József első feleségétől való gyermekire, hogy testvérei. Mert a szövegnek csak két értelme lehet, mivel Mária fiáról van szó; - egyik; hogy Mária gyermekei ezek, ha Józsefnek nem volt egy első felesége, másik pedig, hogy Józsefnek volt egy első felesége és attól voltak gyermekei és azok így csak rokonai, atyafiai voltak Jézusnak. S ez a valószínűbb, hogy Józsefnek eme gyermekei első feleségétől valók, nem pedig Szűz Máriától.

Így tehát újból csak a katolikus vallás hiszi jól, illetve, a hagyományok alapján, helyesen, hogy Szűz Máriának nem volt sem férje, sem más gyermeke, csak Jézus.

* * *

Szt. Máté ama I. r. 25. verse pedig így ír: „És nem ismeré őt, míg meg nem szülé az ő elsőszülött fiát, és nevezé annak nevét Jézusnak.” Itt nincs mondva, hogy azután ismeré, mert nem a szülés utániakra céloz a vers, hanem a szülés előttiekre, arra, hogy nem Józseftől, hanem a Szentlélektől fogantatott Jézus! Ezt félremagyarázni születésutánira - tébolyultság volna, és satanizmus! -

Emmerich Katalin szerint három fia és két leánya volt Szent Józsefnek, Lorber szerint három fia, Agredai Mária ellenben azt látja látomásában, hogy József szűz volt...

E téren a döntő, illetve a valószínűbb golgotai jelenet, mely szerint ha volt Józsefnek fia, ha nem volt, Szűz Máriát nem volt kire hagyni, nem volt fia!

Szűz Mária a hagyományokban.

„Hagyományok alatt a hivatalos, egyházi felfogás szerint nem a szájról-szájra maradt és ellenőrizhetetlen anyagot értjük, hanem a meg nem írt, de apostoloktól maradt s tovaszállt ama „tanítmányt”, melyet az Anyaszentegyház kezdettől hitt és gyakorolt. Az Egyház a hagyományokhoz nem adhat új tant, hanem a már meglevőket rendezi, vitatja, illetve mélyíti.

A hagyományok maguk oly értékesek, mint maga a Szentírás, mert annak mintegy kiegészítője.”

„Tágabb értelemben azonban idesorozhatók ama félig vagy egészen hiteles írásbeli anyagok is, melyek nem az apostoloktól, de más szent életű férfiaktól, vagy egyházi íróktól erednek, vagyis mindazt, ami több mint legenda (olvasnivaló) ha nem is egészen és megdönthetetlenül igazolt igazság, ama szent örökség, melyet őseink írásban, vagy szóban hagytak ránk, s mint ilyen tág területű, „szellemi örökség”.

Ebből a szellemi örökségből idézünk egy-két idevonatkozó értékes és kedves dolgot Szűz Mária iránti szeretetünk és tiszteletünk elmélyítése és nemesítése céljából.

* * *

Szémán István: A boldogságos Szűz Mária tisztelete a görög egyházban c. könyvében írja, hogy: „Általában két akaftiszt ismeretes a boldogságos Szűz tiszteletére, az egyik címe: Akaftiszt az Istenszülő szűz Máriához, a másiké: Akaftiszt az Isztenszülő elhunytáról.” (32. o.)

Az akaftisztok oly ájtatosságok a görög egyházban, amely alatt ülni nem szabad, hanem csak állni, vagy térdelni. S már ez is azt mutatja, hogy a régiek, kik ez egyházi szokásokat bevezették, mily végtelen tisztelettel voltak Szűz Mária iránt. Másként a latin letenyékhez hasonló ájtatosság.

Szémán így folytatja: „Szeplőtelen Szűz így felelt (az őt üdvözlő angyalnak): Embernek látszol előttem, hogy hirdetsz hát emberfölötti igéket; azt mondtad, hogy velem van az Isten és méhemben vesz lakást: mondd meg nekem, hogyan leszek én megszentelt helyévé és terjedelmes lakásává annak, aki a kheruboknál fenségesebb?

Az angyal felvilágosítja Máriát s ő megnyugodva mondja: Legyen nekem mostan a te igéd szerint.” (33. o.)

* * *

A boldogságos Szűz Mária elhunytáról szóló másik akaftiszt így szól, Szémán fordításában: (35. o.)

„Aznap este, lent Jeruzsálemben, abban a kis házban, ahol egykor a tanítványok a Szentlelket vették s ahol aztán a Szűz Anya lakott, mécsvilág kandikált ki a fa ablaktáblák szélein.

Alacsony, hófehér ágyon pihent az örök Élet földi szülője. Arcának szép vonásait nem zavarta a fájdalom, szemében égi fény világított, ajkán a legboldogabb mosoly ült - az anyai szív néma beszéde volt ez szerelmes Fiához.

Az ágy körül néhány szelíd tekintetű férfi és nő állott, arcukon mély barázdát szántott a fájdalom s mintegy elárulták szívük vergődését.

- Mester, itt hagytál bennünket s most magadhoz veszed Anyádat is - anyánkat, kívüled előttünk a legszentebbet!

Odakünn a titokzatos susogás még egyre tartott s a hegyről visszatérő zsidók, mint valami vert csapat, néma árnyakként suhantak tova az éjben... Felhő-felhő után gomolygott a város fölött, sebes szárnyakon hozva a világ minden tájáról az apostolokat. Végre megérkezett János is, a szeretett tanítvány. Efészusból hozta egy fényes felhő s letette Mária ajtaja előtt.

Belépett s arcán a viszontlátás boldogsága mellé odaült a válás keserű fájdalma is. Elválni előbb a Mestertől, akinek keblén nyugodott, aztán az ő szeplőtelen anyjától, aki őt fiául fogadta - sok volt szerető szívének.

A Szűzanya búcsúzott...

- János, atyámfia, barátom, halálomnak idején őrizd az én testemet s azt a pálmaágat, melyet Fiam az angyaltól küldte, előttem vitesd temetésemre...

Nemsokára a legtisztább, legszentebb teremtmény lelke visszaszállt abba a fényes, titokzatos s kíváncsú hazába amelyből Isten akarata folytán szeplőtelenül költözött vala a legtisztább s legszűzibb testbe.

* * *

Lassan, némán haladt a temetési menet... gyász nem illett annak elhunytához, akinek lelkét „az egész szellemvilág, az angyali fejedelmek királyukkal együtt fogadták s aki szent Anyjának lelkét életteremtő kezeibe fogadta.” A halottas ágy körül haladtak az árvaságra jutott keresztény család tagjai, mögöttük tolongtak a zsidók gúnyolódva, fenyegetve a Szűzanya testét.

Már majd a város kapujához ért a menet, midőn a gyászoló csapatban hirtelen kavarodás támadt...

A zsidó Afthon rontott közéjük felemelt kézzel, hogy bántalmazza az Ige földi hajlékát... Szeme villogott a haragtól, felemelt keze reszketett a dühtől...

A jámbor nép megkövülve állt e vakmerőség láttára s a halálos csöndet csak egy ősz zsidó átka törte meg:

- Afthon, megtagadlak... Jehova haragja a fejedre...

Hirtelen, mintha csak a villám csapott volna le a vakmerő zsidóra, felemelt keze a halottaság szélére hanyatlott, arca eltorzult és bambán nézett a megrémült tömegre.

Megvakult, keze elszáradt... A nép remegett a bűnhődés láttára...

Afthon testi szeme elhomályosult, de lelkében ő is látott csodás dolgokat... Láttá az ég Királynéját fényben, dicsőségben Annak oldalán, Akit ők, mint árulót, megvetettek... s megértette azt, amit farizeus szíve gúnyolt, rágalmazott, hogy Israel Istene elég hatalmas arra, hogy az ő egyszülött Fiának szeplőtelen méh legyen hajléka...

Megrázkódott, utálta magát, előbbi életét s ezzel kicsírázott lelkében a hit s miként a mély, nehéz álomból ébredő, megkönnyebbül, mihelyt az első szót kiejti, úgy az ő lelke is megnyugodott, mihelyt az első imát elmondta Ahhoz, Akit egész életében gyűlölt.

- Anyám, Dávid leánya, gyönyörűséges rózsza, a messiás anyja, könyörülj rajtam!

Ennyi volt az egész vallomás, de a szívből jött s a kegyes Szűz elfogadta... Afthon hitt és meggyógyult.

A menet tovább vonult és a getszemáni kert árnyas fáin alatt pihenőre tették Jákobnak Balaám által megjövendőlt csillagát, a nagy Királynak Salamon által hirdetett nyugágát, a Dániel által szemlélt Szenthegyet, a Jákob által előrelátott mennyei lépcsőt, aki az Üdvözítő gondviselése szerint a világ üdvéért mindent beteljesített.

Szent Fia nyomdokai által szentelt földben pihent addig, amíg teste előtt is meg nem nyíltak a menny kapui...” (37-39. o.)

* * *

„...Úgy a latin, mint a görög szertartásnak fényes ünnepe Nagyboldogasszony, helyesebben Szűz Mária elhunytának (régiesen elszenderedésének) ünnepe.

Ezen ünnepre vonatkozó szent hagyomány a következőképpen van feljegyezve damascusi szent Jánosnak szűz Mária elhunytására mondott homiliájában. „Habár azon dolgok, amelyek az Istenszülő elhunytakor történtek, az Istentől ihletett Szentírás lapjain nincsenek följegyezve, mégis a régi és legbiztosabb hagyományból tudjuk, hogy az ő dicsőséges elhunytának idejére a szent apostolok, akik az üdv hirdetése végett a világ minden táján jártak, a levegőben repülve egyszerre Jeruzsálembe értek. Amikor már ott voltak, angyali látomásuk volt s az égi hatalmak énekét hallották.

Így, a mennyei dicsőség közepette ajánlotta a Szűz lelkét Istennek. Testét az angyalok és apostolok énekével kísérve, a Getsemáné kertbe helyezték, ahol az angyalok kara három napig zengte fölötté hymnuszait. Három nap múlva azután, amikor az angyali ének megszűnt, a temetésen jelen volt apostolok s a távollévő Tamás is a sírhoz mentek, hogy a dicsőséges testet, melyet Isten magához emelt, illő tiszteletben részesítsék.

De a dicsőséges testet sehol sem találhatták, csak a halotti lepel feküdt a sírban, kellemes illatot árasztván. Bezárták a sírt s a nagy csodán álmélkodva, csak azt gondolhatták, hogy az, akinek Máriától tetszett testet ölteni magára, az Isten „az Ige, aki a szülés után is sértetlenül megőrizte anyja szüzességét, az őrizte meg testét is a romlástól, az emelte magához és tüntette ki már az általános föltámadás előtt is.”

Ez az ünnep úgy a latin, mint a görög egyház legrégebbi ünnepei közé tartozik. Erről tanúskodik I. Gelasius pápa (496.) levele is, mely úgy beszél erről az ünnepről, mint nagyon régi általános, megült ünnepről.”

* * *

Ha nincs is a Szentírásban, hogy felszállt az égbe, de viszont az sincs, hogy nem szállt fel!... Csak amíg az első a hagyományokból meríti hitét, addig a másik a pusztá tagadásból...

S ha lehetséges volt Hénoh és Illés elragadtatása, amint azt a Szentírás írja, miért ne Azé „is”, aki az Istenfiát hordozta szent szíve alatt és nevelte nem három, hanem harminchárom éven át, mint - Anyja... Ha Hénoh azért ragadtatott fel, mert Istennel járt, akkor a Szent Szűz azért ragadtattathatott fel, mert Isten járt vele...

Semmi alapja nincs tehát annak, hogy tagadjunk, de annak, hogy higgyünk, sok van.

Úgy mondják egyesek, hogy kell a protestantizmus, hogy ellensúlyozza a katolikusságot, nehogy a kereszténység így „újra” félre billenjen... Egyik ellensúlyozza a másikat.

Van benne valami igazság, ez tagadhatatlan. A nagy egyeduralom mindig rosszabb, mint az ellenzékkal egyensúlyozott uralom. De nem is az az egy akol, egy pásztor szelleme, hogy szervezetiesen, hanem hogy hitünkben legyünk egyek! Egyet higgyünk legalább azokban a fő kérdésekben, mint ami Jézus Mária személyével és más fő kérdésekkel kapcsolatos. A szellemi egy akol a fő, nem pedig a klérust érintő anyagi és világi szervezet! S itt ezen a téren kell a protestáns testvéreinknek utánpótolni a máriáskérdést „is”, mint ahogy utánpótoltak már sok-sok mindent ama 400 év alatt, amióta kiszakadtak a római egyházból.

Hitbeli egységre kell igyekeznünk legalább azokban a kérdésekben, amelyek Jézus személyével kapcsolatos kérdések. S egy ilyen elsődleges kérdés a máriáskérdés, másik az Oltáriszentség.

A Katolikus Ágózatos Hittan VI. kötete írja, hogy: „(372) Már föntebb 360. sz. tételben jeleztük, hogy a világ végezetével bekövetkezendő feltámadásnak általános törvénye alól van kivétel, ugyanis a boldogságos Szűz Istentől nyert különös kiváltság alapján már feltámadt.

373. Tétel. A boldogságos Szent Szűz testével és lelkével együtt vétetett föl a mennyországba. Ezen tétel nem hitcikkely ugyan, de manapság vakmerőség nélkül tagadni nem lehet.

374. Mégha, amint Suarez és mások állították, a Szentírásban semmiféle bizonyítékot nem találunk arra, hogy a boldogságos Szűz testével együtt vétetett fel a mennybe; még akkor sem szabad abból azt következtetnünk, hogy a boldogságos Szűz nem vétetett föl testével együtt a mennybe. (338-340. o.)

Szűz Mária mennybemeneteléről több ősrát meglemezik, amit igazol a „Szűz Mária mennybemenetelének ünnepe” is, hiszen, ha kellő érv és hitelesség nem lett volna mellette, ünneppé nem tették volna!

Ha a fenti Ágózatos Hittan idevonatkozó magyarázó és kiegészítő jegyzeteit átolvassuk, egész könyvtárnyi anyagot találunk arról, hogy a mennybe vétetett fel.

Annyi bizonyos, hogy - mint írtam - ha Énoh és Illés felvitethettek, miért ne Ő is, aki sokkal több, mint ők...

S ha nem vitetett volna föl, bizonyára volna nyoma valamiféle írásban hollétéről, ha magát a szent testet nem is találnák már, amint tudjuk Szt. Péter hovatemettetését, noha a szent testet nem találjuk...

Végül, inkább hiszek annak az Egyháznak, amely kezdettől szolgálja és figyeli, illetve tudja az eseményeket, mint azoknak a kívülállóknak, akik e tekintetben azt sem tudják, hogy mi a katolikum érdeme, hanem csak azt, hogy mi a ráfogott bűne...

De nem csak a katolikus, hanem a keletiek, az örmények, a görögök elszakadtak stb. vagyis a régi vallások, mind egyértelműleg vallják és tanítják, hogy a Szent Szűz testével együtt vétetett, illetve vitetett a mennyekbe. (Ág. Hittan VI. 448.)

Arra az ellenvetésre, hogy mi lett vele, - testtel a szellemi világban, - azt feleljük, ami Jézus szent testével! Nem tudjuk mi, fénytengerré vált-e átszellemült-e, mindegy, minket csak az érdekel, illetve érint, hogy a máriatisztelet jogosultságához mint érvet kiemeljük azt, hogy testével együtt vitetett fel a mennybe.

Már pedig ha ez részben vagy egészben igazolható, akkor a máriatiszteletnek minden vallásban, minden eretnekségben helye van! Sőt kötelező! Ha pedig nem, akkor siessünk oda, ahol azt gyakorolják, ahol a hitigazságokat teljes egészében megtaláljuk, hiányok és ferdítések nélkül, a római katolikus vallásba! Mert nem az a fő, hogy miben születtem, hanem mivé lettem! A „ki miben született, abban haljon meg” elvét maga Luther és a többi sem tartotta meg, miért tartanám meg én, vagy mi?... S végül nem az a fő, hogy Luthert, vagy a pápát kövessem, hanem azt az utat keressem és azon az úton haladjak, amely a legjobb, amely a leg-tökéletesebb hithez vezet! Mert nem a múlt, nem születési mivoltom üdvözít engem, hanem a jövőm, halálkori mivoltom!

Látjuk ebből, hogy a máriatisztelet nem katolikus találmány, hanem a krisztuskövetés, illetve a krisztianizmus egyik „fele” egyik elengedhetetlen része, amely mellett állást kell foglalni mindazoknak, akik nem fél, hanem egész krisztianizmust keresnek.

S épp ezért lesz ama egyakol, egypásztor a katolikumban, mert itt, egyedül itt található fel a teljes hit, azaz a hitigazságok teljessége. Csak a jó Isten több szentéletű és kevesebb világias lelkületű papot és főpapot is adjon hozzá, hogy az isteni igazságok tündöklőbben igazoltasának, mint ma...

Szűz Mária a szent irodalomban.

Eltekintve a Hiszekegyben foglalt ama résztől, mely szerint „Hiszek a Jézus Krisztusban, Istennek egyszülött Fiában, aki fogantatok a Szentlélektől, születtek Szűz Máriától,” stb. az egész őskeresztény szentirodalom tele van a Szent Szűz tiszteletével. Ami érthető is, mert ha az angyal azt közli vele, hogy az Isten őt választotta ki, nyilvánvaló, hogy tiszteletreméltó és szent! Avagy ki volna, ki lehetne nagyobb Annál, aki anyai meghívást kapott az Isten testesülésének elősegítéséhez? Vitathatatlan igazság, sőt olyan, amelynek hiányát a protestánsok soha, semmiféle más női kultusszal, pláne honleányok idealizálásával, meg sem közelítik!

Azzal az érveléssel szemben pedig, hogy a Szent Szűz tisztelete nem található az őskeresztények között, megfelelnek a katakombák igazolásai.

Bougaud lavalai püspök írja, hogy: „A protestánsok, akik szemünkre vetik, hogy Jézus anyját tiszteljük s azt állítják, hogy e tisztelet a kereszténységben újítás, szíveskedjenek velünk leszállni a katakombákba. Sokáig azt állíták, hogy Mária képe ott nem volt található, vagy csak a mágusok imádásának történeti jeleneteiben szerepelt. A Szent Szűzre vonatkozó képek, mint mondák, csak az ephesusi zsinat után szaporodtak el. Ez oly nagy tévedés onnan ered, hogy kezdetben a katakombáknak csak egy kis szögletét ismerték, s azt is csak nagyjában fürkésztek ki; mert ellenkezőleg, az Isten Anyja kiváltságai, életének csodái közül, milyenek: szüzessége, az angyal köszöntése, a látogatás, az isteni anyaság, örökös tisztasága, Isten előtti hatalmas közbenjárása - egyetlen egy sincs, melyet a katakombák falain ezer alakban ne olvashatnánk.

És az első festők nemcsak, hogy semmit ki nem hagytak abból, ami a Szent Szűzet illeti, de talán soha jobban ihletve nem voltak.” - „És e csodás jelenség koronája az, hogy a festmények közül éppen a legszebbek a legrégebbek, az apostolok korából valók.”

„Lépünk először Sz. Priscilla katakombájába, melyet a Máriát ábrázoló számtalan freskók miatt oly találóan Mária sírboltjának neveztek el; álljunk meg egy festmény előtt, hol a legnagyobb fokban látjuk az új szellem összeolvadását az ősi külalakkal: az Annunciatio (angyali üdvözlés) képe ez, a legrégebb, melyet ismerünk, Szt. Jánossal egykorú. Pompásan elkészített és díszített alapon, öt sor drágakőből alakított körben, két egyén tűnik fel. Először Szűz Mária, ó-ízlésű széken ülve, aztán a másik egyén, bizonyos távolságban előtte áll és vele beszélni látszik. A Szűz hallgatja, szemeit szerényen lesütve, jobb kezét a szék karján nyugtatva, bal kezét kissé előre nyújtva, mint aki ellenvetést tesz. A másik egyén csak folytatja. Egyik kezével köntöse fölé öltött köpenyét tartja, a másikat a Szűz fölé terjeszti, mint aki rábeszélni akar. Szemei tágra nyitvák, mennyei tűzzel ragyognak. A két egyén tartása, ruháik elrendezése, az egyiknek szerénysége, a másiknak tekintélyes föllépése, a legnagyobb hatást keltik. Az ember nem győzi bámulni az oly méltóságos, oly szerény Szűz képét, arcának szűzies kifejezését, azt az indulat és csodálkozás miatt kissé a székre támaszkodó testet. Ez a legnagyobb művészetre vall. A négy szögletre helyezett négy galamb az angyal ez igéjét látszik kifejezni: A Szentlélek száll tereád. (Lukács I. 35.) E festmény az első század végétől vagy a második század elejéről való”.

„Priscillának eme régisége miatt oly híres temetőjében van egy másik még szebb kép: A Szűz Anyát és Isaiás prófétát ábrázoló festmény.¹ A Szűz ül, karjaiban a gyermek Jézust tartja. Mellette áll Isaiás próféta, köpenyben; egyik kezében tekercs, másikkal egy csillagra mutat.” -

¹ E kép körülbelül az apostoli korból való. A keresztény időszámítás 50-120 évében készült, sőt talán, mondja Rossi, az apostolok felügyelete alatt.

„A gyermek rafaeli. Anyja keblére simul, de fejét a próféta felé fordítja, oly mozdulattal, mely bámulatos csínnal és élénkséggel van ecsetelve. E fejmozdulat, azok az oly mély gyönyörű szemek, az a piciny kacsó, mely oly kecsesen nyugszik Mária keblén, mint a Madonna del Duca-nál: oly nagy művészetre vallanak, hogyha a freskók Rafael korában nem voltak volna a föld alá rejtve, megesküdnénk reá, hogy azokat látta s élénk emléküket lelkébe szívtá. Aztán a Szűz alakja versenyez a gyermekével. Nézzétek azt a gyönyörű homlokot, azokat az oly tágra nyitott, de oly szemérmes szemeket, azt a pici száját, azt a csodálkozó arckifejezést. A kisded karjai között van bár, mégis mintha nem hinné boldogságát; még az angyali köszöntés „Miként leszen ez?”-zénél van. Ily gyönyörű, ily régi festményt miért nem is másoltak le, miért nem ékesít minden keresztény házat?”

A domitilla katakombában lévő Szűz Anya képről a következőket írja: A Szűz curul széken ül.² Rajta bíbor szalagokkal ékített dalmatica. Fején rövid fátyol, mely vállait betakarja. Jobbkeze fölemelve, feje kissé hátrafordítva, mintegy derülten, oly helyzetben, mintha bámulna, csodálkoznék és dicsőeneket mondana. Ez a Magnificat. A gyermek, ki térdein ül és a közönségre néz, fénylő fehér ruhában van.” (Bougaud III. 52-55. o.)

Tehát - s ez a fontos! - a Szent Szűz tisztelete már kezdettől fogva megvolt az Egyházban, illetve az apostolok között is! Nem volt és nincs is tehát alapja annak, hogy egy valóban buzgó és krisztusszerető lélek Szűz Mária iránti tiszteletének ne adná nyilvánosan is jelét! Sőt, a mélyebb vallási érzékkel rendelkező protestánsok is vonzódnak felé, sőt ismernek egy protestáns lelkészt, aki szereti és katolikus módra tiszteli... S volt egy evang. bárónő ismerősöm, ki fájlalta, hogy náluk nincs meg a Szent Szűz nyilvános tisztelete és a templomban való térdeplési lehetőség... Bizony, így érnek vissza a mélyebben járó lelkek a katolikus ősigazságokhoz, amelyeket el lehet tagadni, de nem lehet megsemmisíteni...

Másik, értékes, hogy a Szent Szűz nagyon szép és fönséges nő volt. Szerény, kedves, gyermekded, amellet mégis, mint máshol fel van jegyezve róla, eréllyel telt, aki az erény és igazság mellett, megtörhetetlen eréllyel állt, mint minden nagy lélek. Íme, milyen öröm olvasni az ő szépségének leírását! Már pedig egy klasszikusan szép, - csakis fennkölt lelkületű lehet! Szép volt, mint ahogy tudjuk, nagyon szép volt maga az Úr Jézus is!

Röviden zárva: több az érv, indok és tárgyi bizonyíték amellet, hogy Szűz Máriát tisztelnünk és ünnepelnünk kell, mint ahogy a katolikusok teszik, - mint amellet, hogy nem kell. Már pedig nem csak a józan, hanem a becsületes ember is, - hát még egy igazi hívő! - amellet foglal állást, amely oldalon több az érv és az ok, a nyilvánvalóság.

Már maga az, hogy más vallás nem fogadta el a máriáskultuszt, de ezzel szemben valóságos kultuszt űz egyik-másik papból, eretnekből, államférfiből, honleányból, áruló jel arra, hogy tévutakon járnak!

* * *

Kicsoda oly szent, mondja Aranyszájú szent János, mint Ő? Sem a próféták, sem az apostolok, sem a mártírok, sem a pátriárkák, sem az angyalok, hatalmasságok, szeráfok, sem a kerubok.

* * *

Szent Ágoston szerint senki sem élt a földön, aki ne vétkezett volna, kivéve a Boldogságos Szüzet.

* * *

² A római királyoknak elefántcsonttal, majd arannyal ékített széke, később főméltóságok jelvénye.

Spirágó püspök: A boldogságos Szűz c. könyvében pedig a következő mélyértelmű és sokatmondó kijelentéseket közli a Szent Szűzzel kapcsolatban:

„Lataste Máriához így szól maga az Úr: „...már öröktől fogva kiválasztottam, ki legyen az édesanyám.””

Öröktől... kezdettől... mielőtt a világ lett. Írja a Példabeszédek könyve...

* * *

„Damjáni szent Péter, a nagy egyháztanító pedig azt mondja: „Isten az ő örök bölcsességével a Szent Születet már a világ teremtése előtt kiszemelte és kiválasztotta.”

Kitervezni és kiszemelni más. Kiszemelni csak a meglévők közül lehet...

* * *

„Isten már kezdetben, mielőtt idő lett volna, kiválasztotta Fiának azt az Édesanyját” - stb. IX. Pius pápa dogmatikus bullájából. E szerint is kiválasztotta...

* * *

XIII. Leó, a bölcs pápa így ír: „Isten öröktől fogva elhatározta, hogy Mária lesz az édesanyja az örök Igének, akinek magára kell öltenie az emberi természetet. Éppen ezért a legnagyobb szépségbe öltöztette a Szent Születet, olyan szépségbe, amilyen csak elképzelhető a természet és a kegyelem rendjében.”

* * *

Spirágó eme idézeteit nem lehet vitatni, akinek füle van a hallásra - hallja... értse... higgye...

Szűz Mária az apokrif evangéliumokban.

Az ismert négy evangéliumon kívül még sok más evangéliumunk is van, állítólag 64 darab, de 40 féle. Ezeket más-más névvel jelzik.

A kánoni (kánon, törvény, szabály, mérce) evangéliumok a közismert elfogadott evangéliumaink, amiket egyformán használ úgy a katolikus, mint a protestáns.

A protoevangélium vagy ősevangélium, mely Mózes I. k. III. 15. versében, már ősidőben örömhírül adta, hogy jön a Messiás. Ezenkívül protoevangéliumnak nevezik szt. Jakab által írt, de apokrifnak minősített, Szűz Mária születéséről, gyermekkoráról, eljegyzéséről szóló evangéliumot, illetőleg „legendát” is, amennyiben ez is előre jelzi a közeledő nagy ígéretet. Keletkezési kora az Úr utáni II. század közepe. Eredetileg görögül íródott, állítólag Egyiptomban.

Apokrif - azaz elrejtett, zárt nem nyilvános - evangéliumok azok az ó- és újszövetségi könyvek, amelyek eredete, tárgyilagos hűsége nincsen igazolva, de viszont tagadva sincs. Sok ilyen van. Az egyház ezeket lezárta, illetve nem tette közzé, ma azonban már közkézen forognak. Három csoportra oszthatók: Jézus-Máriáról szólók, - az apostolokról szólók, - s a tanító és jövődőlő iratok. Mi is eme három csoport szerint, három kötetben fogjuk feldolgozni.

Amíg a kánoniak hívése kötelező, ezeké nem! Annyi bizonyos, hogy ezek ismerete nélkül nem láthatunk oly világosan a kánoniak mélységeibe sem... Nem bűn, ha hisszük, de az sem, ha nem hisszük...

Tájékoztatásul közölnöm kell, hogy ezen gyűjteményemet régi német apokrifus evangéliumokból fordítottam magyarra. A fordításánál nem a jó magyarosságra, hanem a gondolat hű kifejezésére törekedtem, mert itt - Jézus Mária személyével kapcsolatos dolgoknál - nem a nyelvezet, hanem a mondat szelleme a fő!

Tischendorf világhírű katolikus pap és tudós, továbbá Hennecke valamint Zajti Ferenc által kölcsönzött dr. Clemens Chrysostomo Dudulaeo Westphalo, és sok mások által összegyűjtött evangéliumok ezek, amelyeket senki se kívánja, hogy higgyünk, de mivel a mi Urunk Jézus Krisztusról szólnak, nyilvánvaló, hogy legalább kellő tisztelettel olvassunk.

Én magam azonban ezeket - mondhatnám teljes egészében - hiszem, mert nem találhat ki az emberelme olyan lehetetlenséget, amit az Úr meg ne cselekedhetne. Mert aki olyanokat tudott cselekedni, mint amiket az Úr cselekedett, annak részére már igazán nincs lehetetlenség, legfeljebb mi - korlátolt fantáziával született emberi faj - nem tudjuk elképzelni a lehetetlennek látszók lehetőségét...

Épp azért, mert hiszem, fordítom és adom közkézre azzal a bejelentéssel, hogy ilyen teljes gyűjteményben még senkinek sem volt alkalmja összegyűjteni az evangéliumokat.

Mivel az anyag nagy, - hála érte Istenek! - s a mi könyvkiadó tőkénk nagyon kicsike, így három kötetben fogom megjeleníteni az apokrif evangéliumokat. Még pedig

- első kötetben: Szűz Mária ismeretlen élettörédekeit,
- másodikban: Jézus ismeretlen élettörédekeit,
- harmadikban: Az apostolok ismeretlen élettörédekeit.

Mária születésének evangéliuma.

Ez az evangélium latin nyelven jelent meg Tischendorf féle gyűjteményben. Az 5. 6. századból való. A katolikus máriatisztelet itt is támogatást és alapot nyer, nemcsak a rendes, kánoni evangéliumokban.

1. Fejezet.

1. A boldog és fönséges Szűz Mária Dávid családjának királyi törzséből származik, Názáretben született és az Úrnak Jeruzsálemben lévő templomában nevelkedett.
2. Atyja Joahim és anyja Anna vala, atyai oldaláról Galileából, Názáret városából, míg anyai ágon Betlehemből való volt.
3. Az ő életük egyszerű és igaz vala az Úr előtt, az emberek előtt pedig gáncsnélküli és jámbor.
4. Mindenüket háromfelé osztották, egy részt a templomnak és a templom szolgálóinak, más részt az idegeneknek és rászorultaknak, a harmadik részt megtartották a maguk családja és személye szükségleteire.
5. Így Isten és emberek előtt kedvesek voltak s mintegy húsz éven át éltek erkölcsös házasságban, anélkül, hogy gyermekük lett volna.
6. Azonban megígérték, hogyha Isten nekik utódot ad azt az Úr szolgálatára adják oda,
7. amiért is minden évben meglátogatták az Úr templomát.

2. Fejezet.

1. Történt azután, hogy az újév ünnepe elközelgett, ami okból Joachim is néhány családtagjával Jeruzsálembe ment.
2. Ez időben Izakár nevű vala ott főpap.
3. Midőn ez észrevette Joachimet az ő társai között az áldozatra kész ajándékával, lenézve őt és megvetve az ő ajándékát,
4. mondá: Hogyan áll ez a terméketlen a termékenyek közé.
5. Majd mondá, hogy Istennek semmi esetre sem lehet kedves az ilyen ajándéka, aki méltatlan utódokat kapni.
6. mert amint az írás mondja: Átkozott legyen mindenki, aki nem nemz fiat Izraelnek.
7. S mondá még neki, hogy előbb az utódokat nemző magtalanság átkától kell magát feloldatni s csak aztán lehet az Úr színe elé jönni adományával.
8. Nagyon szégyellte ezen megalázást Joachim s elment a legelőn lévő nyájak pásztoraikhoz.
9. Mert nem akart hazatérni, nehogy az ő társaitól, akik szintén ott voltak s hallották a pap szavait, ugyanúgy megaláztassék.

3. Fejezet.

1. Midőn már néhány napon át ott volt, egyik nap egyedül lévén az Úr angyala, rendkívüli fényben ragyogva, hozzá lépett.
2. És midőn ő ezt meglátva megrettent, megnyugtató őt a megjelent angyal és az ő félelme miatt mondá neki:

3. Ne félj Joachim, és ne ijedj meg az én megjelenésem miatt,
4. én az Úr angyala vagyok, ő tőle küldettem hozzád, annak a közlésére, hogy a te könyörgéseid meghallgattak és a te imáid felszálltak az ő színe elé.
5. Mert ő látta a te megszegyenítéset és a terméketlenség miatti szemrehányásodat hallá, amelyet érdemtelenül kaptál.
6. S mivel Isten a bűnnek s nem a természetnek a büntetője, és ha ő egy nőnek a méhét elzárja, akkor azt azért teszi, hogy azt újból csodálatosan megnyissa,
7. hogy ne a vágyakból szülessék az, hanem mint egy isteni ajándék tekintessék.
8. Avagy Sára is, a ti nemzetségtek ősanja, nem volt-e 80 esztendőskoráig terméketlen?
9. s mégis legöregebb korában szülte Izsákot, akinek az összes népek áldása megígértetett.
10. És Ráhel, ki az Úrnak épp oly kedves volt mint a szent Jakab, kit oly nagyon szeretet, nem e hosszú időn át terméketlen volt s mégis Józsefet szüle,
11. aki nem csak Egyiptom ura leve, hanem a megmentője sok népnek és éhezőknek.
12. S ki volt a főemberek közül vitézebb mint Sámson és szentebb mint Sámuel? És mégis mindkettőjüknek meddő volt az anyjuk.
13. Ha mégis az én szavaimnak ereje nem meggyőző néked, akkor higgy ama ténynek, hogy a későn fogantak és a terméketlenek szülöttei csodálatosak szoktak lenni.
14. Anna, a te nőd ezért nemsokára leányt szül neked, akit Máriának fogsz nevezni,
15. és te őt, amint fogadtad, az Úrnak szenteld gyermekségétől kezdve, és ő Szentlélekkel eltelt lészen anyja öletől kezdve. Tisztátalant sem enni, sem inni nem fog, s nem fog a tömeg emberekkel érintkezni, hanem az Úr templomában lesz,
17. nehogy bármi gonosszággal is meggyanúsíttassék.
18. S amint ő maga csodálatos módon terméketlenségből születik,
19. úgy fogja ő maga is a Magasságos Fiát példátlan módon szülni, aki Jézusnak fog neveztetni;
20. aki maga, neve jelentősége szerint minden népek megváltója lészen.
21. És az lesz néked a jel, amit én most tudtul adok:
22. amikor a Jeruzsálemi arany kapuhoz érkezel, találkozni fogsz a te nőddel, Annával,
23. és ő a te késésed feletti búslakodása helyett, örvideni fog a te meglátásodkor.
24. És amint ezt elmondá az angyal, eltávozik tőle.

4. Fejezet.

1. Azután Annának, az ő feleségének jelent meg az angyal és mondá: Ne félj Anna és ne hidd, hogy amit látsz, az valami képzelt dolog volna.
2. Én vagyok az az angyal, aki a te imád és könyörgésed az Úr színe elé viszem.
3. És most azért vagyok hozzátok küldve, hogy közöljem veletek egy leány születését, aki Máriának fog neveztetni, s minden nőnél áldottabb leszen.
4. Ő már születésétől kezdve az Úr kegyelmével lesz eltelve és elválasztásától három évig, szülei házában marad,

5. azután pedig az Úr szolgálatára a templomba adatik, ott marad és felnőtt koráig nem vétetik ki onnan,
6. s ott imával és böjtökkel éjjel-nappal az Úrnak fog szolgálni, s minden tisztátalanságtól megtartóztatva és férfit nem ismerve,
7. egyedül példa- és mocsok nélkül, rontás nélkül és férfi nélkül, mint Isten szolgáló leánya fog szülni egy fiút,
8. aki az ő kegyelme és neve által a világ üdvözítője lesz.
9. Íme tehát, menj Jeruzsálembe s mikor ama kapuhoz érkezel, amelyet aranynak neveznek, mivel aranyozva van,
10. akkor - jelül - találkozol te a férjeddal, kinek hogyléte miatt szomorkodol.
11. És ha így lesz, akkor ne feledd el, hogy annak, amit neked mondtam, hiánytalanul meg kell történnie.

5. Fejezet.

1. Itt az angyal parancsa szerint, mindketten elhagyva ama helyet, ahol voltak, felmentek Jeruzsálembe.
2. Midőn pedig ama helyre értek, amelyet az angyal megjelölt nekik, összetalálkoztak.
3. És a viszontlátásnak mindketten örvendve, az utódot illetőleg biztosítva érezték magukat, és hálát adtak az Úrnak, hogy amint ígérte, a megalázottat felmagasztalta.
4. S miután az Úrnak hálát adtak, visszatértek házukba és vidáman és bizakodva várták az isteni ígéretet.
5. És Anna fogant és szüle az ő leányát és a szülők, az angyal utasítása szerint Máriának nevezték.

6. Fejezet.

1. Midőn a három év eltelt és az elválasztás ideje elérkezett, elvivék a szüzet, áldozatul az Úr templomába.
2. Vala pedig a templom körül, a tizenöt lépcsőzsoltárhoz hasonlóan, tizenöt lépcső.
3. Mivel a templom hegyre volt építve, így az égőáldozati oltárhoz, mely kívül vala, csak a lépcsőkön lehetett felmenni.
4. Ezek egyikére tették le a gyermek boldogságos Szűz Máriát a szülők.
5. S mialatt ők a ruháikat, melyeket az útra vettek fel, levetették, hogy tiszta ünnepi ruhával, a szokáshoz híven, cseréljék fel,
6. az Úr szüze, anélkül hogy valaki kezét fogta volna, vagy őt támogatta volna, felment,
7. úgy, hogy azt kell vélni, hogy e tekintetben mi sem hiányzik nagykorúságából.
6. Ily módon, ezen csodajelek által, az ő szüzének már gyermekségében csodás jeleket mutatott az Úr, a jövőt és a teljesülendőket illetőleg.
9. És midőn ők ezután, a törvény szokása szerint az áldozatot elvégezték és fogadalmuknak eleget tettek,
10. a szüzet a templomnak átadták, hogy a többi szűzekkel együtt neveltessék.
11. Ők maguk pedig visszatértek otthonukba.

7. Fejezet.

- 1.** Az Úr pedig az erényekben gyarapította szűzét és amint a zsoltárköltő mondja: Apa és anyja elhagyták őt, de az Úr felvéve.
- 2.** Ugyanis naponta felkeresték őt az angyalok és naponta látta az isteni arcokat, akik őt minden gonosztól megóvták és minden jóval bőven megáldották.
- 3.** Így érte ő el a 14. életévét, anélkül, hogy a gonoszok csak némi gáncsolni valót is tudtak volna felhozni ellene,
- 4.** ellenben a jók, akik őt ismerték, csodálatra méltó életűnek és viselkedésűnek tartották.
- 5.** Ekkor a főpap nyilvánosan kihirdette, hogy azok a szűzek, akik a templomban nyilvánosan neveltettek és a meghatározott kort elérték, térjenek vissza otthonukba,
- 6.** és igyekezzenek a nép szokása és korukkal járó érettségük szerint férjhez menni.
- 7.** Amíg a többiek készségesen követték ezt a parancsot, az Úr szüze, Mária, az egyetlen, azt felelte, hogy ő ezt nem teheti, mondván,
- 8.** mert úgy ő, mint az ő szülei az ő szolgálatát az Úrnak szentelték, minek folytán ő, az ő szüzességét, az Úrnak szenteli.
- 9.** és nem akarta soha ezt, a férfival való s megszokott egyesülés által se megsérteni.
- 10.** A főpap pedig eme zavarában nem akart sem az írás ellen cselekedni, amely azt mondja: „Amit fogadtatok azt tartsátok meg az Úrnak,” de nem akarta eme fogadalmat sem megtörni,
- 11.** és egy sohse hallott szokást se merészelt a nép közé bevezetni.
- 12.** Azért megparancsolá, hogy a közelálló ünnepekre Jeruzsálem és a környék minden véne felkerestessék,
- 13.** azért, hogy az ő tanácsukat kikérje, hogy egy ilyen meggondolandó dologban, mit kell cselekedni.
- 14.** Midőn ez megtörtént, mindenkinek tetszett, hogy ebben az ügyben az Úr kérdeztessék meg,
- 15.** És mialatt mindnyájan imádkozának, a szokásnak megfelelően a főpap a szentélybe ment, hogy megkérdezze az Urat.
- 16.** És minden késés nélkül, és úgy, hogy ők mindnyájan hallák a szózatot, az áldozati helyről hang hallatszott, mely Ézsaiás jóslata szerint 17. megparancsolá, hogy nézzenek utána, kire lehetne rábízni, átadni ezt a szűzet.
- 18.** Jézsaiás ugyanis így szól: Egy vessző fog kihajtani Izai ágából és egy ág az ő gyökeréből, hogy teremjenek,
- 19.** s ezen fog megpihenni az Úr lelke, az értelem és bölcsesség lelke az erőnek és tanácsnak lelke, az Úr félelmének és ismeretének lelke.
- 20.** És eme jövődőlésnek megfelelően meghagyá mindenkinek, akik a Dávid házából és családjából nősülendők voltak, hozzák magukkal botjaikat,
- 21.** és akinek botján hajtás lesz, és botja hegyére Isten szelleme galamb képében leül,
- 22.** ez lesz az, akire a szűzet rá kell bízni és neki áldozni.

8. Fejezet.

1. A többiek között ott vala egy József nevű férfi is, aki szintén a Dávid házából és családjából való volt, de ki öreg vala.
2. És mialatt a többiek botjaikat sorban átadták, ő a magáét visszatartá.
3. Mivel pedig semmi, ami az isteni hanghoz hasonló volna nem történt, úgy vélte a főpap, jó volna még egyszer megkérdezni Istent, aki aztán azt felelte, hogy egyedül az, akinek a szüzet el kell jegyeznie, nem nyújtotta át az ő botját, pedig ennek kell szüzet elvenni.
4. Ekkor előlépett József, átadta botját, mire annak hegyére, egy - az égből alá szállt - galamb jöve és leült,
5. azonnal bizonyossá lett, hogy a szüzet neki kell átadni.
6. Ekkor, amint a szokásnak megfelelően az eljegyzést megülték, visszatérve Betlehembe, hogy rendbehozza házát és előkészítse a mennyegzőhöz szükségeseket.
7. Mária pedig, az Úrnak szüze, más hét szűzzel, kik hasonló korúak és tejtestvérei voltak, az ő szülői házába, Galileába tére.

9. Fejezet.

1. Ezen a napokon pedig; a Galileába érkezésük első napjain, Gábrriel angyal küldetek Istentől hozzá,
2. aki neki az isteni fogantatást tudtul adja és a foganás módját és rendjét közölje.
3. És midőn ő belépett őhozzá, a szobát, melyben ő volt, nagy fény árasztá el.
4. És szerencse kívánással köszöntve őt, monda: Légy üdvözölve, kegyelmekkel (malaszttal!) teljes nyájias szüze az Úrnak, az Úr van veled,
5. te minden nőnél áldottabb, áldottabb minden eddig született embernél!
6. A szűz az angyal arcát jól ismerte és a mennyei fény nem volt előtte már szokatlan, és az angyali jelenés folytán nem lepődött meg, és a nagy fényözöntől sem ijedt meg,
7. hanem tisztán az ő beszédétől volt meglepve és monda: milyen szokatlan köszöntés ez és mit jelenthet, vagy mi célja van.
8. S midőn ezen gondolatok az angyalhoz jutottak, odaszólva monda neki: Ne véld Mária, mintha ezen üdvözlettel valami olyant akarnék jelenteni, ami a te szemérmetességeddel ellentétben áll.
9. Te kegyelmet találtál az Istennél, mivelhogy a szemérmetességet választottad.
10. Amiért is mint szűz, bűn nélkül fogansz és szülsz fiat.
11. És ő nagy lesz és egyik tengertől a másik tengerig fog uralkodni, és a folyótól, a föld minden határáig.
12. És ő a Magasságbeli Fiának fog neveztetni, aki a földön alacsonyságban születik, az égben dicsőségesen fog uralkodni.
13. És az Úr Isten neki fogja adni az ő atyjának Dávidnak trónját s uralkodni fog a Jákob házán örökké és az ő uralmának nem leszen vége.
14. Mert ő maga királyok Királya és az uralkodók Ura és az ő trónja megmarad örökké.
15. Ekkor pedig az angyalnak eme szavai után a szűz nem kételkedésből, hanem, hogy szavai mikéntjét jól értse, felelé és monda; Mint lehetséges ez?

16. Ha az én fogadalmam szerint sohse fogok férfit ismerni, miként fogok én a férfi hozzájárulása nélkül szülni?

17. Erre mondá az angyal: Ne hidd Mária, hogy te emberi módon fogansz. Mert anélkül, hogy te férfival kapcsolódnál, fogsz te mint szűz foganni, mint szűz szülni és mint szűz szoptatni.

18. Mert a Szentlélek fog föléd szállni és a Legfőbb ereje árnyékol be téged, távol minden vágytól és hévtől.

19. Azért egyedül az lesz szent, ami tőled fog születni, mert egyedül ő fog minden bűn nélkül foganni,

20. és e gyermek fog Isten Fiának neveztetni.

21. Mária erre karjait kítárva és szemeit az ég felé emelve mondá: Íme, az Úr szolgálója, mert én nem vagyok méltó az úrnő nevére és legyen a te szavad szerint!

10. Fejezet.

1. Midőn pedig József Júdeából Galileába jöve, azt vélve, hogy a neki eljegyzett szüzet hazaviszi, már három hónap telt el, sőt már a negyedik is elkezdődött azon időtől, amikortól ő neki eljegyeztetett.

2. Eközben lassan elkezdődött a terhes has domborodni és a terhesség jelei mutatkoztak, ami nem maradhatott József előtt elrejtve.

3. Mert ő a jegyesek szokása szerint, szabadabban látogathatta a szüzet és bizalmasabban beszélgethetett vele, minek folytán észrevette, hogy viselő.

4. Nyugtalanodni kezdett és egész kedélyében fel volt zaklatva, mert nem tudta, mit cselekedjen.

5. Ugyanis nem akarta elbocsátani, mert igazságos ember volt, sem pedig az erkölcstelenség vádjával nem akarta megalázní, mivel ő jámbor volt.

6. Így hát azt gondolta, hogy titkon felbontja azt eljegyzést és észrevétlenül elbocsátja.

7. És mialatt ezt gondolta, íme megjelent neki álmában az Úrnak angyala és mondá:

8. József, Dávid fia, ne félj és ne gyanúsítsd a szüzet paráznasággal és ne gondolj róla rosszat és ne félj őt feleségül venni.

9. Mert ami tőle születni fog, ami most téged nyugtalanít, az nem embertől, hanem a Szentlélektől való.

10. S az összes szüzek között ő az egyedül, aki megfogja szülni az Istenfiát és az ő nevét Jézusnak kell nevezned, ami üdvözítőt jelent.

11. Mert ő fogja megszabadítani népet az ő bűneitől.

12. Ekkor az angyal parancsa szerint nőül véve József a szüzet, de nem ismerte őt, hanem megőrizte az ő szemérmességét.

13. És már a kilencedik hónap jött fogantatása óta midőn József az ő nejével és másokkal, amik az utazáshoz szükségesek voltak, Betlehem városába utazott, ahova való volt.

14. Történt pedig, hogy amíg úton voltak beteltek az ő napjai és szülnie kellett és ő szülé az ő Elsőszülöttét, amint a szent evangélisták tanítják, ami Urunk Jézus Krisztust.

15. aki - az Atyával, Fiúval és Szentlélekkel él és - mint Isten uralkodik örökkön örökké.

Ál-Máté:
Mária születésének és az Üdvözítő gyermekségének története.

Az alább következő apokrif evangélium, mely mint később látjuk szintén az első századokból való, kétféle kiadásban van meg.

Az első bevezetése, amelyet dr. Richard Clemens fordított, így szól: „Joachim és Anna és az áldott Istenszülő születésének, és mindenkoron való Szűz Máriának és az Üdvözítő gyermekségének a története.

Előszó. Én Jakab, József fia írtam mindezeket, amiket saját szemeimmel láttam a szent Máriának avagy a Megváltónak születéséről. És én köszönöm Istennek, hogy az ő alájövetelének történetét nekem megismerni engedte, és Izrael tizenkét törzsének az idők teljét megmutatta.”

A másíknak - mely Tischendorff Evangélia apocrypha, edito altera, Lipsiae 1876 művéből való, a következő a bevezetése:

„Az ál-Máté. A boldogságos Mária származásáról és az üdvözítő gyermekségéről szóló könyv kezdete. Írta a boldog emlékü Máté evangélista héberül s latinra fordította a boldog emlékü Hyeronimus presbiter.

A) Cromatius és Heliódorus püspökök Hyeronimus szerelmetes testvérünket köszöntik az Úrban!

Szűz Máriának a származását és a mi Urunk Jézus Krisztus születését és gyermekségét megtaláljuk az apokrifus könyvekben. Bennük azonban sok olyan dolgot találunk megírva, amelyek a mi hitünkkel ellenkeznek s amelyekről azt tartjuk, hogy mind egyetemlegesen vissza kell utasítani, nehogy a Krisztus ezen dolgából esetleg az antikrisztusnak szerezzünk örömet. Mikor ezeken tépelődtünk megjelentek Parmenius és Virinus szent férfiak, akik azt mondták, hogy Szentséged ráakadt a boldogságos Máté evangélistának egy héber kézírású tekercsére, amelyben állítólag úgy magának a szűz anyának az eredete, mint a mi Üdvözítőnknek a gyermekége is le van írva. Azért is a mi Urunk Jézus Krisztus által kérve kérjük Kedvességedet, hogy azt fordítsd le a héberből latinra, nem annyira a Krisztus jelességeinek megtudása, mint inkább az eretnekek fortélyainak kizárása érdekében, akik, hogy a helytelen tanokat megalapítsák, a Krisztus születésére vonatkozó jó tudósításokat a tulajdon hazugságaikkal elegyíték, hogy az élet édességével fedjék el a halál keserűségét. A legtisztább szeretet bizonyosága legyen hát, hogy akár a te kérő testvéreidet hallgasd meg, akár hogy a szeretet adóját kívánó püspököknek add meg, amit jónak vélsz. Isten veled és könyörögj érettünk.

B) Hyeronimus, Krisztus csekély szolgálja köszönti az Úrban Chromatius és Heliódorus szent és boldogságos püspök urakat! Ki az aranyat rejtő (illetőleg az aranyról tudó) földet ássa, nem ragadja meg tüstént, bármit hoz is napfényre a vályt akna, hanem mielőtt még a majdan fénylő ércet a villogó csáklya felszínre hozná, egyelőre még a hantok túrásával és felforgatásával késlekedik; és a remény táplálja azt, akit a nyereség még nem gazdagított. Nehéz feladat szakadt a nyakamba, mikor Boldogságtok azt kívánják tőlem, amit mindenkinek hozzáférhetőleg szent Máté se kívánt megírni. Mert ha titokzatosabb nem volna, akkor ahhoz az evangéliumhoz, amelyet kiadott, bizonyosan hozzáfűzte volna. Ámde ezt a könyvecskét héber betűkkel pecsételte le, amelyet ki sem adott eddigelé úgy, hogy azt a héberbetűs sajátkezűleg írott könyvet ma csak a legkegyesebb emberek tarthassák birtokukban, akik azt elődeiktől idők folyamán át örökölték. Minthogy pedig ezt a könyvet még soha senkinek sem adták oda lefordításra, a szövegét más és másként hagyták hátra: aminek az lett a következménye, hogy a manicheusok tanítványa, névszerint Leucius, aki az Apostolok Cselekedeteit is sok nyelvbeli ferdítéssel írta meg, mikor ezt a könyvet kiadta, nem építésre, hanem rombolásra szolgáltatott anyagot, s mivel ezt a zsinat is bizonyította, reá az egyház egész helyesen nem is

hallgat. Most azonban hallgasson el az ellenfelek marakodása, hiszen ezt a könyvecskét nem toldjuk a kanonikus iratokhoz, hanem csak egy apostol és evangélista írását fordítjuk le az eretnkség csalárdságainak a leleplezésére. S ebben a munkában éppen olyan kegyes püspökök parancsának engedelmeskedünk, mint amilyen istentelen eretnekekkel szállunk szembe. A Krisztus szeretetének teszünk hát eleget, abban a hitben, hogy azok imái fognak támogatni, akik a mi Üdvözítőnk szent gyermekségének történetéhez a mi engedelmességünk révén juthatnak hozzá.”

Ezek után, idézem az eredeti apokrif evangélium szövegét:

1. Fejezet.

1. Vala Izraelben egy Júdea törzséből származó Joachim nevű férfi, aki saját juhainak vala a pásztora és az ő egyszerűsége és lelke szerint félté az Urat.
2. És semmi mással nem törődött, csak a maga nyájával, melynek terméséből ő mindenkit részesített, akik Istent félték,
3. és ajándékait kétfelé adogatta, egyiket azoknak, akik Isten félelmében jártak, a másikat azoknak, akik az Úr tanításait hirdetik.
4. Így aztán úgy a bárányokat, mint azok gyapjút és egyéb javait, mindenét amije csak volt, három felé osztotta.
5. Egy részt az özvegyeknek, árváknak, idegeneknek és a szegényeknek, - másik részt azoknak, akik Istent szolgálják, és a harmadik részt magának és háznépének tartá meg.
6. És mivel így cselekedett, Isten úgy megáldotta az ő nyáját, hogy senkinek sem volt Izraelben hasonló nyája.
7. És így cselekedett ő már életének 15-ik évétől kezdve.
8. Mikor pedig 20 éves lett, feleségül vevé Annát, Achar leányát, a maga törzséből, vagyis Juda törzséből. Dávid nemzetségéből.
9. S noha már mintegy húsz évig együtt éltek, gyermekük még nem volt.

2. Fejezet.

1. Történt egyszer, hogy az ünnepek alatt, midőn égőáldozatot mutattak be az Úrnak, Joachim is ott állt áldozatával az Úr színe előtt.
2. És hozzá lépve Isten templomának egyik írástudója, Ruben nevű, és mondá neki:
3. Neked nincs megengedve, hogy áldozz Istennek, mert nem áldott meg Isten téged, mivel neked nem adott utódot Izraelben.
4. S mivel ő magát nagyon szégyellte a nép előtt, kiméne Isten templomából és síra.
5. És nem tért haza az ő otthonába, hanem elment az ő nyájához és pásztoraival elment a hegyekbe, messze otthonától,
6. úgy, hogy öt hónapon át Anna se kapott róla semmiféle hírt.
7. És ő sírva imádkozott és mondá: Izrael Ura és Istene, te Erősség, ha már fiakat nem adtál nékem, miért veszed el tőlem férjemet?
8. Hiszen már öt hónap telt el s még mindig nem láttam a férjemet és nem tudom, vajon meghalt-e, legalább eltemethettem volna.

9. S midőn nagyon keservesen sírt, bement lakása belsejébe és térdrehullva tárta Isten elé könyörgését.

10. S midőn imája után felállt, felemelé szemeit és verébfészket pillantott meg az egyik babérfán,

11. és így szólt mély sóhajtások között az Istenhez, mondván: Uram, mindenható Isten, ki minden teremtménynek adtál gyermeket, a vadállatoknak, az igavonóknak, a kígyóknak, a halaknak és madaraknak,

12. és azok mind örvendeznek a fiaiknak, hálát adva neked, hogy megáldottad őket, mint lehet, hogy egyedül engem zártál ki a te kegyajándékaidból?

13. Uram, te ismered az én szívemet, tudod, hogy házasságom kezdetén megfogadtam, hogy ha te Uram, leányt, vagy fiút adsz nékem, én őket a te szent templomod szolgálatára szentelem.

14. S mialatt ő így beszélt, hirtelen megjelent előtte az Úrnak angyala és mondá neki:

15. Ne félj Anna, mert az Isten szándéka, hogy utódot ad néked,

16. az mi tőled születni fog, örökké csodálatni fog.

17. S midőn ezt mondá, eltűnt az ő szemei elől.

18. Ő pedig remegve és reszketve, a nyert látomás és a hallott beszéd fölött, szobájába tért és mintegy halott esett fekhelyére,

19. és egész napon és egész éjjelen át így maradt, hevesen reszketve és imádkozva.

20. Aztán híva az ő szolgálóját, mondá neki: Látod, hogy özvegységre jutottam és nagy félelemben vagyok, és még be sem lépsz hozzám?

21. Erre morogva felelé ő és mondá: „Ha Isten a te méhed bezárta és férjed elvette tőled, mit tehettek én veled?”

22. És midőn Anna ezeket hallá, hangosan kiálta és síra.

3. Fejezet.

1. Ugyanezen időben, a hegyek között, ahol Joachim az ő nyáját legeltette, megjelent egy ifjú és mondá neki:

2. Miért nem térsz vissza a te nődhöz? Húsz éve az enyim, most pedig, mivel Isten nem akar nékem ötöle gyermeket adni, és szégyennel és megaláztatva kellett az Isten templomából kijönnöm,

3. minek térjek vissza, hisz megvetett és megalázott vagyok?

4. De az én szolgálím keze által ezután is szívesen megadom a szegényeknek, özvegyeknek és árváknak és Isten szolgálínak az ő részüket.

5. S midőn ő ezeket mondá, mondá néki az ifjú: Én Isten angyala vagyok, ki megjelentem a te síró és könyörgő feleségednek,

6. és szerfölött megvigasztaltam, hogy te szomorúságból hagytad el őt, és hogy ő tőled egy leánykát fog szülni.

7. És ő az Isten templomában lészen, és a Szentlélek fog rajta megpihenni és ő boldogabb lészen, mint az összes szent asszonyok,

8. úgy, hogy senki sem mondhatja majd, hogy előtte lett volna ilyen, s utána se lészen az örökkévalóságon át, aki hasonló volna hozzá.

9. És az ő magja áldott lesz, és ő maga is, és ő leszen anyja az örök Áldásnak.
10. Azért menj le a hegyekről és térj vissza a te nődhöz, és adjatok mindketten hálát a mindenható Istennek.
11. És Joachim imádá őt és mondá neki: Ha én kegyelmet találtam, úgy maradj egy kevés ideig az én kunyhómban, és áldj meg engem, a te szolgádat!
12. És az angyal mondá neki: Ne mondd, hogy szolgád, mert az én szolgatársam vagy, mert egy Úrnak vagyunk a szolgálai mi.
13. Mivel pedig az én ételem láthatatlan és az italomat halandó emberek nem láthatják,
14. azért nem szükséges arra kérned, hogy én a te kunyhódba belépjek, hanem amit te nekem szántál, hozd meg az Istennek mint áldozatot.
15. Ekkor egy hibátlan bárányt véve elő, mondá Joachim az angyalnak: Magamtól nem mertem volna égő áldozatot hozni Istennek, ha a te parancsod nem ad rá jogot erre.
16. És az angyal mondá neki: Én se mernélek felbízgatni ezen áldozathozatalra, ha nem ismer-ném Isten akaratát.
17. Történt aztán, hogy, mikor Joachim Istennek bemutatta az áldozatot, az Úr angyala az áldozat illatával és füstjével felszállt az égbe.
18. Ekkor Joachim arcára borula és hat órától egész estig így, fekve marada.
19. Ekkor az ő béresei és szolgálai odajövének és nem tudván mi történt, megijedtek s azt hitték, hogy ő megölte magát.
20. majd hozzá lépve, alig tudták a földről felemelni.
21. Midőn pedig ő mindezeket elbeszélte nekik, amiket látott, nagyon elcsodálkoznak és elálmélkodának,
22. ők pedig intették őt, hogy késedelem nélkül teljesítse az angyal parancsát, és térjen vissza gyorsan feleségéhez.
23. És míg Joachim lelkében háborgott, vajon visszatérjen-e vagy ne, történt, hogy az álomtól elnyomatott.
24. S íme az Úrnak ugyanaz az angyala, aki éberállapotában is megjelent neki, álmában is megjelent és mondá:
25. Én vagyok az az angyal, aki Istentől a te őrzésedre rendeltetett; szállj le és térj vissza Annához.
26. Mert azok a jóságos cselekedetek, amelyeket te és a te feleséged cselekedtetek, a Magas-ságos színe előtt vannak,
27. s nektek olyan utód adatott, amilyen kezdettől fogva sem a prófétáknak, sem a szenteknek soha nem adatott és nem fog adatni.
28. S lőn, midőn Joachim felébredt, hívá pásztorait és közlé velük álmát.
29. Ezek azonban kérték urukat és mondák: Vigyázz, hogy Isten angyalát valamiképp meg ne vedd, hanem készülj és lassú léptekkel, legeltetve menjünk alá.
30. És midőn már harminc napja vonultak alá és közel voltak ama helyhez, megjelent az Úrnak angyala imája között Annának s mondá neki:
31. Menj le ama aranykapuhoz, ott találkozol férjeddal, mert ő ma jön hozzád.

32. És ő az ő szolgálójával odasietett s midőn a kapuhoz értek, imádkozni kezdett.

33. És mikor már sokáig várakozott és a hosszú várakozásba csalódva állt, felemelé szemeit és látá Joachimot az ő nyájával jönni.

34. Ekkor elébe futott és nyakába esve hálát adott Istennek és mondá: Özvegy voltam s íme, többé nem vagyok terméketlen, mert megfogantam.

35. És nagy öröm vala összes ismerőseik és rokonaik között, úgy, hogy Izrael egész földje szerencsét kívánt nekik.

4. Fejezet.

1. Aztán, a foganás után mintegy kilenc hónap körül, Anna leányt szüle, akinek nevét, Máriának nevezé.

2. S midőn harmadik éve szoptatta már őt, egyszer Joachim és neje Anna, elmentek az Úr templomába,

3. és áldozatot mutatva bé az Úrnak, beadták a kis Máriát a szüzek hajlékába, akik éjjel nappal az Isten magasztalásával foglalkoztak.

4. Midőn őt az Úr temploma elé helyezték, a tizenöt lépcsőn oly gyorsan ment föl, anélkül, hogy hátra tekintett volna, amint ezt a gyermekek szokták, hogy szüleiket lássák.

5. Úgy, hogy mindazok, akik ezt látták, megbámulták, sőt a templom papjai is csodálkoznak.

5. Fejezet.

1. S ekkor Anna a Szentlélektől eltelve mindenki előtt ezt mondá: Seregeknek ura és Istene, megemlékezett az ő szavairól,

2. és meglátogatta az ő híveit az ő szent közeledésével, hogy azon népeket, akik ellenük keltek megalázza és szívüket magához fordítsa.

3. Megnyitá füleit a mi könyörgésünkre és messzetartja tőlünk a mi erős ellenségeinket.

4. A terméketlen ím anyává lett, örvendezést és örömet hozva Izraelre.

5. Íme, most már áldozhatok az úrnak, amitől eddig visszatartottak ellenségeim.

6. Tehát ő tartsa őket távol tőlem és adjon nékem örökkévaló örömeket.

6. Fejezet.

1. Mária felett az egész nép csodálkozott, mert noha csak három éves volt, már is határozott lépésekkel járt,

2. és oly tökéletesen és állhatatosan magasztalta Istent, hogy mindenki a csodálattal és bámulattal volt eltelve,

3. és az emberek nem is gyermeknek tartották őt, hanem felnőttnek és bizonyos értelemben vett nagykorúnak, mert oly állhatatos vala imájában.

4. Arca úgy fénylett, mint a hó, úgy hogy alig lehetett rátekinteni.

5. Szövással is foglalkozott és mindazt, amit idősebb asszonyok nem tudtak megcsinálni, azt ő, gyenge kora dacára, könnyűséggel végezte el.

6. Maga részére azt a rendszert valósította meg, hogy reggeltől a harmadik óráig imádkozásnak szentelte idejét,

7. a harmadiktól a kilencedik óráig szövással foglalkozott,
8. és a kilencedik órától pedig mindaddig nem hagyta abban az imádkozást,
9. amíg az Úrnak angyala meg nem jelent neki, akinek kezéből átvette ételét; és mindegyre jobban növekedett Isten szeretetében.
10. Végre az Isten szolgálatában annyira kiképezték az idősebb szűzekkel, hogy senki se volt, aki őt az éjjeli imádkozásokban meghaladta volna,
11. vagy az Isten törvényeinek ismeretében tanultabb lett volna, vagy alázatosabb, vagy aki a Dávid énekeit szebben énekelte volna, vagy a szeretet gyakorlásában szívélyesebb, szemérmességében tisztább, és az erényekben tökéletesebb lett volna.
12. Állandó, tántoríthatatlan és változtathatatlan volt és naponta haladt a tökéletességben.
13. Senki se látta őt haragvónak és soha senki se hallotta átkozódni.
14. Beszéde bájtelt volt és szavaiból az Isten igazságai csendültek elő.
15. Mindig imádkozással, vagy az Isten törvényeinek a kutatásával foglalkozott.
16. És ő vigyázott, hogy társnői még szóval se vétkezzenek, vagy nevetésbe törjenek ki, esetleg gőgösek, vagy sértők legyenek.
17. Szünet nélkül magasztalá az Istent és nehogy valaki Isten magasztalásban akárcsak a köszöntéssel is zavarhassa, ha valaki köszöntötte, az üdvözlés helyett ezzel felelt: Hálaistennek!
18. És így ő tőle ered az, hogy a jámbor emberek, ha egymást köszöntik, ezt mondják: Hála Istennek!
19. És naponta csak annyi ételből élt, amennyit az angyal kezeiből kapott,³ azt az ételt pedig, amit a papoktól kapott, a szegények között osztotta ki.
20. Gyakran látták az angyalokkal beszélgetni, akik nagyon kedvesen érintkeztek vele.
21. Ha pedig egy beteg megérintette őt, még abban az órában egészségesen tért haza.

7. Fejezet.

1. Időmultán Abiathár főpap számtalan ajándékot adott a főpapoknak, hogy a szüzet az ő fiai számára feleségül kapja.
2. De Mária elutasítva monda: Az lehetetlen, hogy férfit ismerjek, vagy engem férfi ismerjen.
3. A főpapok pedig és rokonai azt mondták neki: Istent gyermekekben kell tisztelni és az utódokban imádni, amint az mindenkor vala Izraelben.
4. Mária azonban felelvén, monda nekik: Istent mindenekelőtt a tisztaságban kell tisztelni és magasztalni.
5. Ábel előtt senki sem volt igaz az emberek között és ő is csak az ő áldozata miatt tetszett Istennek és az által öletett meg gonoszságból, aki nem tetszett Istennek.
6. És két koronát kapott, a tisztaság koronáját és az áldozat koronáját, mivel ő a maga testét soha meg nem szeplősítette.
7. Ugyanígy volt Illés is, midőn ő testben volt, mivel testét megőrizte.

³ Isten harcosai.

8. Ezt tanultam én - mondá Mária - az Úr templomában gyermekségemtől kezdve, hogy Istennek csak a szűz kedves.

9. Azért arra határoztam el magamat, hogy férfit soha nem fogok ismerni.

8. Fejezet.

1. Történt azonban, hogy midőn ő 14 éves lett, - amely idő vala, mint a farizeusok mondták, azon idő, amikortól kezdve a nő a templomban nem szolgálhat, elhatározták, hogy hírnököket küldenek Izrael minden törzséhez, azzal az utasítással, hogy harmadnapon az Úr templomában mindannyian jöjjenek össze.

3. Mikor aztán az egész nép összejött, felállva Abiathár főpap és az oltár felől való lépcsőire lépett, hogy az egész nép láthassa és hallhassa őt.

4. S midőn általánosan csend lett, mondá: Hallgassatok reám, Izrael fiai és vegyétek fületekbe az én szavaimat.

5. Mióta Salamon ezen templomot megépítette, mindig voltak abban királyoknak, főpapoknak, prófétáknak és papoknak leányai, akik nagyon csodálatraméltók voltak,

6. és mégis, mikor a törvényes kort elérték, férjhez mentek és követték elődeik szokását, így tetszve Istennek.

7. Most pedig Máriánál új módszert látunk, hogy Istennek tetsszen, kitalálá, hogy Isten dicsőségére ő szűz marad.

8. Azért úgy látom jónak, kérdezzük meg és Isten felelete által állapítsuk meg, kinek az őrizetére kell bízunk őt.

9. És ezen beszéd tetszett a zsinagógának és Izrael tizenkét törzsére sorsot vetének a főpapok.

10. És a sors Juda törzsére esett és a következő napon szóla a főpap: Aki nőtlen, jöjjön és hozza kezében az ő botját.

11. Ekkor történt, hogy az ifjakkal együtt József is megjelent és elhozá botját.

12. És midőn a főpapnak az ő botjaikat átnyújtották, áldozatot nyújtva az Úrnak, megkérdezé az Urat és az Úr mondá neki:

13. Hozd el mindenki botját a szentélybe, és maradjanak ott, és mondd meg nekik, hogy holnap korán reggel jöjjenek hozzád a botok átvételére.

14. És az egyik bot végéről galamb fog előjönni és az ég felé szállni és akinek kezébe ez a bot adatik a jel folytán, annak kell Máriát megőrzés végett átadni.

15. Történt pedig, hogy másnap, mikor korábban összejöttek, s miután az égő áldozat bemutatott, mene a főpap a szentek szentébe és kihozá a botokat.

16. És miután ő a botokat kiosztotta, egyről sem szállt fel a galamb.

17. Ekkor felöltözött a 12 csengettyűs ruhába Abiathár főpap és a főpapi köpenybe és a szentek szentjébe menve áldozatot nyújtott.

18. Imái alatt megjelent néki az angyal és mondá: Itt a legkisebb bot, amelyet nem is vettél észre, pedig a többivel tetted le ide,

19. ha te majd kiviszed és átadod, ezen fog megtörténni ama jel, amelyről szóltam néked.

20. Ez a bot pedig Józsefé volt, s mivel ő kinézésre is öreg volt,

21. nem gondolta, hogy a szűz neki adassék, amiért nem is akarta a botját átvenni.

22. S mialatt ő a többiek között hátul állt, Abiathár főpap nagy hangon kiáltva felé mondá:
23. Jöjj és vedd át a botod, mert te vagy a kijelölt.
24. És József mivel a főpap nagy hangon szólította őt, némi félelemmel ment oda.
25. És amint ő az ő kezét kinyújtotta, hogy a botot átvegye, abban a percben a bot hegyéről egy hóféhér galamb szállt fel,
26. amely feltűnően szép volt, amely hosszabb ideig a templom mennyezete körül körbe repkedett, majd áttörve azon, az égbe szállt.
27. Ekkor az egész népség szerencsekívánatait kifejezve az öregnek, mondá: Boldog vagy te a te öregségedben, hogy téged Isten ilyen feltűnően választott ki Mária elfogadására.
28. A főpapok pedig ezt mondták néki: Vedd magadhoz, mivel te vagy az összesek között az egyetlen kiválasztott, akit Isten választott ki,
29. ekkor József könyörögve kezdé kérni őket és mondá tiszteletteljesen: Öreg vagyok, fiaim vannak, miért adjátok hát nekem ezt a lánykát?
30. Mondá neki Abiathár főpap: Emlékezz csak József, mint veszték el Náthám és Abiron, mivel az Isten akaratát megvetették,
31. így történne veled is, ha te ezt, amit Isten parancsolt neked, megvetnéd.
32. Mondá neki József: Én nem vetem meg az Isten akaratát, csak tudnám, fiaim közül melyik vehetné nőül.
33. Adhatnátok legalább néhány szüzet az ő társnői közül, akikkel ő ezalatt együtt lenne.
34. Újra mondá neki Abiathár főpap: A szüzeket odaadjuk az ő vigasztalására, addig, amíg el nem érkezik ama meghatározott nap, amelyen el kell őt vened.
35. Mert neki senki mással nem lehet házasságra lépni.
36. Ekkor vevé József Máriát, más öt szüzzel együtt, akiknek az ő házában kell majd vele lennie,
37. és ezen szüzek voltak; Rebeka, Zsuzsanna, Zefifora - Zefora -, Abigea és Záhel,
38. s ezeknek a főpapok selymet, jácintot, gyapotot, karmazsint, bíbort és lent adtak át.
39. Ők pedig sorsot vétenek egymás-között, hogy melyik szűz mit dolgozzon.
40. S így történt, hogy Máriának a bíbor jutott, az Úr templomának függönyéhez.
41. Mikor ezt megkapta a többi szüzek azt mondák néki: Noha te a legfiatalabb vagy közöttünk, mégis oly érdemeid vannak, hogy a bíbort kaptad?
42. És ezt mondva, tréfálkozva, a szüzek királynéjának nevezték.
43. Mialatt így tettek, az Úrnak angyala jelent meg köztük és mondá nekik: Ez a beszéd nem tréfa, hanem az igazság bizonyága.
44. Az angyal láttára megrettenének az ő szavaik miatt és kérték Máriát, hogy bocsásson meg nekik és könyörögjön értük.

9. Fejezet.

1. Másnap pedig, midőn ő a forrásnál állt, megjelent az Úrnak angyala és mondá:
2. Boldog vagy Mária, hogy a te szívedben lakást készítettél az Úrnak!

3. Íme fény fog az égből alászállni és lakást venni benned és általad az egész világot megvilágítani.
4. Harmadnap pedig, midőn a neki jutott bíboron dolgozott, hozzálépett egy ifjú, akinek szépségét nem lehet leírni,
5. és amidőn Mária őt megpillantotta, megijedt és reszketett.
6. Az pedig mondá neki: Ne félj Mária! Kegyelmet találtál Istennél. Íme, te fogansz és királyt szülsz, aki nemcsak a földön, hanem az égben is uralkodik és örökké uralkodni fog. Ámen.

10. Fejezet.

1. Mialatt ezeket mondta, József addig a tenger mellett lévő Kapernaumban volt elfoglalva munkájával, mivel, hogy ő ács volt (építész).
2. És ő kilenc hónapig időzött ottan.
3. Midőn visszatért házába, viselősnek találta Máriát és nagy aggodalmában, egész testében reszketve, felkiáltott mondván:
4. Uram, Uram, vedd el az én lelkemet, mert jobb lesz meghalnom, mint élnem.
5. Ekkor mondák néki ama szüzek, akik Máriával valának: Mi tudjuk, hogy semmiféle férfi nem érintette őt,
6. és mi tudjuk, hogy tisztessége és szüzessége sértetlen maradt,
7. mert Isten őrizte őt és ő állandóan imádkozott.
8. Naponkint beszélt vele az Úrnak angyala s naponkint kapta az angyal kezéből az ő táplálékát.
9. Mint lehetne hát az, hogy valami bűn terhelné őt?
10. De ha kívánod, hogy megmondjuk a mi feltevésünket, úgy ő senkitől, hanem csak az Isten angyalától lehet áldott.
11. József pedig mondá: Miért akartok félrevezetni azzal, hogy azt higgyem, hogy az Úr angyala tette őt terhessé?
12. Az éppen lehetséges, hogy valaki az Isten angyalának mondotta magát és megcsalta őt.
13. És amint ezt ő mondá sírva fakadt és mondá: Milyen arccal megyek majd Isten templomába? S milyen arccal nézek az Úr főpapjára? Mit cselekedjem?
14. S mialatt ezt mondá, gondola magában, hogy elrejtőzködik, őt pedig elbocsátja.

11. Fejezet.

1. És amint éjszaka készülődött, hogy titkon megszökjön, íme, ezen éjjel megjelent neki álomban az Úrnak angyala és mondá:
2. József Dávid fia, ne félj Máriát feleségül venni! Mert ami az ő testében van, az a Szentlélektől való.
3. Ő fiat fog szülni, akit Jézusnak kell nevezned, mert ő fogja megváltani az ő népét a bűntől.
4. József ekkor felkelve hálát adott Istennek, aztán Máriával és a vele levő szüzekkel beszélve,
5. elbeszélte nekik az ő látomását és megvigasztalódva Mária felett, mondá: Vétkeztem, hogy meggyanúsítottalak téged.

12. Fejezet.

1. Történt, hogy ezekután híre ment, hogy Mária viselő.
2. És Józsefet a templom szolgálai elfogták és a főpapok elé vitték.
- 3 Ezek pedig azonnal a többi papokkal együtt, szemrehányással kezdték illetni és mondták neki:
4. Micsoda jogtalan fajta házasságot csináltál te ezen fenséges szűzzel, akit az Isten angyala, mint egy galambot táplált az Isten templomában,
5. és aki sohasem akart férfit látni, aki az Isten törvényében oly tökéletes tanítást nyert?
6. És ha te nem erőszakoskodtál volna, úgy ő ma is szűz volna.
7. József pedig esküdve bizonyította, hogy ő nem érintette őt.
8. Ekkor mondá Abiathár pap néki: Amily igaz, hogy él az Úr, úgy megítatom veled az Úr italának vizét, hogy azután a te bűnöd napfényre jöjjön.
9. Ekkor Izrael minden népe megszámlálhatatlan tömegben gyűlt össze,
10. és Máriát az Úr templomába vezették.
11. A pap pedig és az ő rokonai és szülői sírva mondták neki:
12. Ismerd be a papnak a bűnösséged, ki az Úr templomában mint egy galamb éltél és az angyal kezéből nyerted a te táplálékodat.
13. Ekkor Józsefet hívták föl az oltárhoz és az Úr italának vizét adák néki.
14. Aki pedig ezt megitta és az oltárt hétszer körüljárta, annak az arcára Isten valamiféle jelt adott.
15. Ekkor József bátran megitta és körüljárta az oltárt, de a bűnnek semmiféle nyoma sem jelent meg az ő arcán.
16. A papok és szolgák és az egész nép előtt ekként tisztázódott az ő ártatlansága és ők mondák:
17. Boldog vagy, hogy rajtad a bűnnek semmi nyoma nem találtaték.
18. És ekkor hívták Máriát és mondták neki: Milyen mentséget tudsz felhozni?
19. avagy minő olyan jel adatott neked, amely nagyobb volna, mint ez, amelyet a te testi fogantatásod mutat?
20. De mi megköveteljük most tőled azt, hogy te most, minthogy József tisztáztatott, megvalld, ki csalt meg téged?
21. Mert jobb az, ha beismeréssel mented a te életedet, minthogy Isten haragja jelt tegyen a te arcodra s ekként áruljon el a nép előtt téged.
22. És mondá Mária megtántoríthatatlanul: Ha tisztátalanság, vagy bűn van bennem, vagy ha bennem egy szemérmetlen vágy is van, úgy az Isten áruljon el minden népek színe előtt, hogy minden hazugnak például szolgáljak!
23. És bizalommal telten az Úr oltárához lépve megitta az Úr italának vizét és hétszer körülment az oltár körül, de semmi jel nem találtaték rajta.
24. És ekkor mindnyájan elálmélkodának, de némelyek kételkedtek, mivelhogylátták az ő testének fogadását, de arcán ellenben semmi jelet nem találtak, amiért is megindult köztük mindenféle beszéd.

25. Egynéhányan az ő szentségéről beszéltek, mások azonban gonosz lelkiismerettel vádolták.
26. Ekkor Mária látván a nép gyanakvását, hogy alapjában ő nincs tisztázva, mindenki által hallható hangon mondá:
27. Él a seregeknek ura, akinek színe előtt állok, hogy semmiféle férfit nem ismertem és semmiféle alkalmam sem volt ahhoz,
28. mert gyermekségmentől kezdve arra figyeltem és az én Istenemnek erről fogadalmat tettem, hogy én ő előtte, aki engem teremtett, tisztaságban járok.
29. S amire én magamat köteleztem is, hogy egyedül neki élek, mindenféle szenny nélkül, amíg csak élek.
30. Ekkor mindnyájan összecsókolgatták őt és kérék, hogy bocsásson meg nekik az ő gonosz gyanúsításaikért.
31. És úgy a nép, mint a papok és a szüzek mindannyian, örvendezés és öröm között vezették őt haza, kiáltva és mondva neki:
32. Magasztaltassék az Úrnak neve, mivelhogy a te szentségedet Izrael egész népének kijelenteté.

13. Fejezet.

1. Némi idő múltán történt, hogy Augusztus császár megparancsolta, hogy az ő születéshelyén mindenkit összeírjanak.
2. Ezen parancs Cyreneus helytartó ideje alatt lett kiadva.
3. Ennélfogva szükségessé vált, hogy József Betlehembe utazzon Máriával, ahonnan származott, mert Mária Juda törzséből, és Dávid házából való volt...
4. Midőn József és Mária Betlehem felé utaztak, mondá Mária Józsefnek: Két népet látok magam előtt, az egyik sír, a másik örvend.
5. Felelvén József, mondá: Űlj fel barmodra és ne beszélj feleslegeseket.
6. Ekkor egy szép gyermek jelent meg előttük és mondá Józsefnek:
7. Miért mondod fölöslegesnek azt, amit Mária a kétféle népről beszél?
8. Ő a zsidó népet látta sírni, mivel Istenüktől eltértek,
9. de a pogány népeket örvendezni látta, mivel ők közelednek az Úrhoz, aszerint amint az a mi atyáinknak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak megígértetett.
10. Mert az idő közel, hogy Ábrahám magjain át minden népek megáldassanak.
11. És midőn ezeket elmondta az angyal, megállította az állatokat, mivelhogy a szülés ideje közel volt.
12. És mondá Máriának, hogy szálljon le az állatról és menjen be ama földalatti barlangba, amelyben még soha nem volt világosság, hanem örök sötétség uralta azt, mivel a Nap fénye nem hatolt be oda.
13. Mária belépésekor azonban fény öntötte el az egész barlangot, amely olyan tündöklő volt, mint a napfény.
14. És mintha csak a napnak hatodik órája lett volna, úgy megvilágította az isteni fény ezt a barlangot,

15. és ez az isteni fény sem nappal, sem éjjel nem szűnt meg, amíg Mária ott volt.
16. És ekkor egy kis fiúcskát szüle, akit az angyalok megszületésekor körülvettek és imádtak, mondván:
17. Dicsőség a magasságban lakozó Istennek és békesség a földön a jóakarátú embereknek.
18. Ezalatt József, mivel már régebben elment, hogy bábát keressen,
19. midőn a barlanghoz visszatért, Mária már megszüle a gyermeket.
20. József pedig mondá Máriának: Idehoztam Zelemit és Salomét, akik kint állnak a barlang előtt, mert a tündöklő nagy fény miatt nem tudnak bejönni.
21. Mária pedig ennek hallatára elmosolyodott és József mondá neki: Ne neved, hanem légy előrelátó, nehogy esetleg gyógyszerre legyen szükséged.
22. Erre az egyiknek szólt, hogy lépjen be,
23. miután Zelemi belépett és Máriához ment, mondá: Engedd meg, hogy én tégedet megvizsgáljalak.
24. És midőn Mária ezt megengedte, hangosan kiáltva híva társát és mondá:
25. Uram, Uram irgalmazz nekem! Én ilyent soha még mint lehetőséget sem hallottam, hogy amíg a mell tejjel van tele, az újszülött gyermek anyja - szűz!
26. Semmi folt az újszülöttön, és az anyának semmi fájdalma nincsen.
27. Mint szűz fogant, mint szűz szült és azután is szűzen maradt!
28. Midőn ezeket a szavakat a másik bába, névszerint Salome meghallotta, mondá ő: Nem hiszem, amit mondasz, hacsak meg nem győződök erről.
29. És Máriához lépve mondá: Engedd meg nekem, hogy megvizsgáljalak és ellenőrizzem, vajon Zelemi igazat mondott-e.
30. És midőn Mária megengedte, hogy őt megvizsgálja, Salome kinyújtá kezét és amint Máriát megérintette, keze megégett,
31. és a fájdalomtól hevesen kezdett sírni és kétségbeesve kiáltva mondá: Uram, te tudod, hogy én téged mindig féltetek,
32. és minden szegényről gondoskodtam, anélkül, hogy jutalmát vártam volna, és noha özvegy és árva vagyok, sohse tettem, hogy valakit segély nélkül engedtem volna el magamtól.
33. És íme nyomorék lettem az én hitetlenségem miatt, mivel kételkedni merészeltem az ő szüzességében.
34. Mialatt ezeket mondá, egy ragyogó ifjú jelent meg mellette és mondá: Lépj a gyermekhez és imádd őt, és érintsd meg a kezedd,
35. és ő meggyógyít téged, mert ő a világnak és mindazoknak az üdvözítője, akik benne reménykednek.
36. És Salome azonnal a gyermekhez menve imádá őt és a pólyakendő szélét, amelyben a kised volt, megérinté és keze azonnal meggyógyult.
37. És ő kimenve kiáltozva beszélte el a csodás dolgokat, amelyeket látott és tapasztalt és miként gyógyult meg,

38. úgy hogy az ő közlésére sokan kezdtek hinni. Ugyanakkor a juhokat őrző pásztorok is éjjel angyalokat láttak, akik azt énekelték, hogy: Dicsérjétek és magasztaljátok az egek Istenét,

39. mivel megszületett a mindenek Megváltója, aki az Úr Krisztus, aki által Izrael országa felállítatik.

40. És estétől reggelig egy nagy csillag ragyogott a barlang felett, oly nagy, amilyent még a világ teremtése óta senki sem látott.

41. És a Jeruzsálemben lévő próféták azt mondták, hogy ez a csillag a Messiás születését jelzi, aki nemcsak a zsidóknak, hanem minden népeknek megígértetett.

14. Fejezet.

1. Az Úr születése után harmadnapon ugyanezen szűz Mária kiment a barlangból és egy istállóba ment,

2. és a gyermeket egyik jászolba fektette, ahol az ökör és a szamár imádták őt.

3. Ekkor teljesült be, amit Ésaías próféta mondott, aki így szólt: Megismerte az ökör az ő urát és a szamár az ő urának jászolyát.

4. Mert maguk az állatok, az ökör és a szamár, amelyek között volt, szüntelen imádták őt.

5. Ekkor teljesült be, amit Habakuk próféta mondott, ki így szólt: Két állat között fogsz elismertetni.

6. József és Mária ugyanezen a helyen maradtak a gyermekkel három napig.

15. Fejezet.

1. Hatodik napon pedig József és az áldott szűz Mária Betlehembe mentek,

2. és midőn harminc nap eltelt,⁴ az Úr templomába vivék a gyermeket és egy pár gerlicét és két galambfiókát áldoztak érte.

3. Vala pedig a templomban egy istenes férfi, névszerint Simeon, aki tökéletes és igaz vala, aki 113 éves volt.

4. Ő ígéretet nyert a Szentlélektől, hogy addig nem fog meghalni, amíg meg nem látja testben Isten felkent fiát.

5. Midőn a gyermeket látta, felkiáltott és hangosan mondá: Meglátogatta az Úr az ő népét és beteljesítette az ő ígését.

6. És keblére véve buzgón imádtá a gyermeket, majd újból imádá és talpait csókolgatva mondá:

7. Most bocsásd el Uram a te szolgádat a te szavaid szerint békében, mert az én szemeim látták a te üdvödet, amelyet te minden népek láttára készítettél világossággul és kijelentésül a pogányoknak és Izrael népének jutalmául.

8. Az Úr templomában vala Anna, Fánuel leánya, Áser törzséből, aki az ő férjével hét évet élt,

9. és már 84 éve özvegy volt, aki sohasem távozott el az Isten templomából, hanem böjtöléssel és imádkozással töltötte életét.

10. Ő is oda lépett és imádvá a gyermeket mondá: Igen, őbenne van a világ váltsága!

⁴ Más szerint nyolcad napra.

16. Fejezet.

1. Két esztendő múlva pedig mágusok jövének keletről Jeruzsálembe és sok ajándékot hoztak magukkal,
2. és buzgón kérdezgetve a zsidókat mondták: Hol van a király, aki néktek született?
3. Mert mi feljönni láttuk az ő csillagát és azért jöttünk, hogy őt imádjuk.
4. Ez a hír mindenkit megrémített és Heródes kiküldé az írástudókat, farizeusokat és a nép tanultjait, hogy megtudja általuk, mit mondtak a próféták arra vonatkozólag, hogy a messiásnak hol kell megszületnie.
5. És ezek mondták: Betlehemben. Mert úgy van megírva: És te Betlehem Juda országában éppenséggel nem vagy a legkisebb Juda fejedelemségei között,
7. mert belőled fog kijönni a fejedelem, aki az én népemet, Izraelt uralni fogja.
8. Ekkor Heródes király magához hivatá a mágusokat és pontosan kikérdezte tőlük, mikor jelent meg nekik a csillag,
8. és Betlehembe küldve őket, monda nekik: menjetek és szorgalmasan kutassátok föl a gyermeket,
9. és ha megtaláltátok, úgy közöljétek velem, hogy én is elmenjek és imádjam őt.
10. S amíg a mágusok mentek, megjelent az úton nekik a csillag, mintha vezetőjük akart volna lenni, és előttük ment mindaddig, amíg oda nem érkeztek, ahol a gyermek vala.
11. Mikor a mágusok meglátták a csillagot, nagyon megörültek.
12. És ők bemenve a házba, ott találták a gyermeket, Jézust anyja ölében ülve.
13. Ekkor pedig kitárván kincseiket, bőven megajándékozták Józsefet és Máriát, és mindenik adott külön a gyermeknek is ajándékot.
14. S midőn ők Heródes királyhoz vissza akartak térni, álmukban intést kaptak, hogy ők vissza ne térjenek oda.
15. Azok aztán örvendezve imádták a gyermeket és más úton tértek vissza hazájukba.

17. Fejezet.

1. Mikor Heródes király látta, hogy ő a mágusoktól megcsalatott, nagyon felbosszankodott és minden útra szétküldve el akarta őket fogatni, hogy megölesse.
2. Minthogy pedig semmi áron sem tudták őket megtalálni, elküldött Betlehembe és megölette az összes két éven aluli gyermekeket, azon idő szerint, amit ő a mágusoktól hallott,
3. E nap előtt azonban, mielőtt ez történt, az Úr angyala megintvén Józsefet, monda neki:
4. Vedd Máriát és a gyermeket, a puszta útjain át menj Egyiptomba.
5. József aztán az angyal szavai szerint cselekedett.

18. Fejezet.

1. És midőn ők egy barlanghoz érve abban megpihennie akartak, leszállt Mária az ő igavonójáról, leüle és Jézust az ő ölébe vevé.
2. Józseffel három fiú volt, Máriával pedig három⁵ leányka is volt, akik az úton segédkeztek.

⁵ Másik apokrif szerint egy.

3. És hirtelen sok sárkány⁶ jött ki a barlangból és midőn a gyermekek ezeket meglátták, hangosan felkiáltottak.
4. Ekkor Jézus, anyja öléből leszálla, lábaira állva, a sárkányok elé állt.
5. Ezek pedig imádni kezdték őt és miután imádták, tova mentek.
6. Ekkor teljesült be, amit a próféta mondott, aki így szólt:
7. Dicsérvétek az urat a földön ti sárkányok.⁷ A gyermek pedig eléjük menve megparancsolá nekik, hogy egy embernek se ártsanak.
9. József és Mária azonban nagy aggodalomban voltak, hogy a gyermeket a sárkányok megsebzik.
10. Jézus pedig mondá nekik: Semmit se féljete és ne gondoljátok rólam, hogy én gyermek vagyok.
11. Mert én tökéletes ember vagyok és minden állatnak és vadaknak meg kell szelidülniök.

19. Fejezet.

1. Éppen így imádták őt az oroszlánok és a párducok, és elkísérték őket a pusztába.
2. És amerre csak József és Mária mentek, előttük jártak, mutatva az utat és fejüket meghajtván imádták Jézust.⁸ 3. Midőn pedig Mária először látta az oroszlánokat és vadállatok némely fajtáját maguk körül járni, nagyon megrémült.
4. A gyermek Jézus pedig, aki szintén látta ezeket, derűs arccal nézve Mária arcába, mondá:
5. Ne félj anyám, mert nem azért jöttek ezek, hogy ártsanak neked, hanem azért jöttek, hogy a te rendelkezésedre legyenek.
6. És ezen szavak által el is múlt az ő szívének félelme.
7. Az oroszlánok, noha együtt mentek velük az ökrök, szamarak és igavonók, - melyek szükségesek voltak a terhek viteléhez, - együttlétük dacára sem ártottak senkinek.
8. Sőt a juhok és kosok között is, amelyeket magukkal vittek az útra Judeából, szelídek maradtak.
9. Farkasokkal mentek együtt és nem féltek tőlük és egy sem lett közülük megtámadva.
10. Ekkor teljesült be az, amit a próféta mondott:
11. Farkasok oroszlánokkal legelnek és az oroszlánok és marhák fűvet esznek.
12. Ugyanis ott volt két ökör és egy kocsi, amelyen az úti szükségletek voltak.

20. Fejezet.

1. Utazásuk harmadnapján történt, hogy Mária a pusztában nagy hőségtől elbágyadt.
2. És meglátva ő egy fát, mondá Józsefnek: Engedj egy kis időre megpihenni az árnyékban.
3. Mire József azonnal a pálmafához vezeté őt és lesegítette az igavonóról.

⁶ Sárkány, kígyó.

⁷ Zsoltár 148. 7.

⁸ Lásd Röck: Állattörténetek.

4. És midőn Mária leszállt, a pálmafa koronájára feltekintve látá, hogy az tele van gyümölcse, monda Józsefnek:
5. Szeretnék, ha lehetne ennek a pálmafának a gyümölcséből enni.
6. József pedig monda: csodálkozom, hogy ilyet mondsz, mikor látod, mily magasan van a pálmafa gyümölcse,
7. én inkább azon aggódok, hogy a tartályokból elfogyott a víz és nincs lehetőség, hogy azokat újból megtöltsük és magunkat felfrissítsük.
8. S akkor a gyermek Jézus, aki anyja ölében ült, derűs arccal monda a pálmafának:
9. Hajtsd le óh fa ágaidat, hogy anyám felfrissüljön a te gyümölcsaidtől.
10. Ezen szavakra azonnal meghajolt a pálmafa és koronáját Mária elé nyújtá,
11. és ők annyit szedtek annak gyümölcséből, amennyi nekik jól esett.
12. Midőn pedig a fa gyümölcsét leszedték, a fa lehajolva maradt, várva, hogy parancsot kapjon a felemelkedésre attól, akinek parancsára meghajolt.
13. S ekkor monda a fának Jézus: Emelkedj fel pálmafa és légy erős és légy részese azon fáknak, melyek az én Atyám paradicsomában vannak.
14. Nyiss azonban a te, földbe rejtett gyökereiddel eret, hogy a mi szomjunk csillapítására víz fakadjon.
15. És a pálmafa azonnal felegyenesede és azonnal tiszta, friss és édes víz fakad gyökereiből.
16. És midőn ők a vízforrást látták, nagyon megörültek és hálát adva Istennek, megitták állataikat és önmaguk is ittak.

21. Fejezet.

1. Másnap tovább utaztak és azon órában, midőn útra indultak, Jézus a pálmafához fordulva monda:
2. Ezt mondom neked óh pálmafa, hogy parancsom szerint ágaid egyikét az én angyalaim elvigyék és az én Atyám paradicsomában ültessék el.
3. És azt az áldást is megadom neked, hogy mindenkire, aki egy nemes küzdelmet megnyer, az mondassék: Tied a győzelem pálmája!
4. Midőn ő ezeket monda, íme megjelent az Úrnak angyala és megállá a pálmafa felett és levéve egyet annak ágából, az égen át elrepült vele, kezében tartva a pálmafa ágát.
5. És midőn ezeket látták, olyanok lettek, mint a halott.
6. Ekkor monda Jézus nekik: Miért fogta el szíveteket a félelem?
7. Vagy nem tudjátok, hogy ez a pálma, melyet én a paradicsomba helyeztettem át, az összes szenteknek öröme lesz, amint nektek is volt itt a pusztában?

22. Fejezet.

1. Útközben pedig monda József néki: Uram, a hőség mindenekfelett gyötör minket,
2. ha lehetne, menjünk a tengerparti úton, hogy a partvidéken járva felüdülhessünk.

3. Mondá Jézus neki: Ne félj József, én úgy megrövidítem utadat, hogy az az út, ami neked harminc napi járás lett volna, egy napba kerüljön.
4. S amire ő ezt kimondá, íme, máris feltűntek Egyiptom városai és hegyei,
5. és nagy örömmel és vidáman menének az egyik városba, amely Sotinehnek neveztetett.
6. Mivel nem volt ott ismerősük, akiknél az éjszakára megszállhattak volna, a templomba mentek, amelyet a város lakói várnak neveztek,
7. amelyben az istentelenek mindennap áldozatot mutattak be. (Más apokrif szerint „Ezen templomban 365 bálvány volt.” A város neve pedig - Hermopolis.)

23. Fejezet.

1. Történt pedig, hogy mikor a boldogságos Mária a gyermekkel belépett a templomba, a bálványok lezuhantak a földre,
2. s mind megrepedezve és széttörve hevertek ott, mintha semmik lettek volna.
3. Mindez ezért történt, hogy mintegy meggyőzően kijelentsék, hogy íme beteljesült, amit Esaiás próféta mondott:
4. Íme egy könnyű felhőn jön az Úr és Egyiptom minden szobrai ledülnek helyeikről.

24. Fejezet.

1. Midőn ezen esetről Aphrodisiust, a város fejét értesítették, egész seregével és teljes kísérettel kivonult a templomhoz.
2. Midőn pedig a templom papjai látták, hogy Aphrodisius egész seregével a templom felé siet, azt hitték bosszút akar állni azokon, akik az istenek leomlásában bűnösök.
3. Midőn pedig ő belépett és a bálványokat arcra borulva a földön feküdni látta, Máriához lépett és imádá a gyermeket, akit ő keblén tartott.
4. S midőn imádta őt, egész seregéhez és barátaihoz szólva mondá:
5. Ha ez nem volna Isten, akkor a mi bálványaink nem estek volna előtte arcra és nem feküd- nének előtte a földön,
6. de mivel hallgatagon azt mutatják ők, hogy ő az ő uruk,
7. s mi ha nem ugyanígy cselekszünk, amint a mi Isteneinktől látjuk, mi is ugyanebbe a veszélybe kerülünk kötelességsegésünkért.
8. és mindannyian elpusztulunk, amint az a fáraóval is megtörtént, mikor ő megvetette azt, hogy Istenre hallgasson.
9. Kis idő múlva mondá az angyal Józsefnek: Fordulj vissza Juda földjére, mert meghaltak, akik a gyermek életére törtek.

Vége az üdvözítő gyermek könyvének.

* * *

Mivel a Tischendorf-féle apokrif példányban még egyebek is meg vannak írva, azokat - tekintettel arra, hogy már Apokrifus evangéliumok c. könyvében, Raffay magyarra lefordította - onnan idézem. E szöveg a következő:

25. Fejezet.

Nemsokára így szólt az angyal Józsefhez: Menj vissza Juda földjére, mert akik a gyermek életére törtek, meghaltak.

26. Fejezet.

Lőn, hogy mikor Jézus Egyiptomból visszatért és Galileában élt, mikor életének negyedik évébe lépett, egy szombati napon pajtásaival a Jordán partján játszadozott. Jézus sárból hat tócsát készített s valamennyin keresztül árkot vont, amelyeken át a folyóba, a maga területére, a tóba folyatta s ismét visszavezette a vizet. Akkor a gyermekek egyike, valami ördögfajzat, irigységből elzárta a víz csatornáját, amelyen át ez a tócsába folyt és elrontotta, amit Jézus csinált. Akkor Jézus azt mondta neki: Jaj neked te halálfia, ördögfia! Te elrontod azt, amit én csináltam? És tüstént meghalt, aki ezt cselekedte. Akkor a meghaltak a szülei, szemrehányó módon panaszkodtak Máriának és Józsefnek, mondván: A ti fiatok megátkozta a mienket és az meghalt. Mikor ezt József és Mária meghallotta, a gyermek szüleinek szemrehányása és a zsidók csoportosulása miatt tüstént Jézushoz mentek. József azonban titkon ezt mondta Máriának: Én nem merek neki szólni, te azonban leckéztess meg őt és mondd meg neki: Miért hívod ki ellenünk a nép gyűlöletét és miért hordozzuk mi az emberek gyűlöletének terhét? Mikor aztán az anyja hozzámert, azt kérdezte tőle: Uram, mit cselekedett az a gyermek, hogy meg kellett halnia? Méltón halt meg, felelte ő, mert elrontotta azt, amit én csináltam. Ne így Uram, kérlelte őt az anyja, mert mind ránk támadnak. Ő pedig nem akarván anyját megszorítani, jobb lábával megérintette a halott tomporát és így szólt hozzá: Kelj fel te civódás fia, mert nem vagy méltó, hogy bemenj az én Atyám nyugodalmába, mivelhogy elrontottad azt, amit én alkottam. Akkor a halott felkelt és elment, Jézus pedig a csatornán át a maga területére vezette a vizet.

27. Fejezet.

És lőn ezek után, hogy Jézus mindenki szemeláttára sarat vett a tócsából, amelyeket csinált és 12 verebet formált belőle. Éppen szombat volt, mikor ezt tette és nagyon sok gyermek volt vele. Mikor egy zsidó meglátta, hogy mit csinált, így szólt Józsefhez: Nem látod-e József, hogy a te fiad Jézus, szombaton olyant tesz, amit nem volna szabad tennie? Mert íme 12 verebet formált. Ennek hallatára József így korholta őt: Miért csinálsz szombat⁹ napon olyant, amit nem szabad cselekednünk? Jézus pedig József szavaira kezeivel tapsolt és így szólt verebeihez: Repüljetek! Rendelkező szavára azok repülni kezdtek. Akkor mindnyájuk jelenlétében szemeláttára és fülehallatára így szólt a madarakhoz: Menjetek és repüljetek világgá és éljetek! Mikor a jelenlévők a jeleket látták, valamennyien nagy ámulattal teltek el. Némelyek dicsérték és csodálták őt, mások pedig kisebbítették. Ismét mások elmentek a papi fejedelmekhez és farizeusok vezetőihez és besúgták nekik, hogy Jézus, Józsefnek fia, Izrael egész népe szemeláttára milyen hatalmas jeleket és csodákat tett. S ezt elhírelték Izrael tizenkét törzsében.

28. Fejezet.

Azután megint Annásnak, a templom főpapjának a fia, aki Józseffel együtt ment oda, botot tartván a kezében, mindenki szemeláttára nagy indulattal áttörte a tócsákat, amelyeket Jézus sajátkezüleg csinált és kiengedte belőle a vizet, amely bennük a folyóból összegyűlemlett. Majd meg a víz csatornáját is, amelyen át a víz beömlött, elzárta, végül pedig földülta. Mikor

⁹ Ünnepe.

pedig ezt Jézus meglátta, így szólt a tavait földülő fiúhoz: Óh te visszavonásnak gonosz magzata, te halálfia, ördög műhelye, legyen a te magodnak gyümölcse virágtalan, a te gyökered életnedv nélkül való, ágaid szárazak maradjanak, nem hozván gyümölcsöt! És mindenek szemelättára tüstént megszáradt az a fiú és meghalt.

29. Fejezet.

Akkor József megrettent és Jézust kézenfogva, hazament vele, valamint az anyja is. Akkor hátulról egy fiú, aki civakodó természetű volt, futvást Jézus vállára kapaszkodott, hogy vele játsszék, vagy hogy esetleg megbosszantsa. Jézus pedig így szólt hozzá: Ne fordulj vissza éppen¹⁰ arról az útról, amelyen mégy! És az tüstént összeesett és meghalt. A meghaltnak szülei pedig, akik látták, mi történt, felkiáltottak, mondván: Miféle szerzet ez a gyermek? Nyilvánvaló, hogy minden szava valóság és gyakran mielőtt még kimondaná, már is teljesedik. Akkor a megholt gyermek szülei Józsefhez mentek és ezt mondták neki: Vidd el innét ezt a Jézust, mert ő nem lakozhatik velünk egy községben. Vagy pedig tanítsd meg legalább, hogy áldjon és ne átkozzon. Akkor József Jézushoz ment és figyelmeztette őt, mondván: Miért is csinálsz ilyeneket, hiszen már sokan neheztelnek reád, s miattad már ellenünk is gyűlölettel viseltetnek és az emberek ellenszenvét kell tűrnünk temiattad! Jézus pedig így felelt Józsefnek: Egyetlen gyermek se lehet bölcs, hacsak az ő apja nem neveli őt korának tudományában, atyjának átka sem árt másnak, csak aki rosszat cselekszik. Akkor összegyűlekeztek Jézus ellen s bevádolták őt Józsefnél. Ennek láttára József nagyon megijedt, félve Izrael népének erőszakosságától és izgatottságától. Abban a percben aztán megragadta Jézus azt a gyermeket a fülénél fogva s mindenki láttára felemelte őt a földről. És látták, hogy Jézus úgy beszélget vele, mint apa szokott a fiával. S visszatért bele a lélek és föléledt. Ezen mindnyájan csodálkoztak.

30. Fejezet.

Egy Zakiás nevű zsidó tanító pedig, mikor meghallotta, hogy Jézus ilyeneket mond és látta, hogy fölülmúlhatatlan az erények tudományában, ellenszenvre lobbant és féktelenül, balgatagon és könnyelműen kifakadt József ellen, mondván: Hát te nem akarod felnevelni a fiadat, hogy az emberi tudományokban és tisztességben, neveltessék? De úgy látom te és Mária azt akarjátok, hogy a ti fiatok inkább másban lelje kedvét, mint a nép véneinek hagyományaiban. Pedig úgy illett volna, hogy többre becsüljétek Izrael gyülekezetének véneit és hogy közte és a gyermek között is kölcsönös szeretet fejlődjék ki s velük együtt a zsidó ismeretekben neveltessék. Hát ki volna az - veté ellen József - aki ezt a gyermeket képes volna féken tartani és tanítani? Ha te képes vagy rá, mi egyáltalán nem akadályozzuk, hogy tőled tanulja meg azt, amit mindenki tanul. Mikor Jézus meghallotta, amit Zakiás mondott, így felelt neki: Te törvénytudó, amit te az imént mondottál és mindazt, amit felsoroltál, azoknak kell megtartaniok, akik az emberi tudnivalókban taníttatnak. Én azonban kívül állok a ti körötökön, mert nekem nincsen testszerinti Atyám. Te, aki a törvényt olvasod és benne otthonos vagy, a törvény keretében maradsz, de én a törvény előtt voltam. Minthogy pedig azt hiszed, hogy nincs hozzád fogható a tudományban, majd én foglak téged tanítani, - mivelhogy senki más nem tud egyebeket tanítani, csak akiről te szólottál. Az azonban tud, aki arra hivatott. Én pedig, ha majd a földről felmagasztaltatom, eltörlöm a ti nemzetségfátoknak minden hazugságát. Te azt se tudod, mikor születél, én tudom csak egyedül, hogy ti mikor születetek és mennyi időre terjed éltetek a földön. Akkor, akik e kijelentésszerű igéket hallották, mind elámultak és felkiáltottak: Óh, óh, óh, micsoda nagy csoda és milyen bámulatos szentség! Soha nem hallottuk még ennek a mását. Soha más ilyet nem beszélt, sem a próféták, sem a farizeusok, sem az

¹⁰ Egészségesen.

írástudók se nem mondtak, se nem hallottak még ilyent soha! Mi tudjuk, ki ez, s alig öt éves, honnét beszéli hát ezeket? A farizeusok pedig felelék: Sohasem hallottunk mi ilyen beszédeket más gyermektől ebben a korban! Jézus pedig felelvén, mondá nekik: Azon csodálkozatok, hogy egy gyermek ilyeneket beszél? Miért nem hiszitek hát akkor nekem azokat, amiket nektek mondtam? Mert azt mondtam, hogy tudom, mikor születtetek, mindnyájan csodálkoztatok. Pedig nagyobbakat is mondok még, úgy hogy még jobban csodálkoztatok. Ábrahámot, akit atyátoknak neveztek, én láttam és beszéltem vele és ő is látott engem! Ennek hallatára elnémultak és senki nem mert közülük bármit is felelni. Jézus pedig így szólt hozzájuk: Köztetek éltem a gyermekekkel együtt, de nem ismeretetek fel engemet. Mint bölcssekhez szóltam hozzátok, de nem értettetek meg engemet, mert kisebbek vagytok mint én és kicsinyhitűek!

31. Fejezet.

Zakiás törvénytudó mester akkor ismét így szólt Józsefhez és Máriához: Adjátok ide nekem ezt a gyermeket, hadd vigyem el Lévi mesterhez, aki megtanítja majd az írásokra és neveli őt. Akkor József és Mária Jézust az iskolába csalogatták, hogy az öreg Lévitől az írásokat megtanulja. Mikor pedig odalépett, hallgatott. Lévi mester pedig egy betűt nevezett meg Jézusnak és kezdve e legelső betűn az „á”-n, így szólt hozzá: „Felelj!” Jézus azonban hallgatott és mit se válaszolt. Lévi mester ezen feldühödve nádpálcáit ragadott és fejbe vágta őt. Jézus erre így szólt Lévi mesternek: Ugyan miért ütsz engem? Voltaképpen meg kell tudnod, hogy akit most versz, inkább taníthatja a verőt, mint az őt. Én ugyanis megtaníthatlak téged arra, amit te szoktál tanítani, de ezek akik tanítanak, vagy tanítást hallgatnak, mind vakok, mint a zengő érc és a pengő cimbalom, akikben nincs érzék annak megértésére, amit azok igazában mondani akarnak. Minden betű, az a-tól a t-ig, - mondá tovább Zakiásnak, - a tagozottságáról különböztethető meg. Mondd meg tehát előbb te, hogy mi a „t” és én is megmondom majd neked, hogy mi az „a”. Képmutatók, mondá ekkor nekik Jézus, aki nem ismeri az „a”-t, hogyan tudna az „t”-t mondani? Mondjátok meg előbb, hogy mi az „a” és amikor „b”-t mondotok, hinni fogok nektek. Ekkor Jézus az egyes betűk nevét kezdte kérdezgetni, mondván: Mondja meg a törvénytudó, mi az első betű, vagy miért van neki oly sok szöglete, emelkedőleg, kiélezve, középfutva, átvezetve, előretolva, kinyújtva, elterülve, körbefutva. Mikor ezt Lévi meghallotta, elámult a betűk megnevezésének eme nagy széttagolásán. Aztán mindennek hallatára kiabálni kezdett, mondván: Ugyan miért kell ennek a földön élni? Arra volna méltó, hogy magas keresztre feszítsék, mert képes a tüzet kioltani és más kínzó eszközöket kinevetni. Én azonban abban a nézetben vagyok, hogy ez már a teremtés előtt volt és az özönvíz előtt született. Ugyan micsoda anya hordozta őt? Vagy miféle anya hozta a világra és micsoda emlők táplálták? Menekülök tőle, mert nem vagyok képes szavát elviselni. Mert eláll a szívem az ilyen beszédek hallatára. Sőt azt hiszem, hogy senki fia sem képes a szavát követni, hacsak az Isten nincs vele! Most szerencsétlenségemre magam is kiszolgáltattam magamat neki nevetségre. Mert amikor azt hittem, hogy tanítványt kaptam, mesteremre akadtam, nem ismerve őt. Mit szóljak? Nem vagyok képes e fiúnak szavait állni, már e községből is elmenekülök, mert nem vagyok képes ezeket megérteni. Engem, öreg embert, gyermek győzött le, mert azoknak, amiket ő mond, se kezdetét, se végét nem lelem. Nehéz dolog ugyanis az embernek magától a nyitjára akadni. Bizonytal mondok nektek, nem hazudok, hogy az én szememben e fiú viselkedése, beszéde, törekvéseinek célzata az emberekével semmiben sem közös. Nem tudom tehát, hogy varázsló-e ez, avagy isten, vagy talán éppen az Isten angyala szól benne? Honnét való, honnét jött, mi lesz belőle? Én nem tudom. Akkor Jézus vidám arccal megmosolyogva őt, Izrael összes fiainak jelenlétében és hallatára isteni fenséggel mondá: A magtalanok teremjenek, a vakok lássanak, a sánták járjanak ép lábbal, a szegények bővelkedjenek javakban, éledjenek fel a halottak és visszajutva ép

állapotba, ki-ki térjen vissza és maradjon meg abban, aki az életnek és az örökké tartó édességnek gyökere. Mikor a gyermek Jézus ezeket elmondotta, tüstént ép állapotba jutottak mindazok, akiket gyengeség és betegség nyomorgatott. És többé nem mert hozzászólni senki, se őt hallgatni.

32. Fejezet.

Ezután József és Mária, Jézussal együtt Názáret városába ment, s ő szüleivel együtt ottan élt. Mialatt ott volt, egy szombaton, amikor Jézus a gyermekekkel az egyik háznak a tetején játszadozott, megtörtént, hogy a többi gyermek közül egy a tetőről a földre esett és meghalt. A halott szülei nem látván az esetet, Józsefre és Máriára támadtak, mondván: „A ti fiatok a mienket a sírba küldte és az meghalt.” Jézus pedig hallgatott és mit sem felelt nekik. József és Mária azonban sietve Jézushoz ment és az anyja kérlelte őt, mondván: „Uram, mondd meg nekem, te küldted-e őt a sírba?” S tüstént a földre szállt Jézus a tetőről és nevére Zenónak szólította azt a gyermeket. Az pedig megszólalt: „Uram!” Mondá neki Jézus: „Én löktelek-e le téged a tetőről a földre?” Az pedig felelé: „Nem, Uram!” És csodálkozának a meghalt gyermek szülei és a történt csoda miatt tisztelettel illették Jézust. József és Mária pedig onnét Jézussal együtt Jerikóba ment.

33. Fejezet.

Hat éves volt Jézus, amikor őt anyja korsóval küldte a forráshoz, hogy a gyermekekkel együtt vizet merítsen. S lőn, hogy mikor kimerítette a vizet, a gyermekek valamelyike meglökte őt és a korsó összetört. Akkor Jézus kiterítette köpenyét, amelyet viselt, s annyi vizet öntött bele, amennyi a korsóban volt és elvitte az anyjának. Mikor ő ezt látta csodálkozott, gondolkozott is rajta magában és mindezeket emlékezetében tartotta.

34. Fejezet.

Egy napon meg a mezőre ment és anyja csűréből egy kevés gabonát vett ki és maga vetette el. S kikelt, felnőtt és nagyon megsokasodott az. Végére pedig ő maga aratta le és három korus termést gyűjtött belőle össze, a fölöslegből pedig övének adott.

35. Fejezet.

Van egy út, amely Jerikóból megy ki és a Jordán folyónak tart, ahol Izrael fiai átjártak. Azt mondják, hogy ezen helyen volt a szövetség ládája. Jézus nyolc éves volt akkor és kiment Jerikóból és a Jordán folyóhoz ment. Közel a Jordán partjához volt egy barlang az út mellett, ahol egy nőtény oroslán a kölykeit szoptatta. És senki sem mehetett el biztonságban azon az úton. Mikor Jézus Jerikóból kifelé ment, észrevéven, hogy a barlangban az oroslán a kölykeit szoptatja, mindenek láttára belépett abba. Mikor az oroslánok Jézust megpillantották, széjjel futottak és imádták őt. Jézus pedig leült az odúban és az oroslánok kölykei a lábai körül futkostak hancúrozva és játszadozva vele.

Az öreg oroslánok meg lehajtott fővel, távol állva, imádták őt, kölykeik pedig előtte hancúroztak. Akkor a távolban álló nép, amely Jézust nem látta, így szólt: Ha ez, vagy szülei valamely súlyos bűnt nem követek volna el, nem ment volna önként oroslánok közé. Mikor ezt a nép magában elgondolta és szomorkodásnak adta át magát, íme Jézus a nép szemeláttára kiment a barlangból és az oroslánok előtte mentek, míg azok kölykei a lábai előtt játszadoztak. Jézus szülei pedig lecsüggesztett fővel távol álltak és figyeltek. Hasonlóképpen a nép is az oroslánok miatt messze állott, mert senki se mert azokkal érintkezni. Akkor Jézus így szólt a néphez: Mennyivel jobbak nálatoknál ezek az állatok, amelyek ismerik és dicsőítik az ő

urukat, míg ti emberek, akik az Isten képére és hasonlatosságára vagytok alkotva, mibe se veszitek. A vadállatok ismernek engem és megszelídülnek, az emberek ellenben látnak engemet és mégsem ismernek. (fel.)

36. Fejezet.

Ezután Jézus mindenkinek szemeláttára az oroszlánokkal együtt átment a Jordánon és a Jordán vize szétvált jobb- és balfelé. Akkor, hogy mindenki hallja, így szólt az oroszlánokhoz: „Menjtek el békességgel és senkit se bántsatok, se ember ne ártson tinéktek, amíg vissza nem tértek oda, ahonnan kijöttetek.”¹¹ Azok pedig nem hanggal, hanem testükkel köszönvén neki, a helyükre mentek. Jézus pedig visszatért anyjához.

37. Fejezet.

Miután József ács volt és a fából jármon és ekén, szóval a föld forgatására és művelésére alkalmas eszközön kívül mást nem készített, legfőljebb faágyat csinált. Egyszer egy fiatalember hat ágyat rendelt meg nála. József megparancsolta a fiának, hogy a fát a küldött mérték szerint vasfűrészsel vágja el. Ez azonban nem tartotta meg a neki megszabott mértéket, hanem egyik fát rövidebbre vágta mint a másikat. József pedig törte a fejét, hogy mit is csináljon most. Mikor Jézus meglátta őt így elmélyedve gondolkozni, akinek a dolga vigasztalan volt, vigasztaló szóval ezt mondotta neki: „Jer, rakjuk össze a fák vastag végeit egyenkint és igazítsuk össze a végeiket, illesszük őket össze egymással és húzzuk magunkhoz, mert így egyenlőkké tehetjük. Akkor József engedett a felhívásnak, mert tudta, hogy Jézus mindazt megteheti, amit akar. És József a fák vastag végeit összerakta, egymással a falhoz illesztve egyenlővé tette, Jézus pedig a fák másik végét tartotta és magához húzta a rövidebb fát és a hosszabb fával egyenlővé tette. Akkor mondá Józsefnek: „Most dolgozzál és tedd, amivel megbíztak.” És József elvégezte, amivel megbízták.

38. Fejezet.

Másodízben történt, hogy Józsefet és Máriát megkérte a nép, hogy Jézust az iskolában írásra taníttassák. Nem akarván ezt megtagadni, de meg a vének hagyománya szerint is elvezették őt a tanítóhoz, hogy az a világi ismeretekre tanítsa meg őt. Akkor a tanító parancsolólag kezdte őt tanítani, mondván: „Mondd az á-t.” Jézus azonban azt mondta neki: „Mondd meg előbb te nekem, hogy mi a „b”, akkor majd én is megmondom neked, hogy mi az „a”. Erre a tanító megharagudott és megütötte Jézust, de alig ütötte meg őt, holtan rogyott össze. Akkor Jézus hazament anyjához. József pedig félve hívta magához Máriát és mondá neki: „Bizonyosan tudod, mily halálosan szomorú az én lelkem e gyermek miatt. Mert könnyen megeshetik, hogy valaki gonoszságból megüti ezt a gyermeket és meghal.” Mária pedig felelvén, mondá: „Istennek embere, ne hidd, hogy ez megtörténhetik. Sőt azt hidd, hogy aki őt emberek közé küldte megszületni, az őt mindenki gonoszságától megőrzi és az ő neve számára tartja meg a rossztól.”

39. Fejezet.

Harmadszor is kérték a zsidók Máriát és Józsefet, hogy az ő kedvükért kiképzés végett más tanítóhoz vigyék. József és Mária pedig félve a néptől, meg az előljárók hatalmaskodásaitól és a papok szemétől, ismét felvezették őt az iskolába, pedig tudták, hogy nem taníthatja ember azt, aki egyedül magából Istenből meríti a tökéletes tudást. Mikor aztán Jézus az iskolába

¹¹ Lásd: Rock Gy. „Reinkarnáció” c. könyvét.

lépett, a Szentlélek indítására kivette a törvényt magyarázó tanító kezéből a könyvet és az egész nép láttára és hallatára olvasni kezdte, nemcsak azt, ami a könyvbe írva volt, hanem az élő Isten lelkéből beszélt, úgy, amint az élő forrásból pezsegetve bugyog fel a víz, de a forrás azért mindig telt marad. Ily módon nagy erővel tanította a népet az élő Isten nagyságos dolgaira úgy, hogy maga a tanító is a földre borult és imádta őt. A népnek pedig, amely ott ült és hallotta, mikor ezeket beszélte, a szíve ámulatba esett. Mikor ezt József meghallotta, futva ment Jézushoz, félve, hátha ez a tanító is meghal. Ezt látva monda neki a tanító: „Te nem tanítványt, hanem mestert adtál nekem! Ki viselhetné el az ő szavait?” Akkor telt be, amit a zsoltáíró mondott: „Istennek folyója vízzel telt meg. Elkészítette azok eledelét, mivelhogy ez az előkészülete.

40. Fejezet.

Ezután József elköltözött onnan Máriával és Jézussal, hogy az emberek velük szemben tanúsított ellenségeskedése miatt a tengeremelléki Kapernaumba menjenek. Mikor Jézus Kapernaumban lakott, abban a városban élt egy József nevű ember, aki nagyon gazdag volt. De betegsége következtében meghalt és holtan feküdt az ágyon. Mikor azonban Jézus a haláleset miatt a városban támadt gyászt, sírást és jajongást látta, azt mondta Józsefnek: „Miért nem állottál a te kegyelmed jóvoltával ez ember mellé, aki a te nevedet viselte?” Mi az én hatalmam vagy képességem, viszonzá József, hogy ezt jótéussal támogathassa? Fogd a te kendődet, amely a fejedben van, felelé Jézus, és jöjj, tedd azt a halott arcára és mondd neki: Gyógyítsd meg téged a Krisztus! És tüstént meggyógyul és felkél ágyáról a halott! Ennek hallatára József tüstént elment, hogy Jézus parancsát teljesítse, s belépett a halott hajlékába s azt a kendőt, amelyet a fején hordott a halott arcára borította, aki az ágyában feküdt és mondá: Gyógyítsd meg tégedet Jézus! És nyomban felkelt a halott az ágyról és azt tudakolta, ki az a Jézus?

41. Fejezet.

Betlehem városából Kapernaum városába költöztek és József a maga házában lakott Máriával és Jézus is velük. Egy napon József magához hívta elsőszülött fiát, akit Jakabnak hívtak és a zöldséges kertbe küldte őt, hogy szedjen zöldséget főzelékre. Jézus pedig követte testvérét Jakabot a kertbe, de ezt József és Mária nem tudta. Míg Jakab a zöldséget gyűjtötte, az alatt egy lyukból egy vipera mászott ki és megmarta Jakab kezét s az a fájdalomtól nagyon kezdett kiáltozni. És már bágyadozó hangon kezdett keseregni: Jaj, jaj, a legveszedelmesebb vipera marta meg a kezemet! Jézus pedig oldalt állva, a kesergő szavakra Jakabhoz futott és megfogta a kezét és semmi egyéb nem tett, csak ráfűjt a kezére és lehűtötte azt. S Jakab tüstént meggyógyult, a kígyó pedig meghalt. József és Mária pedig nem tudta mi történt, de Jakab kiabálására és Jézus rendelkezésének hallatára a kertbe futottak s mire odaértek, a kígyó halott volt, Jakab pedig egészséges.

42. Fejezet.

Mikor József gyermekeivel Jakabbal, Józseffel, Judával és Simeonnal, meg a két leányával együtt asztalhoz telepedett, odament Jézus is az ő anyjával, Máriával, meg annak nővérével Máriával, Kleofás leányával, akit az Úr Isten atyjának Kleofásnak és anyjának Annának ajándékozott azért, hogy Máriát az Úr Jézus anyját elveszítették. Ezt is Máriához hasonlóan Máriának hívták a szülők vigasztalására. Mikor ezek megérkeztek, Jézus megszentelte és megáldotta őket és maga kezdett előbb enni és inni. Mert közülük senki se mert addig sem enni, sem inni, sem az asztalhoz telepedni, vagy kenyeret szelni, amíg ezt ő, miután megáldotta őket, meg nem cselekedte. S ha netalán távol volt, megvárták, míg ezt megcselekszi. S

valahányszor ő étkezéshez akart letelepedni, József és Mária s az ő testvérei is, a József fiai letelepedtek. Ezek, bárha testvérek voltak, miután látták, hogy mily ragyogó életet folytat előtük, tisztelték őt. És valahányszor Jézus aludt, akár napközben, akár éjszaka, az Istennek világossága ragyogott fölötte.¹² Kinek dicsérete legyen mindenektől és dicsősége mindörökké. Ámen.

Az ács József története.

Ezt a részt Raffay Sándor: Apokrifus evangéliumok c. 1912-ben megjelent kötetéből idézem. Szerinte, - amint írja, - ez Jakab elbeszélése alapján keletkezett. Július 20-án József nevénapján a keleti gyülekezetekben felolvasták. Tischendorf róm. kat. pap és egyetemi tanár biztonyságai szerint ez az elbeszélés Kr. u. IV. században keletkezett és eredetileg kopt nyelven írták meg. Ezen kívül arabul is fennmaradt. Jelen fordítás a Tischendorf féle szöveg után készült. A szöveg a következő:

* * *

A lényegében egy, de személyében három Isten nevében!

Az öreg ács szent Józsefnek, a mi atyánknak története.

Áldásai és könyörgései hasznunkra vannak mindnyájunknak testvérek. Ámen.

Egész élete 111 esztendőre terjedt, e világból való, kiköltözése pedig Akib (április) hó 26. napján történt. Szószólása javunkra van. Ámen.

Maga a mi Urunk Jézus Krisztus volt az, aki ezt a történetet az ő szent tanítványainak az Olajfák hegyén elmondta, s vele együtt József minden cselekedetét is. A szent apostolok pedig megőrizték ezt a beszédet és írásba foglalva a jeruzsálemi könyvtárban hagyták hátra. Az ő szószólásuk javunkra van. Ámen.

1. Fejezet.

Történt egy napon, hogy mikor az isteni megváltó mester, a mi megváltónk, Jézus Krisztus, tanítványaival együtt ült és mind össze voltak gyülekezve az Olajfák-hegyén, így szólt hozzájuk:

- Testvéreim és barátaim, gyermekei az Atyának, aki titeket az emberiségből kiválasztott. Tudjátok, hogy többször említettem előttetek, hogy meg kell feszíttetnem és halnom Ádám és utódainak üdvéért és hogy fel fogok támadni a halottakból. Rátok bíztam pedig a szent evangélium tudományát, hogy azt az egész világon hirdessétek. És felöltöztetek benneteket mennyei erényekkel s megtöltelek Szentlélekkel. S hirdetni fogjátok majd az összes népeknek a megtérést és a bűnök bocsánatát. Mert a víznek egyetlen pohara, ha azt az ember a jövő világban megnyeri, értékesebb és nagyobb a világnak minden gazdagságánál. És egy talpalattnyi hely az én Atyám házában nagyobb és kitűnőbb e föld összes javainál. Hasonlóképpen egyetlen óra a kegyesek vidám otthonában boldogítóbb és értékesebb, mint ezer esztendő a bűnösök között, mivelhogy azok sírása és jajgatása nem szünetel, könnyeik meg nem állnak és soha sem nyernek pihenést és megnyugvást. És most, én tiszteletreméltó tagjaim, menjetek, prédikáljatok minden népnek, hirdessétek és mondjátok nekik: A megtartó bizony szorgosan keresi az örökségéhez tartozót és az igazságnak kormányzója ő. S az angyalok leverik az ellenszegülőket és amazokért harcolnak az összetűzés napján. Az Úr is megvizsgál minden egyes illetlen és haszontalan szót, amit az emberek beszélnek, s arról majd számot fognak

¹² Lásd Röck: Misztika története.

adni. Mert amint senki sem kerülheti el a halált, úgy mindenkinek a cselekedetei is kiviláglanak az ítélet napján, akár jók, akár rosszak voltak. Hirdessétek ezt is, amit ma mondtam néktek: Ne dicsekedjék az erős az ő erejében, se a gazdag az ő gazdagságában, hanem aki dicsekedni akar, az Úrban dicsekedjék.

2. Fejezet.

Volt egy ember József néven, aki a betlehemi nemzetségből Juda városából és Dávid király háznépéből származott, akit a tudományokban és ismeretekben való jártasságban nevelték s pappá tették az Isten templomában. Amellett az ácsmesterséget is űzte,¹³ a többi ember módjára ő is megházasodott s felesége fiaikat és leányokat adott neki, mégpedig négy fiút és két leányt. Ezek nevei a következők: Judás, Justus, Jakab, Simon,¹⁴ a két leány neve pedig Assia és Lidia. Azután meghalt az igazságos József felesége, aki minden dolgában Isten dicsőségét tartotta szem előtt. József pedig, ez az igaz ember, aki test¹⁵ szerint atyám volt és férje az én anyámnak Máriának, elment fiaival együtt a foglalkozására, az ácsmesterség űzésére.

3. Fejezet.

Mikor azonban az igazságos József megözvegyült, az én áldott, szent és tiszta anyám, Mária már betöltötte tizenkettedik esztendejét. S mivel, hogy az ő szülei három éves korában a templomba vitték őt, kilenc esztendőn át maradt az Úr templomában. Akkor, midőn a papok látták, hogy a szent és istenfélő szűz felserdült, egymásközt beszélgetve azt mondták:

- Keressünk egy igaz és kegyes embert, akire Máriát a férjhezmenésig rábízhatnók, nehogy a templomban maradva történjék meg vele, ami az asszonyokkal szokott megtörténni s vétkezzünk és megharagudjék ránk az Isten.

4. Fejezet.

Akkor tüstént hírnökök által összehívták a tizenkét vént a Juda törzséből. És felírták Izrael 12 törzsének a nevét. A sors pedig az igaz Józsefre, a kegyes öreg emberre esett. Akkor a papok, felelvén azt mondták az én áldott anyámnak:

- Menj el Józseffel és légy nála a házasodás ideig.

Az igaz József magához vette hát az anyámat és házába vezette. Mária pedig ott találta az atyja házában az ifjabb Jakabot szomorú lélekkel és csüggedten az anyátlansága miatt. És felnevelte őt. Ezért neveztetik Mária Jakab anyjának.

Azután otthagyta őt József a maga házában s elment a műhelybe, ahol az ácsmesterséget űzték. Miután pedig a szűz két esztendőt töltött el a házában, éppen 14 esztendő lett, beleértve azt az időt is, mikor József őt magához vette.

5. Fejezet.

Atyám jótetszéséből és a Szentlélek tanácsából, lelkemnek valami rendkívüli vonzódásával szerettem őt és megtestesültem általa a teremtmények értelmi felfogását meghaladó csodamódon. De a foganás után három hónapra az igaz férfiú, József visszatért ama helyről, ahol

¹³ Hogy a papok kézi munkával is foglalkoztak, az a zsidóknál és a keleti népeknél természetes volt. Pál apostol is sátorkészítő, illetve takács volt.

¹⁴ L. Márk ev. VI. r. 3.

¹⁵ Testi látszat és anyagi jogrend szerint.

mesterségét űzte, s mikor az én szűz anyámat terhesnek találta, felkavart lélekkel titkon szándékozott őt elbocsátani. A félelem, szomorúság és lelke szorongása miatt azon napon sem enni, sem inni nem bírt.

6. Fejezet.

Déltájban aztán megjelent neki az angyalok fejedelme szent Gábor,¹⁶ álomban utasítást adván atyámnak¹⁷ s mondván neki:

- József, Dávidnak fia, ne félj jegyesedet Máriát elvenni, mert a Szentlélektől fogant és szül fiat, kinek neve Jézus lesz. Ez az, aki uralkodni fog minden népen vasvesszővel.

Ezt mondván, eltávozott tőle az angyal. Mikor pedig József az álomból felserkent, úgy cselekedett, amint az Úr angyala mondotta neki és nála maradt Mária.

7. Fejezet.

Azonközben aztán Augusztus császártól és királytól parancs ment ki, hogy az egész lakott föld összeírassék, ki-ki a tulajdon városában. Ennélfogva az igazságos öreg, József sietve magához vette szűz Máriát és Betlehembe mentek, mivel szülése küszöbön volt. József pedig beírta nevét a névjegyzékbe, mert József Dávid fia, Mária, a jegyese pedig, Juda törzséből való volt. Anyám Mária aztán Betlehemben szült engem, abban a barlangban, amely Jakab patriarcha feleségének, József és Benjámín anyjának, Ráhelnek a sírjához legközelebb esik.

8. Fejezet.

Az ördög azonban eljött és megszállta Nagy Heródest, Archelaos atyját. Ez utóbbi Heródes volt az, aki fejét vétette az én barátomnak és rokonomnak, Jánosnak. Akkor szorgosan kerestetett engem, azt gondolva, hogy az én országom e világból való lesz. Azonban erről amaz igaz öreg József álom által megintetett. Így hát nagy hirtelen fogta anyámat, Máriát s én az ő ölében feküdtem, útítársul pedig hozzá csatlakozott Salome, azután elköltözött hazulról Egyiptomba, s ott maradt egy teljes esztendeig, míg Heródes gyűlölete elmúlt.

9. Fejezet.

Heródes a halál leggonoszabb nemével múlt ki, (Elevenen rothadt el szörnyű kínok között.) megbűnhődvén a gyermekek kiontott vééréért, akiket ártatlan létükre, gonoszul kiirtott. Ez istentelen zsarnok Heródes kimúltával visszatért József és az anyám Izrael földére s Galileának Názáret nevű városában telepedtek le. József pedig az ácsmesterséget folytatta s keze munkájával tartotta fenn magát, mert sohasem akart idegen munkából kegyelemkenyéren élni, amint azt egykor Mózes törvénye meg is hagyta.

10. Fejezet.

Utóbb az évek múltával József elaggott. De semmiféle testi fogyatkozásban nem szenvedett, se látása meg nem gyengült, se egyetlen fogát el nem vesztette a szájából, elméje sem gyöngült meg amaz egész nagy kor alatt, hanem állandóan ifjúi erővel forgolódott munkáiban s tagjai épek s fájdalomtól menten maradtak meg. Egész élete pedig 111 esztendőre terjedt.

¹⁶ Délutáni álma alatt.

¹⁷ Atyámnak mondja Józsefet, pedig úgy tudja, hogy nem az, de ez volt a szokás: szülőzni; így „testvérezték” a rokonokat is: Jézus testvéreinek; Máriát pedig Jakab anyjának; szokásból.

11. Fejezet.

Justus pedig és Simon¹⁸, József idősebb fiai, megházasodván, családjuk körébe vonultak. A két leány is férjhez ment s a tulajdon otthonukba távoztak. József házában Júdás és az ifjabb Jakab maradt vissza, meg az én szűz anyám. Azonfölül velük együtt ott maradtam én is, mintha csak én is az ő gyermekei közül való lettem volna. Egész életemet vétek nélkül töltöttem el. Máriát anyámnak, Józsefet atyámnak neveztem s amit csak mondtak, mindenben szavukat fogadtam, sohasem ellenkeztem velük, hanem engedelmeskedtem nekik, amint azt a többi ember szokta tenni, akiket a föld termett. Haragra sem ingereltem őket soha, sem vissza nem feleltem nekik egyetlen szóval sem, ellenkezőleg a legnagyobb szeretettel követtem őket, még a szempillantásukat is.

12. Fejezet.

Azután lőn, hogy elkövetkezett ennek a kegyes öreg Józsefnek a halála és e világból való kiköltözése is, amint az a többi földi emberrel is történni szokott. S mikor teste már megtört a kimúlásra, az Úrnak angyala tudtára adta, hogy itt a halál órája. Erre félelem és nagy lelki gyötrődés fogta el őt. Nagy sietve Jeruzsálembe ment és az Úr templomába menván, ott a szentély előtt imádkozott, mondván:

13. Fejezet.

Isten, minden vigasztalásnak kútfeje, minden könyörületnek Istene és ura az egész emberi nemnek, lelkemnek, értelmemnek és testemnek Istene! Alázattal könyörgök hozzád Uram és Istenem, hogyha már betöltek napjaim s itt az ideje, hogy e világból kiköltözzem, kérlek, küldd el hozzám nagy Mihályt, a te szentséges angyalaidnak fejedelmét s maradjon velem, hogy az én szegény lelkem nehézség, félelem és türelmetlenség nélkül váljék el az én nyomorúságos testemtől. Mert roppant félelem és hatalmas szomorúság szállja meg az összes testeket elhalásuknak napján, akár férfiak, akár asszonyok, akár barmok, akár vadak, akár a földön csússzanak, akár a levegőbe repkedjenek: szóval az összes teremtményeket, amelyek az ég alatt vannak s melyekben érző lélek van; félelem, nagy rettegés és roppant levertség szállja meg, mikor lelkük elválik az ő testüktől. Most hát, óh én Uram és Istenem, legyen segítségül a te szent angyalod az én lelkemnek és testemnek, míg egymástól elszakadnak. Annak az én angyalomnak az arca se forduljon el tőlem, aki az én alkottatásom napjától kezdve őrizésemre volt rendelve, hanem inkább maradjon mellettem útítársamul, míg csak Hozzád el nem vezet engem. Legyen az ő ábrázata hozzám szelíd és nyájas s kísérjen engem békességben. Ne engedd azonban, hogy a rettenetességek szembe kerüljenek velem azon az úton, melyen menendő vagyok, míg csak szerencsésen Hozzád nem érkezem. Azt se engedd, hogy az ajtónállók feltartóztassák a belépésnél az én lelkemet. Se ne állíts engem vétkeim felfedésével szégyenbe a te rettenetes bírói széked elé. Ne is törjenek rám az oroszlánok. Se ne borítsák el addig lelkemet a tüztenger hullámai, - amelyeken minden léleknek át kell mennie - míg előbb a te istenséged dicsőségét meg nem láttam. Isten, legigazibb bíró, ki a halandókat igazsággal és megfelelően ítéled s mindenkinek cselekedetei szerint fizetsz: oh én Uram és én Istenem, legyen velem a te irgalmasságod s világosítsd meg az én utamat, hogy Hozzád jussak. Mert te vagy kiapadhatatlan kútfeje minden áldásnak és dicsőségnek mindörökké. Ámen.

¹⁸ Márk VI. 3. szerint Jakab, József, Júdás, Simon voltak József fiai, de Józsefet Jusztusnak: igaznak nevezi itt.

14. Fejezet.

Történt aztán, hogy mikor Názáret városába hazaérkezett betegségtől rongálva ágynak esett. S itt volt utolsó napjának ideje, amint az minden emberre ki van szabva. De ez a betegség ugyan meggyötörte s úgy megszenvedett most, mint születésétől fogva sohasem. S bizonyosan a Krisztusnak tetszett így elrendezni az igaz József dolgait. Házassága előtt 40 esztendő volt, azután 49 esztendeig maradt felesége az oltalma alatt s aztán meghalt.¹⁹ Halála után egy esztendőre bízták rá a papok az én anyámat, a boldogságos Máriát, hogy őrizze őt a férjhezmenésig. Két esztendőt töltött el a házában, Józsefnél való tartózkodásának harmadik esztendejében, életének pedig 15-ik évében szült engem e földre csodamódon, hogy semmiféle teremtmény sem képes felfogni és megérteni, csak én és az én atyám és a Szentlélek, akik velem egylényegűek.

15. Fejezet.

Így hát az én atyámnak, ennek az igaz öregnek élete 111 esztendőre terjedt, így szabta azt ki az én mennyei atyám. Mikor a lelke elszakadt a testétől, Abib hónap 26 volt. Már a jeles arany veszteti kezdte fényét, az ezüst használatától kopni kezdett, - értem az ő szellemét és értelmét. Ételt és italt elutasított, abbahagyta az ácsolást és mit se törődött többé vele. Így történt az Abib hónap 26 napjának hajnalán, hogy az öreg igaz Józsefnek a lelke nyugtalan-kodni kezdett ágyában. Azért felnyitotta száját, sóhajtott, kezét összekulcsolta és hangos szóval így kiáltott fel:

16. Fejezet.

Jaj annak a napnak, amelyen e világra születtem! Jaj a méhnek, amely hordozott! Jaj a testnek, amely kibocsátott! Jaj az emlőknek, amelyek szoptattak! Jaj a lábaknak, melyeken ülve pihentem! Jaj a kezeknek, melyek dajkáltak és vezettek, míg ifjúvá nem lettem! Mert bűnben fogantattam és bűnben kívánt engem az én anyám. Jaj az én nyelvemnek és ajkaimnak, melyek hiábavalóságot, gyalázást, hazugságot, butaságot, oktalanságot, ráfogást, ravaszságot és álnokságot termeltek és beszéltek! Jaj a szemeimnek, melyek botránykozást néztek! Jaj a füleimnek, melyek a patvarkodók beszédeiben gyönyörködtek! Jaj a kezeimnek, melyek megragadták azt is, ami joggal meg nem illette őt. Jaj az én gyomromnak és beleimnek, melyek enni kívánták a tilalmasat is! Jaj az én torkomnak, amely mint a tűz, mindent felémésztett, amit csak talált. Jaj az én lábaimnak, amelyek gyakran járkáltak Istennek nem tet-sző utakon. Jaj az én testemnek és az én szomorú lelkemnek, amelyek már az ő szerzőjüktől, Istentől elfordultak! Mit teszek, ha ama helyre érkezem, ahol a legigazibb bíró elé kell majd állnom, ő megdorgál ama cselekedeteim miatt, melyeket ifjúságomban összehalmoztam! Jaj minden embernek, ki bűneiben hal meg! Íme ugyanaz a rettenetes óra, amely atyámat, Jákobot is megszállta, mikor kirepült testéből a lelke, íme már engem fenyeget! Oh mily nyomorult és sajnálatraméltó vagyok én ma! Ám de egyedül Isten az én lelkemnek és testemnek kormányzója, ő cselekszik azokkal tetszése szerint!

17. Fejezet.

Ezek azok, amiket amaz öreg, igaz József mondott. Én meg bemenvén hozzá, észrevettem, hogy a lelke nagyon fel van kavарva, mert nagyon aggodalmaskodott. Azt mondtam néki:

- Üdvözlégy, atyám József, te igaz ember, hogy vagy?

¹⁹ A maradt 22 év alatt játszódik le, — 40 év és 49: 89 év, és 22 év 111 — a Szűz Anyával való története s halálakor Jézus 19 éves volt.

- Számtalanszor üdvözlégy te, óh én szeretett fiacskám! felelé ő. Engem már körülvettek a halál fájdalmai és félelmei, de mihelyt szavadat hallottam megnyílt az én lelkem. Ó te Názáreti Jézus, Jézus én orvosom, Jézus lelkem szabadítója, Jézus én pártfogóm, Jézus, ó te legkedvesebb név az én számban s mindazokéban, akik ezt szeretik! Szem, amely látsz, fül, amely hallsz, hallgass meg engemet! Én, a te szolgád, a legalázatosabban imádlak tégedet és hullatom előtted könnyeimet. Te vagy mindenkor az én Istenem, amint azt nekem igen gyakran mondotta az angyal, kiváltképpen azonban ama napon, amelyen az én lelkem ingadozott, nem tudván azon eligazodni, hogy vajon tiszta és áldott e viselő Mária, akit én titkon el akartam hagyni. Mikor azonban ezen tanakodtam, íme megjelent nekem álomban csudás módon az Úrnak angyala:

- József, Dávidnak fia, ne vonakodj elvenni a te jegyesedet Máriát, ne is szomorkodj, se tiszteletlen szavakat ne mondj az ő fogadásáról, mert a Szentlélektől terhes és Fiat fog szülni, akinek a neve Jézus lesz, mert ő nyújt szabadulást népének a bűneiből.

Uram, ne ítélj meg engem balul ebből az esetből, hiszen a te születésed titkát nem ismertem.

18. Fejezet.

Mikor ezt az én atyám József elmondotta, nem bírt tovább sírni. S láttam, mint lesz úrrá felette a halál. Pont ekkor felkel anyám, a szeplőtelen szűz és hozzám lépve mondá:

- Óh kedves fiam, már halódik ez a kedves öreg József.²⁰

- Óh legkedvesebb anyám, válaszolám neki, kik e világra születnek, az összes teremtmények így vannak alávetve az elhalás kényszerűségének, mert az egész emberi nem felett jogosult a halál. Neked is óh én szűz anyám, csakúgy mint többi halandónak, várnod kell életednek végét. De a te halálod csak úgy mint e kegyesé is, nem halál, hanem végnélküli élet az örökkévalóságban. Aminthogy nekem is meg kell halnom, ama test szerint, amelyet tőled vettem. De most óh én tisztelendő anyám, eredj, menj be az áldott vén Józsefhez, hogy lásd mi történik, mikor lelke kiszáll a testből.

19. Fejezet.

Elment hát az én tiszta anyám, Mária és belépett oda, ahol József volt. Én meg József lábához ültem, őt nézve, s már mutatkoztak arcán a halál jelei. Az áldott öreg emelt fővel és merev tekintettel nézett arcomba, de nem volt ereje hozzám szólani az őt megszálló halálfájdalom miatt, hanem sokat sóhajtozott. Én meg egy teljes órahosszat fogtam a kezét. Felém fordított arcával mutatta, hogy ne hagyjam őt el. Azután rátettem a kezemet a mellére és észrevettem, hogy a lelke már a nyeldekölőjénél van, elhagyni készül a szállását.

20. Fejezet.

Mikor meglátta az én szűzanyám, hogy a testét érintem, ő is megtapintotta a lábait és úgy találta, hogy már elhaltak és melegségüket elvesztették. Mondá nekem:

- Óh kedves fiam, a lábai már csakugyan kezdenek kihűlni s a hó hidegségéhez hasonlítanak.

Aztán odahívá Józsefnek fiát és leányait és mondá nekik:

- Jöjjetek valahányan, vagytok, lépjetek atyátokhoz, mert bizonyos, hogy most vége van.

Felelvén Assia, József egyik leánya, mondván:

²⁰ Ama korban az öregség megtisztelő rang volt!

- Jaj nekem, fivéreim, hiszen ez ugyanaz a betegség, mint az én kedves anyámé volt!

S jajongott és sírt, miként József többi gyermeke is. Én pedig és anyám Mária is, együtt sírtunk velük.

21. Fejezet.

Akkor déli irányba fordítva szemeimet, láttam, hogy a halál már közeledik s vele az egész gyehe, körülvéve hadaival és csatlósaival. Ruhájuk, arcuk és szájuk mind tüzet szórt. Mikor atyám József látta, hogy egyenesen rátörnek, szemei könnybe borultak s ugyanakkor feltűnő módon sóhajtott. Mikor láttam az ő nehéz lélegzését, elűztem a halált és az őt kísérő szolgálókat seregét. És felfohászkoztam az én jószágos Atyámhoz, mondván:

22. Fejezet.

Oh Atyja minden irgalomnak, szem, ami látsz, fül, ami hallasz, hallgasd meg az öreg Józsefért való könyörgésemet és imádkozásomat és küld el angyalaid fejedelmét, Mihályt, meg Gábort, a világosságnak követét s angyalaidnak teljes világosságát, s az ő egész seregük menjen az én atyámnak, Józsefnek a lelkével, míg Hozzád nem vezérlék azt. Ez az az óra, melyben irgalomra van szüksége atyámnak!

Én pedig azt mondom nektek, hogy az összes szenteknek, szóval minden e világra született embernek, akár gonoszok legyenek is, meg kell a halált kóstolniok!

23. Fejezet.

Mihály és Gábor el is jött atyám, József lelkéért és magukhoz vévén azt, ragyogó takaróba göngyölték. Így került a lélek, az én jószágos Atyám kezébe, és ő békét adott neki. Gyermekei közül sem vette azonban észre senki, hogy már elhunyt. Az angyalok pedig megvédelmezték lelkét a sötétség szellemeitől, amelyek útban voltak, s míg csak a kegyesek hajlékába nem vezették őt, folyton dicsőítették Istent.²¹

24. Fejezet.

A tetem pedig ott feküdt elnyújtva és élettelenül. Ezért befogtam kezemmel a szemeit, lezártam a száját és szűz Máriának mondván:

- Oh anyám, hova lett az ő művészete, amelyet egész életén át kifejtett, míg e földön élt? Íme oda van, mintha sohse létezett volna!

Mikor meghallották a gyermekei, hogy ezt mondtam az én tiszta szűz anyámnak, megtudták belőle, hogy már kimúlt és nagy siránkozással jajongtak. Mondám nekik:

- Bizony a ti atyátok halála nem halál, hanem örökélet, mert megszabadult e világ nyomorúságaitól az örök nyugalomba tért át, mely soha el nem múlik.

Mikor ezt meghallották sírván összeszaggatták ruháikat.

25. Fejezet.

Mikor Názáret városának és az egész Galileának lakosai gyászukról értesültek, hozzájuk se-reglettek és a harmadik órától a kilencedikig sírtak. A kilencedik órában pedig mind bementek József kamarájában s kihozták a tetemét, miután előbb a legfinomabb kenőcsökkel bebalzsa-

²¹ Mennyi misztikus igazság van e részben.

mozták. Én pedig Atyámhoz, a mennyieiek imájával könyörögtem, ugyanazzal, melyet kezemmel kikerestem, mielőtt még szűz anyám, Mária, testében hordozott. Alig fejeztem be s mondtam ki az Áment, angyalok nagy serege jelent meg s én kettejüknek megparancsoltam, hogy terítsenek ki ragyogó lepelt és az áldott öreg József tetemét göngyöljék bele.

26. Fejezet.

S Józsefhez szólva mondám:

- Ne uralkodjék benned a halálnak szaga és bűze, se férgek soha ne keletkezzenek a te testedből. Ne töressék meg egyetlen tagod sem, sem egyetlen hajszál ne változzék meg fejedben, ne is múlják el valaha a te tested, oh atyám, József, hanem maradjon ép és romlatlan egész az ezeréves lakomáig. És ha a halandók valamelyike a te emlékezetednek napján gondol áldozásra, azt én megáldom és megfizetek néki a szűzek gyülekezetében.²² Aki pedig az ő kezeinek munkájából eledelt ad a szerencsétleneknek, szegényeknek, özvegyeknek és árváknak azon a napon, amely a te emlékezetednek szenteltetik s adja azt a te nevedben, annak egész életén át ne legyen semmi jóban fogyatkozása. Sőt aki csak egy pohár vizet, vagy bort nyújt is a te nevedben az özvegynek vagy árvának, neked adom azt át és vele együtt vezetnek majd be az ezeréves lakomára. S minden egyes embert, akinek gondja lesz a te emlékezetedre szentelt napon az áldozásra, megáldok és megjutalmazok a szűzek gyülekezetében; az egyet harminccal, hatvannal, vagy százszal viszonzom. Aki pedig megírja az életednek történetét, munkáidat s e világból való kiköltözésedet s feljegyezi²³ ezt az én beszédemet, azt a te védelmed alá adom, egész életére. Ha pedig a lelke kiszáll a testből s maga is elhagyja e világot, bűneinek lajstromát elégetem és semmiféle büntetéssel nem sújtom őt az ítéletnek napján, hanem átmegy a tűznek tengerén s azon kellemetlenség és fájdalom nélkül halad át. Minden szűkölködő embernek kötelessége pedig, aki nem tudja azokat teljesíteni, amelyekről megemlékeztem, hogy legalább ha fia születik, adja neki a József nevét. Így nem lesz helye hajlékában sem a szegénységnek, sem bármely hirtelen halálának.

27. Fejezet.

Azután összegyülekeztek a város előkelői ama helyen, ahol az áldott József teteme ki volt terítve és gyászlepedőt hoztak magukkal, hogy a zsidók szokása szerint becsavarják őt. De úgy találták, hogy tartja lepedőjét, mert annyira hozzátapadt a testéhez, hogy amikor le akarták venni, úgy találták mintha csak mozdíthatatlan és oldhatatlan vasból volna.

Még végét sem tudták sehol megtalálni, ami legnagyobb csodálkozásra ragadta őket. Azután kivitték őt oda, ahol a sír volt, felnyitották az ajtót, hogy tetemét atyái tetemei közé helyezték. Akkor eszembe jutott ama nap, melyen velem Egyiptomba ment és mindaz a szorongatás, melyet miattam kiállott. Azért sokáig sírtam halála után és tetemére hajolva, mondám:

28. Fejezet.

- Óh te halál, ki minden tudományt semmivé teszel és oly sok könnyet és keserűséget okozol, ezt a hatalmat bizonyosan az én Atyám, Istenem engedte teneked. Ádámnak és feleségének Évának a törvényszegése miatt ugyanis az emberek mind meghalnak és a halál egyet sem kímél meg. De senkivel sem történik meg semmi az én Atyám parancsa nélkül. Így voltak emberek, akik kilencven évig is éltek, de mégis csak meghaltak; sőt némelyek még tovább is éltek, ezeknek sem volt különbség a sorsuk s egyetlenegy sem mondhatta közülük soha: „Nem

²² Igazak között.

²³ Feljegyezi: terjeszti!

kóstolom meg a halált!” Mert az Úr ugyanazt a büntetést egyszersmindenkorra szabja meg, amint tetszett Atyámnak ezt a emberekre bocsátani. S abban a pillanatban, amidőn a halál előlépve megkapja a parancsot, hogy szálljon le az égből, azt mondja: „Háborúságot viszek ellene!” akkor tüstént a lélekre támad, hatalmába veszi és kénye-kedve szerint bánik vele. Mivel ugyanis Ádám nem cselekedte Atyámnak akaratát, hanem áthágta a parancsát, Atyám haragra gerjedvén ellene a halálnak adta őt át és a halál bevonult a világba. Ha Ádám teljesítette volna Atyám parancsát, soha nem szállta volna meg őt a halál. Elhiszitek-e, hogy én kérhetném az én jóságos Atyámat, küldjön nekem tüzes szekeret, hogy vegye fel József atyámnak tetemét és vigye át a nyugalom helyére, hogy a szellemekkel lakozzék? De hát Ádám vétke következtében száll az egész emberi nemre a nyomorúság és a halál hatalma. Ez az oka annak is, hogy miért kell nekem is test szerint meghalnom, az én műveimért, vagyis az emberekért, akiket teremték, hogy kegyelmet nyerjenek.

29. Fejezet.

Ezeket mondván, átkaroltam József atyám tetemét és sírtam felette, de kinyitották a sírbolt ajtaját és abban atyjának, Jákobnak a teste mellé helyezték tetemét. Az egész idő pedig, mit elhunytáig eltöltött, teljes 111 esztendőre terjed. Soha sem fájt egyetlen foga sem a szájában, sem szemének élessége el nem tompult, sem alakja meg nem görnyedt, sem erői meg nem lankadtak, hanem élete utolsó napjáig folyton üzte az ácsmesterséget. Ez a nap Abib²⁴ hónap 26 volt.

30. Fejezet.

Mi apostolok pedig, mikor ezeket a mi Megváltónktól meghallottuk, vígan álltunk fel és meghajolva tisztelvén őt mondánk:

- Ó mi megváltónk, gyakorold velünk szemben kegyelmedet, mert bár most az örökélet beszédét hallottuk, mégis csodálkozunk, ó mi megváltónk Énoknak és Illésnek a sorsán, akik a halálnak egyáltalán nem voltak alávetve.

Hiszen mind e mai napig az igazaknak székében ülnek s testük sem látott romlandóságot. Amaz igaz Ács József pedig testileg²⁵ mégiscsak a te atyád volt. Azt parancsoltad ugyanis, hogy elmenvén az egész világra, hirdessük a szent evangéliumot és azt mondtad: Hirdessétek atyámnak, Józsefnek a halálát is nekik és évenként szent ünnepnapot szenteljetez neki. Aki pedig e beszédből bármit is elvesz, vagy hozzátesz, vétkezik. Csodáljuk hát, hogy mikor téged Betlehemben történt születésed napjától kezdve József az ő test szerint való fiának nevezett, miért nem adtál neki azokhoz²⁶ hasonlóan halhatatlanságot, mikor te magad is azt, mondd, hogy igaz és szent volt?

31. Fejezet.

Megváltónk így felelt:

- Atyám jövendölése természetesen betelt Ádámon az ő engedetlensége miatt. És minden az én Atyám akaratát és intése szerint történik. Azért ha valaki Isten akaratát mellőzi és cselekszi az ördög akaratát, bűnt követ el, meghosszabbítja életét, nevezetesen azért tartatik meg, hogy hátha bűnbánatot gyakorol s meggondolja, hogy a halál kezébe kell kerülnie. Viszont ha

²⁴ Április 26.

²⁵ Testileg, jogilag, világilag értendő.

²⁶ t. i. Enókhhoz és Illéshez

valaki jó cselekedetekre törekszik, annak az élettartama is meghosszabbíttatik, hogy ha híre megy késő vénségének, kegyes emberek vegyék őt példának. Ahol azonban olyan embert láttok, akinek lelkét a harag elkábítja, annak napjai megrövidíttetnek, mert ezek azok, akik életük virágjában múlnak ki. Így hát amit csak Atyám az emberek fiairól jövendőlt, minden dologra nézve be kell teljesülnie. Ami pedig Énokot és Illést illeti, hogyan maradhattak meg mind a mai napig ugyanazon testnek birtokában, melyben születtek és ami atyámat, Józsefet illeti, akinek nem volt megadva, hogy úgy, mint azok, a testében maradjon, azt mondom, hogy ha sok ezer esztendeig él is az ember e világon, valamiképp mégis kényszerül az életet a halállal felváltani. S azt mondom néktek, testvéreim, hogy az idők végén azoknak is meg kell jelenniök a világon s életüket be kell fejezniök, nevezetesen a szorongatás, nyomorúság és félelem napján. Az Antikrisztus ugyanis négy testet öl még meg s azok vérét vizek módjára ontja, ama szégyen miatt, melynek ezek őt ki fogják tenni és ama gyalázat miatt, melynél fogva, mikor istentelensége kinyilvánul, mint élők fogják őt kicégérezni.

32. Fejezet.

- Ó Urunk Istenünk és Megtartónk, - mondánk, - melyik az a négy, akiről azt mondod, hogy az Antikrisztus elpusztítja a megszegyenyítés miatt?

- Ezek Énoch, Illés, Schila és Tabita, válaszolá a Megváltó.

Mikor ezt a beszédet a Megváltónktól meghallottuk, megörültünk és felugráltunk s a dicsőség s a hálaadás minden jelével elhalmoztuk a mi urunkat, Istenünket, megváltó Jézus Krisztusunkat. Ő az, akit megillet a dicsőség, tisztelet, méltóság, uralom, hatalom és magasztalás, valamint Vele a jóságos Atyát és a Szentlelket, aki éltet most és mindörökké. Ámen.

* * *

Ennyi a szent szöveg.

De! - mondják az ellentáborban, - olvassuk csak el azokat az apokrifokat is, amelyeket Mereskovszkij említ és idéz...

Úgy van! de ezek nem apokrifok, hanem zsidók által és Krisztus Urunk egyéb ellenségei által (ezért mondom: nemcsak a zsidót kell vádolni!) kitalált hamisítványok, mert ezeknek az öspéldánya sehol sincs meg...

Mereskovszkij idéz, de nem írja körül „Ismeretlen Jézus”-ában, hogy honnan... Aztán, idézetei egyrésze hamisítvány, torzítás, azaz úgy idéz, ahogyan nincs megírva a Szentírásban, miáltal az egész mondat értelmét itt-ott elferdíti és Jézus ellen, vagy az apostolok ellen használja fel. Egy ilyen hamisítása, mit a 72. oldalról idézek, az, hogy ezt írja: „Én vagyok az a tanítvány, akit Jézus szeret.” Holott ez nincs a Szentírásban, hanem ez van úgy a protestáns, mint a katolikus szöveg szerint: „Péter pedig megfordulván látja, hogy követi az a tanítvány, akit szeret vala Jézus.” (Szt. János ev. XXI. 20.) Máshelyen pedig ez van: „23. Egyik pedig az ő tanítványai közül a Jézus kebelén nyugszik vala, akit szeret vala Jézus.” (Szt. János ev. XIII.) Vagyis nem János mondja önmagáról, hanem más mondja őróla.

Már pedig aki így idéz, így torzít, így vádol: hazugságokkal, annak az „Ismeretlen Jézusára”, és ismeretlen evangéliumára mit sem adhatunk! Különben is ő világszerte mint Jézus ellensége ismeretes, mert mindazt, amit Jézus és az Egyház ellen talált, összehordta; de amit mellettük, azt nem, vagy csak azért idézte, hogy aztán aláaknázza... Majd odaát találkozunk! Eldül a vita, kinek írt ő, az Igazságnak, vagy a gonoszság atyjának, a Sátánnak...

Mivel mi Szűz Mária ismeretlen élettöredékeit gyűjtöttük itt össze, ezért az ismertté vált ismeretlen hazugságokat nem idézhetjük itt. Az ő irodalmával majd a modern pogányságról írandó könyvünkben megemlékezünk még.

Szűz Mária a látnokok írásában.

A rendkívüli képességekkel rendelkező Agreda Mária apáca²⁷ azt írja, illetve úgy látja és hallja, hogy:

„A Sátán nem ismerte fel a Szent Szűzben, a Szent Szűz végtelen szelídsége és alázattelt szolgálatkészsége folytán azt, aki hivatva volt az ő fejét széttaposni; noha Szűz Mária földre lépésekor megérezte és látta a pokol megrendülését s fel is jött a föld felszínére keresni az okot, de nem talált, csak egy kis - látszatra s szerinte - egyszerű leánykát”. Ekkor született Szűz Mária.

Mivel Szűz Máriában olyan teljesen erényes nőt látott, ki erényeivel az ő birodalma romlására van, elhatározta Szűz Máriának mindenképpen üldözését. Ellene ingerelte társait, kik összeférhetetlennek mondták őt s nem akartak vele lakni s vele végezni a templomi szolgálatot. (?)

Megemlíti még Agreda Mária, hogy; „Isten Szűz Mária lelkének megteremtésére nagyobb és több gondot fordított, mint a világ megteremtésére.”

* * *

Emmerich, a legcsodálatosabb sztigmás és szentéletű katolikus látnok nő, azt írja, látomásai nyomán, hogy: „Oly egységes lelkiegység volt Jézus és Mária között, hogy midőn Cassius, később Longiusnak nevezett altiszt a kereszten lévő szent testet lándzsával szívére átszúrta, - úgy hogy a lándzsa hegye a mell másik oldalán kivillant és ő a földre esve, mindenki előtt hangosan tett hitvallást Jézusról, - ugyanakkor ezen tiszt lándzsája átjárta a Szent Szűz szívét is, ki a hideg vasat átérezve, környezete karjai között összeesett.”

Ez a tiszt, - az evangéliumok szerint: százados, - két szívet szúrt át - egyszerre. Jézusét fizikailag és Szűz Máriáét, a „lelkiegység” folytán lelkileg... Egy lélek két testben? Átérés?... Vele-érés? Önkéntelenül is Vay Adelmá duál elméletére gondolunk... Nem tudni, hogy értsük ezt a titkot, csak azt, hogy Szűz Mária mindhaláláig, sőt azután - mennybevétele után is - örök lelkiegységben maradt Jézus Krisztussal!

* * *

Szűz Mária oly beavatott volt az égi dolgokba, hogy az Úr mennybemenetele után - írja valamelyik régi írás, - az apostolok öhozzá fordultak minden tanácskozással való dolog megbeszéléseért, így Péter is, és Szűz Mária, mint „Élőbölcesség” világította meg a kérdéseket. És a Szent Szűz válaszai, kijelentései az apostolok előtt mindenkor döntő érvek voltak.

Már többen megírták egyéni látomások, vagy sugalmak alapján a Szent Szűz életét. Az egyházi írók közül első helyen áll e téren a szent életű Emmerich Katalin, - a másik Agreda Mária apáca. Mindkettő rendkívüli látnok és rendkívüli egyéniség volt, amint azt a „Misztika története” c. kötetben ismertettem. A világiak közül e téren első helyen, illetve mindenek felett áll Lorber Jakab volt teológus, majd gráci zenetanár.

Emmerich Katalin és Agreda Mária „látják” és látomásaik alapján írják meg, vagy mondják el Jézus és Szűz Mária életét; Lorber ellenben ihletve van, inspirált volt, aki nem lát, nem hall, hanem „ír”. Médiumnak mondhatnánk, de ő tiltakozik ez ellen, sőt a spiritizmusról is elítélőleg nyilatkozik. Ír anélkül, hogy tudná, mit ír: szavankint kapja lelkébe az írnivalót és írja... Hívei prófétának mondták. Néha sírva fakadt írásai felett, mert neki is egészen új, ismeretlen dolgok azok. Nincs transzban, hanem mint a spiritiszták mondják: intuitív médium...

²⁷ L. Röck: Misztika története.

Mivel én se az egyik, se a másik egyoldalúságra nem hajlok, semmitől el nem zárkózom, ennél fogva őt sem mellőzhetem, annál inkább, mert nem egyes irányok, hanem az igazság szolgálása, illetve a Szűz Máriára vonatkozó hiteles és nemhiteles anyag feldolgozása és összegyűjtése a célom. Akik szívük s lelkük mélyén élő szeretettel vannak Jézus-Mária iránt, azok élvezni fogják ezeket a kis töredékeket, akik ellenben „egyéni karrierjük” eszközül használják a vallást, meg a szeretetnélküli egyoldalúsítást, azok persze, hogy ezt a könyvemet is támadni fogják. Egyik azért, mert „katolikus ízű”... a másik azért, mert „nem katolikus ízű”... De ezekre az egyoldalúsító kritikákra csak az adjon, aki nem ismeri még az Úr tanításának igazi szellemét: Keressétek Isten országát és annak igazságait... Már pedig ezek az örök, illetve isteni igazságok nem csak itt, vagy ott, hanem mindenfelé vannak... Sőt a hívő lelkek még a satanizmus homályos irodalmán át is eljutnak az isteni igazságokhoz, mert a vezérlő, illetve segítő Szentlélek nem hagyja cserben azt, aki Jézus iránti hittel és szeretettel áthatva, nem a maga karrierje, hanem az igazság megismerése által ösztökéltetik...

Aztán többet ér a lelkemnek egy „eretnek” írás, mely Jézushoz visz közelebb, mint egy nem-eretnek, amely félrevezet tőle... Már pedig tudjuk, hogy nagyon sok olyan írás, szépirodalmi mű van itt is, ott is, amelyek közönyben hagyják a lelket, olyan se hideg, se meleg írások, karrier-vadászok nagyra reklámozott kisművei... díszkötésű ürességek... amelyek többet ártanak, mint a jóindulatú eretnek írások.

Aztán nem kell felejtetni azt sem, hogy nemcsak a főútvonalakon égnek a lámpák, hanem - mindenfelé... Világosságot mindenfelé ad és adott az Úr, mert azok is mind kedves gyermekei, ha zsidók, ha pogányok is azok, akiknek a lelke szomjazza már - ha nem is találta meg még - azt az Igazságot, mely megértetné vele ama sok miértet, mely miatt a hit és tagadás közt leng a lelke... Ezeknek még sok az egyházi irodalom, de nagyon jó bevezető hozzá a Szentlélektől sugallt világi irodalom. Aztán vannak olyan elveszett bárányok is, - ott a farkasok között, - akikért nem mennek el azok, akiknek el kellene menni. Milyen jó, hogy elmegy értük egy-két világi író legalább, egy-két olyan, aki a hideg tudás helyett, meleg szeretetet visz nekik...

Ne higgyük, hogy minden csak nálunk van, hanem inkább azt, hogy mások is kaptak, ha nem is olyan bőséggel és tisztasággal, mint mi, az Isten kegyelméből...

Lorber útrakészült, mikor lelkében ismeretlen erős hang jelentkezett s mondá: Vedd az írónt és írj. Mintegy kényszerülve ült le és írt... Írt és írt s megírta hatalmas 10 kötetes nagy evangéliumát, Jézus gyermekkorát és sok mást... Tagadhatatlan, hogy ezek az írásmódok az ördögi megszállásoknál is feltalálhatók, de viszont a Szentlélek megszállásainál is... Hogy döntsünk fölötte? Úgy, hogy - mint a Szentírás írja - meg kell vizsgálni azt az anyagot, amelyet írt, hogy megegyezik-e a Szentírással, vagy ellenemond... S ha nem is fogadjuk el az apokrif evangéliumokat döntő erejűeknek, de nem is vethetjük el, mint teljesen értéktelenekeket, akkor ezeket a látomások után, vagy sugallatokkal írt Lorber, Emmerich, stb. féle írásokat sem vethetjük el, - azért mert ez katolikus és amaz nem katolikus, - hanem legalább úgy, mint egy szent regényt - sőt inkább ezt mint egy világi regényt - olvassuk el. Mert minden használ a léleknek, ami közelebb viszi Jézus-Máriához.

Ami pedig a katolikus irodalomtól húzódókat illeti, kérem őket, higgyék el, az elmélyülés útja és módja ebben az irodalomban található egyedül... Nézzék át ezt az irodalmat és látni fogják, hogy a szenttélevés csak ezzel és nem más irodalommal érhető el, hogy csak itt találjuk meg azokat a tanításokat és hitigazságokat, amik nélkül nem mehetünk át a felsőbbrendű, a szent életbe!!! Csak itt, amiért is ne féljenek és ne hitetlenkedjenek, ha a látnokok egyik-másik írása „katolikus ízű”... Nem katolikusízü az, hanem az örökigazság leírása... S ne ettől féljenek, hanem attól az egyoldalúsítástól, amely az értéktelent is értékesnek akarja bemutatni, mert hogy az övé, míg amott az értékeset is értékteleníteni, mert másé... Ilyen egyoldalúsító lélek-

kel senkise mehet be az Isten országába, mert oda nem egyoldalúsító, hanem igazságszomjazó lelkeknek van csak bemenetele...

Lorber tagadja spiritizsta voltát, sőt elítélően ír a spiritizmusról, mintegy satanizmusnak állítva. Hívei őt prófétának mondják... Nem lehetetlen, hogy valami lelki alkatiság, lelki rokonság köti össze a prófétákkal, - de ha az, ha nem az, annyi bizonyos, hogy műve, mint Jézus és Szűz Mária ismeretlen élettörédekeinek valóságos kiállítása, felbecsülhetetlen irodalmi érték!!!

Nem kívánható, hogy higgyük, de az se, hogy ne higgyük... Olvassuk a látnokok írásait hittel és igyekezzünk belőle azt a csodálattal telt hitet és áldozatkészségig menő szeretetet kivenni, amelyeknek a megszerzése nélkül - semmiféle öneyoldalúsítással! - nem mehetünk be Isten országába!

* * *

Dacára annak, hogy a látnokok írásai szépek, sőt egyik szebb a másiknál, egy szomorú tény mégis le kell szögezni: ellentmondás van köztük. Nem egyformán látnak, illetve nem egyformán emlékeznek vissza. Azonban ez mit sem von le magából a látomásból, inkább csak azt hozza, hogy nem leszünk túlzóan hívők, de túlzóan kételkedők se a látomásokkal szemben. S ez így jó, mert mivel a látomások kétfélék, isteni és sátáni eredetűek, ennél fogva nagyon jó azokat bizonyos tartózkodással fogadni. Itt persze nem idéztem a sátáni látomásokat, sem azokat az apokrifokat, amelyeket a zsidók találtak ki és terjesztettek el, kezdve onnan, hogy elhíreszteltették, hogy Jézus testét ellopták, odáig, hogy a Szent Szűzet minden képtelenséggel megvádolták, és vádolják ma is, holmi Mereskovszki-féle hamisított idézetekkel és hamisan idézett evangéliumi szövegekkel...

Hogy egyet-mást másként látnak vagy másként írnak is a látnokok, nem akadály a lényeg kiéréséhez. Hiszen az emberek, a bírósági tanúk se egyformán vallanak, mert nem egyformán láttak, pedig ugyanazon tényről beszélnek... Hitünk alapja az evangélium és a vele egyező régi hagyományok, feljegyzések, esetleg egyik-másik apokrif evangélium, stb. Ezekre épültek a többiek, a dogmák is és pápai levelek. De tagadhatatlan, hogy úgy a látó, mint író ihletettek nagyon sok igaz és sok valószínű dolgot és nagyon kevés lehetetlent írtak. Műveiket ama szellem, illetve mérték szerint kell elfogadni, hogy mily arányban egyeznek, vagy nem egyeznek a Szentírással. Mert ez, egyedül ez a mérce, az alap és ama forrás, melyből minden más eredeztethető.

Akik elfogulatlanul keresik Jézus-Mária élettörédekeit, azok részére idézem az alábbi kis részeket azzal, hogy akik a teljes szöveget kívánják olvasni, azok olvassák el Emmerich Katalin látomását, illetőleg Csizmadia: Boldogságos Szűz Mária élete Emmerich K. látomásai szerint című és Lorber: Jézus gyermekora című könyveket.²⁸

²⁸ Első megrendelhető Esztergomból Böröc Katalin tanítónőtől, másik Szegedről Szendrei Józseftől. (Cserzy M. u. 3. sz.)

Máriáscsodák.

Szűz Máriához folyamodókkal épp oly rendkívüli csodák történtek, mint az Úrhoz folyamodókkal. Ha mennyiségére nem is oly sok, de minőségére épp oly csodásak ezek is. Hogy milyen hatalmas, milyen „kegyelemmel teljes”, vagyis „malasztal teljes” Ő, azt épp ezek a csodák mutatják meg. A tényekkel szemben nincs érv, minden szó hiába ott, ahol a tény beszél... Ezeket a máriástényeket idézzük itt, kimutatni azt, hogy a „malasztal teljes”-ség nemcsak „neve”, hanem hatalmiságának a kifejezője is!

Már pedig ha a malasztal teljes ilyen megfoghatatlanul nagy, akkor nem volna észszerű tőlük legalább azt a csekély tiszteletet megtagadni, amit az Egyház megad a Szent Szűznek.

A csodák fogalmát illetőleg pedig nézzünk csak jobban széjjel és látni fogjuk, hogy a világ tele van csodákkal... Vannak „hipnotikus csodák”... „spiritizta csodák”... „mágikus csodák”... „tudományos csodák”... „természeti csodák”... „isten csodák”... miért ne lehetnének akkor „máriáscsodák” is?... Vannak is, csak az a hiba, hogy a megtévesztett emberiség a politikán, illetve újságon, és a gépeken - rádión, repülőn, autón - kívül alig foglalkozik mással, hogy is tudhatna akkor ez a „művelten egyoldalúsított” emberiség a csodákról... Azt hiszik, hogy a fizika és a kémia öröktörvényei megváltoztathatatlanok, pedig ha belenéznének a dolgokba, látnák, hogy nagyon alárendelt s nagyon változtatgatható törvények ezek, csak lélek kell hozzá...

A máriás-csodáknak egész gyűjteményét sorolja fel Esterás Pál egykori magyar nádor-ispánunk „A boldogságos Szűz Mária 52 csodáinak szombatja” c. könyvében.²⁹ Ebből a kedves kis könyvből idézünk egy-két mutatóványszámot annak igazolására, hogy voltak - és ma is vannak! - csodák... máriáscsodák...

* * *

„Becius írja, hogy Algarbium nevű városban volt egy szegény varga-mesterember, ki különös ájtatossággal viseltetett a boldogságos Szűzhöz.

Történek azért 1587. esztendőben, mindszent havának huszadik napján, hogy midőn éppen a Szent Szűz képe előtt cselédestől térdelve imádkozott - a tenger felől csodálatos fekete felhők jövének a város fölé, melyek rettenetes dörgés és villámlások s mennykőütések közt sűrű záport és jégesőt hozának e városra, elannyira, hogy a kimondhatatlan sebes eső szélvénnyel együtt három egész órán át tartván, nyolcvan házat fundamentumából kiemelve vitt el, mind a benne lakókkal együtt. Emellett kétszáz házat döntött el, a városbeliekből is nagy sokaságokat rontott és ölt meg. Midőn ezért ezen iszonyú szélvész ily módon uralkodnék, a szegény mesterember imádságát végezvén, felkele, hogy házat oltalmazná, amennyire lehetne. Kinyitván ajtaját, látá, hogy házában sokkal feljebb volnának a vizek, melyek a ház mellett folyván, annak folyásában egy ártatlan kis gyermeket láta, kit a sebes víz hozott alá, kinyújtván ezért kezét és bevívé házába.

Azonban a ház udvarán mindenképp úsznak vala, feljebb lévén a vizeknek magassága a háznál, mindazonáltal a szobába, amelyben a boldogságos Szűz képe előtt imádkozék az ájtatos gazda feleségestől, gyermekestől, cselédével együtt, egy csepp víz sem ment be, megoltalmazván az irgalmasságnak anyja az ő híveit. (37-38. o.)

* * *

²⁹ Kapható Szent István Társulatnál Budapest, IV. Kecskeméti-u. 2.

„Hasonló esetet olvasunk a montaubani püspöknek, La Roche Bernátnak életében. (Gonon: Chron. Mar.) E szent püspök a bázeli zsinatról utazván haza, az 1436. évben Embrun mellett jöve a Durance folyó partjára. A püspök át akart lovagolni a hídon, de vigyázatlanságból-e, vagy az éjjeli sötétség miatt nem vette észre, hogy a hídon, éppen ama helyen, ahol a víz a leggyorsabb folyású vala, szakadék van. Legnagyobb rémületére egyszerre csak érezte, hogy a hullámok magukkal ragadják. Ebben a pillanatban az Isten anyját hívta segítségül és megfogadta, hogy a Szeplőtelen Fogantatás ünnepét minden évben megüli. És íme, maga sem tudta miképpen, egyszerre csak lovastul a másik parton találta magát, teljes épségben.” (39. o.)

* * *

„Azon időben, midőn az albigensis eretnekek nagyon üldözték a katolikusokat, sok károkat és alkalmatlanságokat tevén nekik, történék egykor, hogy egy becsületes papi ember mene határukon által néhányad magával, más faluba akarván menni.

Azonban vele lévén minden oltári készület s szombat is lévén, egy szentegyház mellett méne, melynek ajtaját nyitva találta, megállá, s többi társaihoz fordulván mondá: Jó atyámfiai! Íme misét mondok, mert szombat van ma, a boldogságos Szűznek tiszteletére, mit még eddig el nem mulasztottam. Kik is reáállván a páter szavaira, meghallgatták a szent misét. Ezt azért megtudván a közellévő eretnekség, fegyveres kézzel összegyűlvén, rárohanának a templomra, szintén mikor a szent misének vége volna, egyenesen az oltárhoz menvén, a papot megfogván, keményen kezdik verni, többi társait pedig véres aggyal bocsáták el, kik a közelfekvő erdőbe menekedve, onnét nézik, mit tesznek azon istentelen emberek a jámbor pappal. Kihúzáván azért lábánál fogva, számtalan sebeket ejtenek rajta, lábaikkal tiporván a papot. Végre látván, hogy már inkább holt, mint eleven, tanácsot tartanak maguk között, azt találták; hogy többé misét ne mondhasson, metsszék ki a nyelvét, mit nagy-hamar meg is tevén és otthagya a földön, a templomon kívül, elmetszett nyelvét a közellévő folyóba vetvén.

Miután a gonosztevők eltávozána, az erdőből előjövénék a papnak elszéledt társai, felvevék a félholtan hagyott testet, elvitték Cluniacum nevű kolostorba, ahol hallván a szerzetesek a történeteket s szánakozva ily méltatlan eseten, befogadták a kolostorba s mindennel szolgálának neki Isten kedvéért. Itt gondos ápolás mellett egyidőre jobban kezde lenni, mindazon által nyelve ki lévén metszve, szólni nem tudott s a barátokkal együtt a Boldogságos Szűz oltára elé mankókkal kezde járni s ott ájtatosan imádkozni a boldogságos Szűzhez, akinek tiszteletére kellett ezen nagy nyomort szenvednie, kérvén nagy buzgósággal, hogy méltóztatnék ezen ügyben segedelemmel lenni, s mutatná érette szenvedett sebeinek s nyelvének gyógyulását. Történt azért, hogy egy szombaton egy írást készítene, melyben kéré a többi szerzeteseket, hogy vezetnék a szentegyházba, Istenért rimánkodván, hogy ezt a jótéteményt tennék vele. Mit is azok teljesítenek. Itt leborula a földre s esedezék a nagyirgalmú Istennek és a Boldogságos Szűznek, gyógyulásáért. Hirtelen nagy fényesség támadt éjszakának idején a szentegyházban, melyen nagyon csodálkozának a barátok, ezután gyönyörűséges angyali ének hallatszott s végre drága szép illat tölté be az egész szentegyházat; erre a boldogságos szép szűz Mária mennyekből leszálla, kimondhatatlan fényességben és a beteges paphoz járulván, mondá: Mivel az én fiam hitéért, az én tiszteletemért nyelvedet elvesztetted, nyisd fel a szádat, hogy meggyógyítsalak. Mire midőn a száját felnyitotta, legottan az irgalmasságnak anyja a szájába tevő nyelvét, mely sokkal fehérebb a másik darabnál. S ez meglévén, a boldogságos Szűz visszaméne a mennyekbe, a pap pedig nagy kiáltással kezdé az angyali üdvözlését mondani, mire összefutván a többi szerzetesek is, látták az új nyelvet szájában. (52-54. o.)

* * *

Olvasunk más igen szép történetet, majdnem csak hasonlót az előbbihez (Garaccioli „Szent Nápoly” I. 435.). Egy Manes Alfonz nevű úr házában Nápolyban élt egy jámbor szolgáló,

névszerint Lelia Viola. Az úr a tengeri hajóknak volt a kapitánya s volt neki egy katona szolgája is, ki az istenfélő leány erényét már többször, de mindig hiába, megkísértette. Végre szeretete halálos gyűlölséggé változott át s már csak arra gondolt, hogyan álljon bosszút. 1584. június 14-én azt mondá a szolgálónak, hogy távollévő ura küldi őt, menjen vele a leány a Piziloppo nevű szigetre és vigyen oda fürdőző urának fehérneműket. Lelia semmi rosszat nem sejtett, összeszedte a szükséges ruhadarabokat és egy kosárba téve csónakba ült a szolgálával, hogy a szigetre hajózzon. Mikor a parttól jó messze eveztek, a szerencsétlen ifjú újra ostromolni kezdte a leányzót, ki azonban annál erélyesebben visszautasította, mert egészen védtelennek érezte magát. Ekkor a gonosztévő oly haragra gerjedt, hogy belelökte a leányt a tengerbe és gyorsan visszafele kezdett evezni Nápolyba. Az erényes szűz pedig közel a halálhoz, minden emberi segítségtől elhagyatva, a Kármel-hegyi Boldogasszonyhoz fohászkodott és csakhamar érezte is hatalmas pártfogóját. Félórán keresztül képes volt Lelia a víz színén tartani magát, amikor isteni rendelésből egy hajó közelgett arra. Noha nem tudta azt, miféle hajó az, mely hozzá közeledik, mégis hangosan kiáltott: András, Canemmo András, segíts rajtam, mert megfulladok. Mikor az illető András önön nevét hallotta, kérde a hajósokat, hogy ők hívták-e őt. Senkise hívott, felelék neki. Kinézett ekkor a tengerre és nagy ámulatára látott egy leányt küzdeni a hullámokkal. Azonnal arrafelé irányozta a hajót és kimenté őt a vízből. Mikor Lelia a halál torkából kimenekült, rémülete nemsokára megszűnt és örömkönnyek közt magasztalta Szűz Mária hathatós pártfogását. Hogyan említhetted te az én nevemet, kérde őt Canemmo András, mikor mi soha nem láttuk és nem ismerjük egymást? Az pedig így felelt: „Egy a karmeliták ruháját viselő fenséges nő állott előttem és fehér palástja alá vont engem, úgy hogy nem merültem le a vízbe. Ő mondta, hogy hangosan kiáltsam a Canemmo András nevet, ő majd megment engem.” (66-67. o.)

* * *

A boldogságos Szűz pedig, ki az alázatosságnak anyja, örömet esedezik a maga hívei mellett, ha őt tiszta szívből és nem valami hivalkodásból kéri. Amint ezt szépen bizonyítja Bartholomeus de Pisis. (in Chron. Vit. S. Francisci Capit. 23.) Volt egyszer úgymond a jámbor szent Péter atya idejében egy szent Ferenc szerzetében lévő fráter, Conradus de Offida nevű, ki azon szent Péter atyával kiméne koldulásra, egy erdőben eltévedvén azon fráter Conradus, letérdepelt és buzgó fohászok és könnyhullatásokkal kezdte imádkozni s a boldogságos Szűzet kérni, hogy szent fiával együtt megjelenvén, méltóztatnék neki lelkipátlást adni; könyörgése meghallgattatott, íme, a szeplőtlen Szűz Mária a kisdéd Jézussal, nagy csodálatos és kimondhatatlan fényességben és dicsőségben alászállván, hozzája mene és azt a minden szépségek fölött való szépséget, az ő szent fiát, ölében tartván, Conradnak kezébe adá, kit ölébe vévén, gyönyörtelt szívvel kezdé csókolgatni s annyira megújult szívében, hogy a nagy gyönyörűség miatt elragadtatnék elméjében s nem is tudná, hol volna. Így nyájaskodván mintegy félóráig, visszavevé a kisdéd Jézust az a tisztaságos szent anyja, fölméne ismét a magas egekbe. Conrad holtelevenen maradván a földön.

Ezeket szinte mikor a jámbor Péter látta volna, odamene hozzája s fölkeltnév mondá: Óh áldott ember! Istennek szent malasztja van veled! Mire felelé a fráter: Mire nézve mondod e szókat? Felelvén viszont a páter mondá: Láttam, midőn a szeplőtlen szép Szűz Mária hozzád jött s a kisdéd, gyönyörűséges kis Jézust kezédbe adta, kit ápolgatván, nagy könnyhullatással csókolgattál vala.” (84-85 o.)

* * *

„Más példát is olvasunk a magyar történetből, hogy tudniillik: első apostoli Szent István királyunkat a boldogságos Szűz hogyan menté vala meg, - mivel e szent királyunk különös ájtatossággal viseltetek iránta, - a haláltól. Ugyanis szent István apostoli királyunk oly különös buzgósággal viseltetett a boldogságos szent Szűz iránt, mint a mennynek és földnek

királyné asszonya iránt, hogy neki nemcsak mindenét, de egész országát felajánlá patrónájának s királyné asszonyának vallaná. Sőt a maga szobájában a boldogságos szent Szűz képe előtt a lámpást maga királyi kezével látta el mindennap. Történt azért egykor, hogy e szent király élete ellen a rosszak összeesküvének és egy orgyilkost felbérelének, ki a királyt, midőn ez elaludnék, meggyilkolja. A gyilkos már elbújt vala a szent király hálósobájában, és látá, mily ájtatosan könyörög lefekvése előtt a boldogságos Szűz képe előtt és azután a lámpást kissé elborítván, ágyába feküvék. A felbérelt gyilkos íme alig vára, hogy mély álomba szenderedjék a király és midőn az meglőn, előbújt vala rejtekéből a gyilkos és az alvó szent király ágyához lopózkodik és felemelé kardját, hogy eloltsa e szent apostoli király életét, országának és az anyaszentegyháznak nagy kárára. De íme, azon pillanatban a boldogságos szent Szűz képe nagy fényességben elkezdte világítani, úgy, hogy csaknem megvakula a gyilkos, és szózat is hallatván és égből, mire a szent király felébredt és a gyilkos elejtven kardját, az ágy előtt leborula, megvallván vétkeit és kegyelemért koldula.” (123-124 o.)

...szép példát ír Joannes Junior (Ord. Predikat.). Volt bizony igen ájtatos asszony, kinek férje meghalván, igen nagy szegénységre jutott. Ezen szegény asszony nem tudván mit tenni, két leánya lévén, a boldogságos Szűz templomába méne, mely oda közel vala, ott a szeplőtlen Szűz képe és oltára előtt leborulván két leányával együtt, így szóla: Ó te gyönyörűséges és felséges Szűz Mária, ki Istennek szentanyja lévén, senkit nem hagysz el az ő szükségében, tekints az én árva fejemre; tudod édes asszonyom, hogy e két leányomat nincs mivel tartanom, mert a szegénység miatt egészen elnyomorodtam. Kérlek azért, óh dicsőséges szent Szűz, légy mind énnékem, mind pedig e két gyermekemnek gyámola, végy oltalmad alá, íme mindkettő tiszta szűz, kiket kezedbe ajánlok, vedd oltalmad alá ártatlan gyermekeimet, hogy mindhárman magasztalhassunk. Mely imádság után az oltárhoz vivé két leányát, foga kezüket s tevő a boldogságos Szűz kezére, mondván: Íme én édes kegyelmes asszonyom, ezeket én a mai napom néked adtam, semmi jogot nem tartván hozzájuk, kérlek mégis nagy alázatossággal, méltóztassál gondjukat viselni és úgy énnékem is, a te legkisebbik szolgálódnak.

Miután elvégezé ily módon könyörgését, íme egy igen fehér köntösben lévő szép ifjú jöve elibe, mondván: Imádságaidat a boldogságos Szűz meghallgatta, lásd azért egy nagy erszény pénzt adok, mellyel mind magadat, mind magzataid felruházhatod, mely szók után csakhamar eltűnék.

Hazamenvén, ruhákat csináltata és csinosabban járatta leányait. Gondolván pedig az emberek, hogy talán feslett étellel szerezték volna azt az értéket, melyben valának, igen megszólák őket. Mit hallván a jámbor asszony, előhívata két leányát s mondá: Menjetek a ti anyátokhoz, a boldogságos Szűzhöz és letérdepelvén, sírással és fohászkodással kérjétek, hogy ebből a mocskos hírből kimentsen benneteket. Mit megtévén a két istenfélő leány, utána való szombatton, világos nappal, midőn az emberek a boldogságos Szűz temploma előtt volnának a város piacán, íme az égből nagy fényességgel alájöve az Isten angyala az egész népség láttára, két igen szép kosárban gyönyörűséges illatú szép fehér rózsákat adván a két leány kezébe s nagy fönshózzal mondá úgy, hogy mindnyájan hallják: „Ezt küldte nektek tisztaságtokért a ti anyátok, a boldogságos Szűz Mária.” (142-143. o.)

* * *

Szent Imre hercegnek is megjelent Veszprémben, a Szent György templomban, - midőn Imre herceg buzgó ájtatossága meghallgattatott, s kimondhatatlan nagy fényesség világítá be az egész templomot, - a boldogságos szent Szűz az ő szent fiával karján s mondá: Imre herceg! semmi sem kedvesebb Isten előtt, mint a szűzi tisztaság, stb. (160 o.)

* * *

Azoknak, akik ezekre a pontos, helyre és időre hivatkozó feljegyzésekre tagadással felelnek, vagy azt mondják a magyar szentek történetére, hogy ezt nem is tudták, azt feleljük, hogy sok minden olyan értékes dolog van még a katolikumban, amiről az átlag lelkek semmit se hallottak, semmit se tudnak... Sőt több van, amit nem hallottak, mint amit hallottak... De ha katolikus nevelés volna, akkor sok olyan dolgot hallanánk, amit így nem hallunk, - és sok dolgot nem hallanánk, amit így hallunk... De azért, hogy nem tanítják, ne azt higgyük, hogy nem igazak, hanem csak azt, hogy más szempontok vezérlik az állami és más szempontok az egyházi nevelést, - mulandók és örökkévalók... Más célok, de mások is az - eredmények...

Arra a kérdésre pedig, hogy miért nincsenek ma is ilyen csodák, megfeleltem a „Misztika története” és a „Mágia története” c. két könyvemben. Itt csak annyit mondom, ma is vannak!

II.

A máriáscsodák közül az alábbiakat idézzük Damaskusi szent Jánossal kapcsolatban:

Ebben az időben tört ki a képrombolás szégyenletes harca. Leo görög császár azt hitte, hogyha a képek tiszteletét eltörli, megnyeri a kereszténységnek a szaracénokat is. Az egész görög birodalom lángbaborult az üldözés alatt és a császár saját alattvalóit gyilkolta azért, mert azok képeit tisztelték, akiknek élete mindenkor tükör gyanánt szolgál nekünk keresztényeknek. Damaskusi szent Jánost mélyen megindította a császárnak eljárása s hogy a képek mellett a távolból is állást foglaljon, sok levelet írt ismerőseinek és barátainak, hogy a képek tiszteltehez maradjanak hívek. Ezek a levelek nagyon is megnehezítették a rombolás munkáját, mert hatásuk alatt tekintélyes férfiak állottak a képtisztelők csoportjába.

A császárt nagyon bosszantotta Damaskusi szent János nyílt föllépése, de mivel nem az ő alattvalója volt, megbüntetni nem tudta. Reá valló eszközhöz, a rágalom fegyveréhez nyúlt tehát, s a feddhetetlen életű Jánost azzal vádolta a kalifa előtt, hogy levelet írt neki, melyben alkalmasnak mondja az időt arra, hogy a császár megtámadja Damaszkuszt s hogy elűzze a kalifát. Terve sikerült.

A kalifa minden kihallgatás nélkül arra ítélte a szentet, hogy jobb kezét, mellyel azt az állítólagos levelet írta, vágják le. A büntetést végre is hajtották rajta. Csak hogy szent János tudta, hogy merre vezet az út Szűz Máriához s a véres, a levágott kézzel egyenesen a Szűz Anya képe elé lépett s buzgón kérte, hogy gyógyítsa meg őt s engedje meg, hogy tovább is harcolhasson a képek tisztelete mellett.

S csoda történt. A képről megszólalt a Szűzanya: „Fiam, kezed meggyógyult, harcolj vele tovább, úgy mint ígérted.” Abban a pillanatban összeforrt a seb s csak egy sötét gyűrű mutatta, hogy hol volt levágva a kéz. A kalifa is meghallotta a hírt s személyesen akart meggyőződni igaz voltáról.

Amikor látta a meggyógyult kezét, rögtön érezte, hogy szent János ártatlan, bocsánatot kért tőle. (Szémán 41-42. o.)

III.

Azonban az igazság teljes megvilágítása érdekében meg kell emlékezni a jókkal tett jócselekedetek mellett a gonosszal tett büntető cselekedetekről is... Mert minden igazságnak két oldala van, egyik a jók részére, másik a rosszak részére...

Spirágó idézi a „Boldogságos Szűz” c. kitűnő könyvében, - kapható a Szent István Társulatnál - az alábbiakat:

* * *

„A „Corriere de Napoli” egyáltalán nem katolikus színezetű újság 1899. februárjában a következő hírt közli: A délitáliei Livériben az ottani rendőr, Barone Fülöp 1899. január 28-án gyalázta az Istenanyát. Feleségével pörölve a vendéglőben fölkapott egy darab tőkehalat és az Istenanya képe felé hajította e szavakkal: „Te sem vagy szűz! Különben ha tudod, törd össze karomat!” Alig ejtette ki e szavakat, földrezuhant s egy félóráig eszméletlenül feküdt. Amikor magához tért, jobb karja, melyet a Máriaképre emelt, béna volt. Nem tudta többé mozgatni és kegyetlen fájdalom kínozza. Két hét múlva, 1899. febr. 13-án meg is halt. Karját a rák teljesen szétroncsolta.” (270. o.)

* * *

A westfaleni Geseke községben a templom Mária-oltára mellett van egy ősrégi fogadalmi tábla, melyre régies nyelven, régies írással a következő történet van felírva: „1633. okt. 29-én egy elvetemült katona, Ludwig Sadeler gyalázta a Hellwig-strassén lévő kis kápolna Mária-szobrát, végül pedig a szoborra lőtt és eltalálta annak bal vállát. A katona azonnal megőrült. Három napig őrjöngött és folyton ezt kiabálta: „Gyógyítsátok meg az asszonyt! Gyógyítsátok meg az asszonyt!” Három napi borzasztó kínok után meghalt. A szobron még mindig látni a lövés nyomát.” (270-71. o.)

Erre azt mondják, hogy katolikus emberek voltak s a bűnök után fellépő lelkiismeretfurdalás okozta a halálukat... Na jó, de lássunk nemkatolikus történetet is...

„Nagyon feltűnő az az autószerencsétlenség is, amely a lourdesi búcsújáróhelyen történt 1923-ban. Huszonöt személy járt itt szerencsétlenül. Néhány újság ütni akart egyet a búcsújáróhelyen és azt írta, hogy a szerencsétlenség áldozatai katolikus zarándokok voltak. De a valódi tényállás másképp áll. „De Tijd” (Die Zeit., Az Idő.) hollandi újság a valóságnak megfelelően a következőket közli: „A szerencsétlenül járt hollandok, protestáns turisták voltak. A „De Protestant” újság szerkesztőjének, De Klerk újságíróinak vezetésével jöttek Lourdesba. De itt nem imádkozni akartak, hanem, mint ők mondták, mulatni a katolikusok babonáján. De Klerk szerkesztő újságjában nevetségessé tette az Istenanya tiszteletét. Újságjának egyik legutolsó számában kigúnyolta a Lourdesban történt csodákat és közölte olvasóival, hogy legközelebb elmegy Lourdesba, leleplezi a csalást és majd azt is megírja az újságban. A protestánsok már öt napja Lourdesban tartózkodtak. Végül is egy hegyiútról autójuk a mélységbe zuhant és mind a huszonöten életüket veszítették...”

Istenanya ellen hadakozni, nem nagyon ajánlatos. Mindig Ő marad a győztes.”

Erre csak az a megjegyzésünk, hogy amit nem hitből, vagy szeretetből teszel - kivált az égieknek! - azt ne tedd!

IV.

Ezzel kapcsolatban el kell mondanom az alábbi esetet. Már nem emlékszem a forrásra, csak úgy fejből idézem...

Ausztriában történt... A búcsúsok mentek hazafelé... A vonat telve volt, mindenki a maga módja szerint utazott, csak két jámbor falusi asszony tartotta be a búcsújárás igazi szokását, hazafelé, a vonatban is morzsolták, mondogatták a Rózsafüzér imáit...

Egyszerre csak hatalmas lökődés, recsegés, törés, zuhanás és esnek, zuhannak a sötét mélységbe... A viadukt, melyen a vonat átment, leszakadt s a vonat a mélységbe, a völgybe zuhant... Midőn a mentőcsapat megérkezett, halottat halottra szedtek ki... De ama két jó öreg asszonyka, akit előzőleg meg-megtréfáltak a rózsafüzérezésükért, még mindig ott ültek a helyükön és sértetlenül morzsolták a Rózsafüzért...

Véletlen?... Aki ezt mondja, annak a logikája is csak véletlen jut egy-egy igazsághoz...

* * *

A másik most történt, 1936. után Spanyolországban... Az egyik bolsevista - s nem kommunista! A kommunizmus is más és a bolsevizmus is! - rálőtt a Szent Szűz szobrára s eltalálta-e, nem-e, csak a golyó az ő szemét csapta ki... Visszafelé sült a fegyver „ereje”...

* * *

Ezekkel a csodákkal tisztába kell jönnünk, mert a közelgő ítéletidő, melyet a XX. századra jósoltak a szentéletűek, amint az „Utolsó idők és korunk”, valamint a „Dániel próféta jövődölései” című két kötetben már megírtam, sokakat fog olyan helyzetbe hozni, hogy csak a Szent Szűzhöz való folyamodás és a Jézus Krisztusban való hit által kerülhetik el a lelkükre-testükre veszedelmes pillanatot!

Aztán észszerűbb és nemesebb tisztelni „Jézus-anyját”, ha már csak magáért Jézus személyéért is, mint nem tisztelni!

Aki eme két lehetőséget nem tudja ketté választani, eme két értékelés igazi értékeit felmérni, nem méltó embernek neveztetni! Itt olyan ellenértékek állnak szemben, amelyek mindenesetre a máriatisztelet mellett döntenek, ha felmérjük ezeket!

Szűz Mária az „eretnek” irodalomban.

Szűz Máriáról az eretnek irodalomban kétféle írást találunk, egyik a satanizmust szolgáló máriaellenes irodalom, a másik a krisztianizmust szolgáló máriás irodalom.

Vannak bizonyos szentírási igazságok, amelyek világosan ki vannak fejezve a Szentírásban, amelyeket - hívők - nem vitathatnak, mert megírtságuk és értelmezésük világos. Azokat csak hinni lehet! Ellen esetben az illető nem hívő.

Ezekből a nyilvánvaló igazságokból aztán sokan bizonyos következtetéseket vontak le úgy az egyházon belül, mint azon kívül. Voltak, kik - szentek - szép és nemes, mások torz és nemtelen gondolatokat termeltek. Ilyenek voltak kivált azok, akik a Szentírás már előbb idézett verseiből nem a Szent Szűz tisztaságát, hanem többszörös anyaságát vonták le, illetve következtették. De hát szívetek teljességéből szól a száj...

* * *

Voltak azonban az eretneknek mondott, de csak az egyháztól, és nem Jézustól elszakadt írók között olyanok is, akik nagyon szép és nemes dolgokat írtak a Szent Szűzről. Nem idézhetjük mindegyiket, hanem csak ama egy-két - a maguk vallomása szerint sugallt - médiumi úton írt író, akik rendkívüli érdekes és értékes új dolgokat tártak fel. Nem állítjuk, hogy így van, de idézzük, mert így is lehet. Utóvégre a meg nem oldott kérdés sokkal több a vallásokban, mint a megoldott, sőt aránytalanul több és azok keresése, kutatása, vitatása nemcsak szabad terület, hanem lelki szükség és a fejlettebb lelkeknek kötelessége is, mert az igazságot nem a tudós, hanem mindig az ihletett ember fedezi fel, az, aki ráérez, aki szomjazza, s ennek folytán méltónak találta annak megsejtésére.

Nem állítjuk, de nem is tagadjuk. Oly messze esnek eme alábbi idézetek az állítás és tagadás pozitív formájától, hogy azok bármelyikéhez való merev ragaszkodás a filozófiai érzék teljes hiányát mutatná csak.

Hogy azonban az Ó- és Újszövetségi idézetek, valamint a szentek egyes mély és rejtett - „máriaistenítő” - mondása támogatja az alábbiakat, azt a józan ész magától is meglátja! Az igazságot nem lehet bebeszélni, azt meg kell tudni látni, annak meg- és felismerése nem kívülről, hanem belülről történik... S akiben ez a belülről való ráélmelési képesség nincs meg, annak hiába ezer szó, érv, vagy középkori kínzókamra, nem fog rajta semmi, mert nincs talaja, lelkialapzata...

A régi irodalomban, mondjuk a régi eretnekségben mindenféle találkozunk az istenek és istennők sokaságával. Maga az Ószövetség is több istenről beszél.

Örökkévaló Isten azonban, a mindenek ősoka és ura, csak egy van: az Örökkévaló. Az, akiről azt írja Szt János ev. I. 18. verse, hogy:

„Az Istent soha senki nem látta, az egyszülött Fiú, aki az Atya kebelében vagyon, ő hirdette.” (Más ford.: jelentette ki.)

Isten tehát egy van, de a Szentírás mégis több istenről beszél... S ha lehetnek istenek, miért ne, - ilyen értelemben véve, - istennők is... A teremtmények sokaságának még földi megjelenéseit sem ismerjük, sem a mély tengerek, sem a föld beltengereinek az állatait... Mit akarunk akkor az égiekről „állítani”...

* * *

Midőn Jézusnak szemére vetik, hogy „te ember létedre Istenné teszed magadat”, azt feleli: „Nincs-e megírva a ti törvényetekben: Én mondtam istenek vagytok?” (János ev. X. 34.)

Zsoltár 81. 6. így ír (Károlyiban 82 r. 6.): „Én mondtam: Istenek vagytok és a Fölséges fiai mindnyájan.”

* * *

A régi pogányok úgy hitték, hogy az istenek emberekké is lesznek időnként...

Mózes I. könyvének VI. r. 1. szerint: „És mikor az emberek sokasodni kezdtek a földön és leányokat nemzettek, 2. látván az Isten fiai, az emberek leányait, hogy szépek, feleségeket vőnek maguknak mindazok közül, akiket választanak vala...”

Sámuel, vagy Királyok I. könyvének XXVIII. r.-e így írja le az endori jósnővel történő szeánszt, amikor is a jósnő, valószínűleg kora felfogása szerint ezeket mondja a földből feljövő szellemekkel kapcsolatban:

„13. És mondá neki a király: Ne félj, mit láttál? És mondá: Isteneket látok feljönni a földből.”

* * *

Ilyen sokféle istenekről szóló felfogás között nem vitathatjuk melyik helyes, csak azt mondjuk, hogy bizonyos értelemben, ha lehet az „istenekről” beszélni, úgy Szűz Máriát is lehet az „istennők” közé sorozni, ha ez - vallásunk szerint - szokatlan is.

Az alábbiakban azonban nem ily értelemben van Szűz Mária istenítve, hanem úgy, mint Jézus testvére, duálja, a tökéletes lény - női része... Szokatlan, de mivel Szűz Máriával kapcsolatos, nem mellőzöm, annál inkább, mert ezt sokan hiszik is, a Vay hívei.

Ezt *Vay Adelma bárónő Geister Kundgebungen* című, 1860 körül megjelent könyvében így írja le:

„Krisztus duálszelleme Mária, aki a földön az ő anyja volt. Krisztus inkarnációja csak az ő szeplőtelen testében volt lehetséges. A mód, mellyel ez történt, isteni titok és törvény. A duálszellemek egy fluidikus kötelékkel vannak egyesítve, körülvéve az ő fényatmoszféráiktól.

Mária inkarnációja az ő anyja által, ki már akkor nagyon éltes vala, a Krisztus és Mária közötti lelki kötelék megnyújtása által történt, nem pedig szétszakítása által.³⁰ S ezen kötelék képezte az utat Krisztus testesüléséhez, a hajadon Máriában.

A római katolikus egyház Mária szeplőtelen születését és fogantatását mint dogmát állítja fel és ebben igaza van. A római egyház birtokában van ama írásoknak, amelyekből ezen titkot vette.

Mária születése így történt. Mária szeplőtelen fogantatása az ő anyja testében lévő alkotó erő tudatával történt. Csak ezen törvény folytán és betartása által tudott ő Isten-fíának anyja lenni. Majd Krisztus inkarnálta magát az ő duáljának, Máriának méhében.

A történet nem tud Mária testi haláláról. A római katolikus egyház ünnepli az ő mennybe-menetelét s ebben is igaza van.

Ugyanazon törvény, mely Mária testét megteremte, feloldhatta, átalakíthatta s enyészhetetlenné tette. Jézus és Mária most ismét egyesült lelkek. Mária az örök női princípium.

Mária szűz maradt, ő nem volt József testi neje, ők csak összeesküdve voltak. Az angyal meghagyására esküdtek össze, akkor, mikor nekik az isteni titkok nyilvánvalókká lettek.

³⁰ Az Úr van teveled!...

Jézus fivérei, akikről az evangéliumokban szó van, Jézus mostoha testvérei voltak, József első nejétől való gyermekei. Mindez oly igazság, mint ahogy Isten van!”³¹

Így ír egy „a katolikus vallásból kitanácsolt” és ennél fogva protestánsná lett! világhírű médium.

Íme a „malasztal teljes” újabb értelmezése... Így érthető meg a Példabeszédekéből és a szentek kijelentéseiből idézett, homályosnak tetsző rész...

A misztikus írók is mélyen behatoltak ebbe a kérdésbe, de Vaynál mélyebben aligha... Pedig ők is - mint láttuk már - ugyancsak mélyen nyúltak bele a máriakérdésbe...

Nyilvánvaló, hogy az az Asszony, akiről a Jelenések XIII. része ír, csak így érthető meg, ha Szent Szűz istennői mivoltát feltesszük.

Szűz Máriával kapcsolatban egyes teológusok azt látják, hogy Szűz Máriának - a szentírási megvilágításokból folyólag - némi „társmegváltói” szerepe van... S ha jól megfigyeljük a Szűz Máriára vonatkozó szentírási részeket, azt látjuk, van ebben a meglátásban valami...

Szent János jelenéseinek XII. részében írtak is Szűz Máriára vonatkozóan.

„És nagy jel tűnik fel az égen: Egy asszony, kinek öltözete a Nap, lába alatt a Hold, és fején tizenkét csillagú korona.” stb.

Tudjuk, hogy Szűz Mária hivatása az utolsó időkben még nagy lesz... Még nem zárult le Szűz Mária szerepe, nem is zárulhat le senkié, mert nem örök tétlenségre, hanem örök működésre vagyunk hivatva, mert az örökélet nem örök passzivitásából, hanem örök aktivitásból áll.

Hogy Szűz Máriának már kezdetben is része, sőt a szent hagyományok szerint vezető szerepe volt az apostolok között, mutatja az Ap. Csel. I. r. 14. verse is, mely szerint:

„Ezek (az apostolok) mindnyájan állhatatosak valának egy akarattal az imádságban az asszonyokkal és Máriával, Jézus anyjával, és az ő atyafiaival”.

S az apostolok Szűz Mária házába jöttek össze és minden dologban kikérték véleményét, ami érthető is volt, hisz az apostolok csak három, de Szűz Mária 33 éven át volt Jézus „tanítványa”...

Akik a „Misztika története” és a „Mágia története” c. könyvemet átolvasták, megértik, hogy ezen misztikus és mágikus esetek után igazán nem lehetetlen elhinni ama csodákat, amelyek itt Szűz Máriával kapcsolatban vannak megírva. Nem mesék és nem lehetetlenségek ezek, ha talán a csodák lényegében más-más vélemények is helytállóak lehetnek, mert ami megtörténhetett tömegemberekkel, az annál inkább megtörténhetett Isten választott embereivel s kivált az ő szeretett édes Anyjával.

* * *

Lorber Jakab, sugallt - médium - író, világhírű munkáiban szintén értékes dolgokat ír a Szent Szűzről.

„Mária halálának egyedül János volt a szemtanúja. Betegsége az Úrhoz való szeretet állandó növekedése volt, melynek lángja feloldotta Máriát és örökre megdicsőítette. Mária volt és nem lesz többé. S ez elég legyen a kíváncsiskodóknak. Amen.” (Lorber: Kleine Perlen könyvének Himmelfahrt Maria c. része.)

Mária volt és nem lesz többé... Mert visszatért az Úrba, ami nem lehetetlen, ha hitelt adhatunk Tertullianus ősegyházatyája ama írásának, hogy „A női nem csak elfajzás és alatta áll a férfinek, ezért a feltámadásnál, ami az üdvösség és tökéletesség hajnalodása, átmegy majd a férfinembe.” (Schwegler: A bölcsellettörténet. 189. o.)

³¹ E kötet magyar nyelven kapható Kókai Lajos Bp. könyvkiadónál.

Sir dr. J. J. Modi előadása szerint Anahyta a természet boldog asszonya volt. Ő volt a turáni skytha népnek, a hunoknak közbenjárója az égiek felé. (Zajti: Zsidó volt-e Krisztus. 384. o.)

Ő volna a természetet hűséggel gondozó boldogasszony... (Zajti 386.)

Vagyis már az ős vallású magyarok is hittek a világ istennőjében...

Az igazságért meg kell jegyezni, hogy egyesek szerint a Szent Szűz Ephezusban halt meg és ott lett volna eltemetve. A valószínűbb azonban a Jeruzsálemben történt eltemettetése, illetve halála, amint az Egyház is tanítja.

De a sátán se maradt adósa a szent irodalomnak... Tudjuk, hogy a zsidók már kezdetben hazugsággal védekeztek Jézus és Mária csodás dolgaival szemben, paráznasággal vádolva a Szent Szület. Ez a zsidóság aztán hamis híreket és hamis evangéliumokat is szövegezett, melyekben a Szent Szűz szeplőtelenességét támadták meg. S ez kellett. Kellett, hogy már itt lássuk, hogy ki, mi, ki hova tartozik: Krisztushoz, vagy a Sátánhoz. S ennek a hovatartozandóságnak a biztos jele az, hogy a két máriásírány közül melyiket hiszi el, az igazit, vagy a sátánit...

Ennek az eretnek apokrif evangéliumnak már szelleme is elárulja a máriaellenességet képviselő zsidó-kezet... De hisz itt van a bölcsesség, nem a filozófusok magolt ismeretében, hogy megérezzük, felismerjük a műről a művészt... a tanról a tanítómestert... a hazugságról a sátánt... Ez az a fentről való bölcsesség, melyet semmi tanulással sem szerezhethünk meg, hanem csak ama tiszta szívvel, melyet méltónak látnak az égiek megvilágítani...

Mereskovszkij Az ismeretlen Jézus c. könyvében a jézusellenes szellemet szolgálja: Ha nem a satanizmus apostola volna, akkor az ő általa idézett evangéliumi részek mellett idéznie kellett volna ama közismert apokrifokat is, amelyek nem kisebbítik, hanem inkább emelik Jézus-Mária iránti hitünket... Ő azonban mindent mellőzött, mi szent, idézte azonban azokat, amelyek sátániak, zsidó eredetű kitalálások, mint amilyen zsidó kitalálás volt az is, hogy Jézus nem támadt fel, hanem ellopták a testét... (Szent Máté ev. 28. r. 13 v.) Ilyen a Mereskovszkij könyve is; sátáni, mint az egész Mereskovszkij irodalom!

Máriás apokrifje az ő találmánya, kitalált meséje, hazugsága, melynek évezredes eredetije nincs meg! A meglévő összes apokrifoknak megvan a maga neve, eredete és története, amire - az apokrif nevére - minden apokrifgyűjtő egyházatya és hittudós hivatkozni is szokott, s azok így ellenőrizhetők is. Ő azonban se nevet, se helyet nem közöl, hanem csak gúnyol, kisebbít... Talán nem is volt keresztény...

Rejtetten nyers és csípős apokrif fordítása így hangzik: „Napjában kétszer, reggel és este ment le Mirjam víziért és oly erős volt, hogy amikor fölment, még az utolsó, legfelső lépcsőfokon is szinte egyenletesen pihegett barna, már telt keble és oly ügyes volt, hogy a vízzel telt agyagkorsót úgy vitte a házilag szőtt kecskegyapjából készült kék kendővel bekötött fején, hogy a kezével hozzá sem nyúlt s mégsem billent meg; és oly bátor, hogy éjnek idején a hegyen egyedül kereste a tüskés bozótokban az eltévedt juhót, nem félve sem farkastól, sem a fiatal idumeai pásztoroktól, sem a római katonáktól, Panterától, a latortól és a rablótól, a názáreti leányok rémétől; minden fegyvere csak egy hegyes ág volt a kezében és ima a szívében.”

„A pogányok holdisten kultuszában is találkozunk a holdanyával, mint a mindenség anyjával, akinek oldalán nem áll férfi. Egyedül gyermekéhez fűzi kapcsolat, aki nőiességének érintetlenségéből és teljességéből fakadt. A nő ezt az egyet, - hitük szerint - a holdistent leányságának érintetlen erejével, ezzel a kifürkészhetetlen, különös, a holddal bizonyos kölcsönhatásban álló erővel hozta a világra. Miután pedig a holdisten a nagy törvény beteljesítője, a mindenség elrendezője: a holdanya egyúttal a mindenség anyja, Ő a „mianyánk”, mintahogy az ősműveltségben a legfőbb lény a „miatyánk.” Már a legrégebb ismert magyar műveltség-

nek, a szumir-babilonai kultúrának a vallási világképében is a „mianyánk” a legszorosabb kapcsolatban áll a holddal. Ő az égi tenger csillaga, akit az esthajnali és a hajnali csillaggal azonosítanak.

Már a szumiroknál is a holdsarlóval áll vonatkozásban. Az ephezusi Diana, a nagy- és kis-ázsiai anyaistennő a holdsarlót a fején viseli. A szumirok így szólítják: Belti, „úrnő”, ami pontosan ugyanazt jelenti, mint: Madonna.”

„A mindenség anyját, a holdanyát, aki a születés, a megújulás egyetemes aktusát eszközli, emberi szem nem láthatja. Az egyetlen mód, ahogy őt el lehet érni, az odaadás, a bizalom és ennek szavakbaöntése, a könyörgés, az ima.”

„A hagyomány szerint az Egyiptomi Saisban imádott istennőnek, a nagy anyának az arca el van fátyolozva. Hasonlóképpen el van fátyolozva az előázsiai Tell Halaf nagy istennőjének az arca is, akinek a szobrát a Krisztus előtti harmadik évezred elején alkották.” (Juhász V. Megváltás felé. 99-100. o.)

Az istenanyának épp úgy megvan a maga tündér vagy angyal kísérete a régiek hite szerint, mint a mi hitünk szerint a Szent Szűznek.

Mindezek a dolgok azt igazolják, hogy az emberiség mindenkor sejtette az isteni igazságokat! Nem előképe ez a hit a kereszténységnek, se nem a kereszténység vette át onnan az isten-anyja-kultuszt, hanem - minden időben ismert igazság volt a világ kettősségének az adó és fogadó, nemző és szülő erőnek a megléte.

Isten se egyik, se a másik, hanem tökéletesen mindkettő és mégis egyik sem. Az az erő, aki-ben minden megvan mint képesség és lehetőség. Mert tagadhatatlan, hogy az istennőnek épp annyi logikai indoka van, úgy a régi, mint a mai misztikában, akár csak az istennek, persze az istennő fogalmát itt nem emberi, hanem ama isteni fogalom szerint kell elképzelni, mint ahogy elképzeljük akár a delejesség, akár a villamosság kettősségét, a pozitív és negatív erőket.

Már pedig ha így van, akkor a kereszténység beavatottjainak máriáskultusza, Szűz Mária istenanyasága éppen olyan jogos és indokolható valószínűség, mint Jézus Krisztus istenfűsága.

Nem lehet itt állítani, de tagadni sem!!! A hívő lelkekhez méltó, sőt az igazán hívő lelkekkel járó szent hallgatás az egyetlen mód, amellyel ezt a mély és szent kérdést kezelhetjük. A régi letűnt kultúrák minden tekintetben álltak olyan magasan, sőt magasabban, mint a mi mai K. U. utáni XX. századbeli kultúránk áll, kivéve a géptechnikát!

Aki az igazságot keresi, annak félre kell tenni minden eddigi véleményét, tanultságát, ismeretét és tisztán az elétárult igazság megismerésében kell elmerülni. Nem lehetünk sem túlzó keresztények, sem túlzó zsidók, vagy pogányok, hanem csakis igazságkereső - igazságszomjazó lelkek, mert amilyen arányban nem az igazságot keressük, hanem a magunk előítéletét, a magunk világnézetét akarjuk az igazság trónjára erőszakolni - elhagy az isteni kegyelem! és sátáni erők, sátáni befolyások alá kerülünk.

Az igazi felszentelés, az isteni erőkkel való kapcsolódás!!! Ennek az előfeltétele az igazsághoz való megingathatatlan ragaszkodás és a tévedéssel szemben való jósaágos szeretet, elnézés, helyreigazító készség.

Amilyen arányban az igazság és szeretet hatja át adó és fogadó képességeimet, lelkem tanuló és tanító készségét, olyan arányban tárulnak ki előttem az égiek, az örökkévalók. Ez az „istenek tanítása.”

Mária imádás...

Egyesek abban a tévhitben vannak, hogy mi imádjuk Szűz Máriát. Lássuk ezt a kérdést is. Mi is az az ima?

„Üdvözlégy Mária, malaszttal vagy teljes, áldott vagy te az asszonyok között és áldott a te méhednek gyümölcse - Jézus.

Asszonyunk, Szűz Mária, Istennek szent Anyja! imádkozz érettünk, bűnösökért most és halálunk óráján. Ámen.”

Ezen üdvözlés - s nem ima! - első része a Szentírásból Szt. Lukács ev. I. 28. v.-ból van kölcsönözve. Ezzel köszönti az angyal Szűz Máriát. Már pedig ha az angyal köszönthette így, akkor mi is. Ez természetes.

Az üdvözlés második része pedig a gyarló ember kérése: könyörögj érettünk, imádkozz érettünk, szólj érettünk bűnösökért...

Ezen megütközni vagy tudatlanság, vagy rosszakarát, mert erre jogot ad a Szentírás is, intvén, hogy imádkozzunk egymásért... Már pedig ha embertársam imáját kérhetem, miért ne a túlvilágon lévők imáját is? Nincs mondva e téren se igen, se nem... S ha kérhetem az elköltözötték védelmét, közbenjárását, akkor elsősorban Szűz Máriáét!

Az angyali üdvözlés tehát létjogosult! mint minden „katolikum” - S amíg a papság egy részét kicserélném, addig a Katolikumból semmit. Jézus Mária keze irányít ott mindent! -

Még csak azt idézem, amit Szt. Jakab levelének V. r. 16-18 verse ír e tárgyban:

„Imádkozzatok egymásért, hogy üdvözüljete, mert nagyon hasznos az igaznak állhatatos könyörgése.” stb.

S végül ha meghallgatást remélhetünk a pap rendelt és fizetett imájáért, ami „minden vallásban szokásos”! akkor miért ne a Szent Szűz közbenjárása... Miért ne lehetne ő is szószólója azoknak, akik Benne bízva kérik segédelmét?

Kedves jelenetem volt egy bibliamagyarázóval:

- Szűz Mária - mondta ő - nem lehet a mi közbenjárónk.

- Miért, - kértem.

- Mert nincs a Szentírásban, - felelte.

- De az sincs, hogy - nem lehet...

* * *

Tegyük csak mérlegre, melyik tévedt inkább, aki elvetette a Szűz Mária tiszteletét, vagy az, aki megtartotta. Mérlegeljünk s aztán aszerint döntsünk, nem pedig a hitetlenek és félhívők belénknevelt, de még felül nem vizsgált hite szerint.

Így kölcsönösen felülvizsgálva mindent, közelebb jutunk egymáshoz és az egy akol felé...

(Vége.)